
Iris
Johansenová
Útočí bez slitování, zabíjí bez milosti,
ale spravedlnost je mu na stopě...
Na stopě

Iris Johansenová

Na stopě

Od Iris Johansenové u nás vyšlo

A pak zemřeš…
Tvář zrady
Vražedná hra

Iris Johansenová

Na stopě

Copyright © 2000 by I. J. Enterprises
Translation © Filip Klausner, 2001

All rights reserved

ISBN 80-7249-120-2

Obsah

Kapitola první	7
Kapitola druhá	22
Kapitola třetí	37
Kapitola čtvrtá	53
Kapitola pátá	66
Kapitola šestá	81
Kapitola sedmá	92
Kapitola osmá	105
Kapitola devátá	117
Kapitola desátá	136
Kapitola jedenáctá	147
Kapitola dvanáctá	156
Kapitola třináctá	173
Kapitola čtrnáctá	187
Kapitola patnáctá	194
Kapitola šestnáctá	208
Epilog	222

Tisíceré díky seržantu Johnu Hallovi a Dannymu Hendersonovi, záchranářským expertům oddělení hasičů v Claytonském okrese, a veliteli kapitánu Timothymu Dornovi z kanceláře šerifa okresu Maricopa za všechnu jejich pomoc.

Mé velké ocenění náleží Adele Morrisové, Shirley Hammondové a Bev Peabodyové od kalifornských záchranářů. Každá z nich představovala díky své bohaté zásobě informací neocenitelný přínos pro můj příběh.

Můj vděk patří všem záchranářům, kteří tak často riskují životy, aby pomohli těm, kteří to potřebují, a všem psům, jako je Monty, kteří s nimi pracují a bez výhrad poskytují svou sílu, lásku a někdy i život.

Kapitola první

Barat, Turecko

11. června

„Vypadni odtamtud, Sarah,“ řval Boyd před zříceným domem. „Ta zeď se každou chvíli zřítí.“

„Monty něco našel.“ Sarah se opatrně přesunula k hromadě trosek, kde stál zlatý retrívr. „Klid, chlapče. Buď pěkně v klidu.“

Dítě?

„Jak to mám vědět?“ Monty vždycky doufal, že to bude dítě. Miloval děti, a když viděl všechny tyhle ztracené a zraněné bytůstky, skoro ho to zabilo. A mě málem také, pomyslela si unaveně Sarah. Nálezy dětí a starých lidí vždycky bolely nejvíce. Tak málo jich tyhle katastrofy přežilo. Země se zatřásla a zdi padaly a život zhasl jako sfouknutá svíčka.

Ven.

„Jsi si jistý?“

Ven!

„Dobře.“ Bezděčně pohladila Montyho po hlavě, zatímco upřeně hleděla na trosky. Druhé patro malého domku se propadlo a šance, že by pod troskami mohl být někdo naživu, byla minimální. Neslyšela žádné sténání ani vzlyky. Bylo by nezodpovědné přivolat do budovy kohokoli dalšího ze záchranného týmu. Sama by odtamtud měla vypadnout.

Dítě?

Ale co, k čertu. Přestaň ztrácet čas. Věděla, že neodejde, dokud všechno pořádně neprohledá. Sehnula se pro stoličku a odhodila ji stranou. „Běž k Boydovi, Monty.“

Retrívr se posadil a díval se na ni.

„Pořád ti říkám, že se máš chovat jako profesionál. Takže budeš

poslouchat rozkazy, sakra.“

Čekat.

Odhodila polštář a zabrala za křeslo. Ježíši, to byla tíha. „Teď mi nemůžeš pomoct.“

Čekat.

„Vypadni odtamtud, Sarah,“ zařval Boyd. „To je rozkaz. Už jsou to čtyři dni. Víš, že pravděpodobně nikoho živého nenajdeš.“

„Toho muže v Tegucigalpě jsme našli živého po dvanácti dnech. Zavolej Montyho, buď tak hodný, Boyde!“

„Monty!“

Monty se ani nehnul. Ani si nemyslela, že by šel, ale naděje umírá poslední. „Hloupé psisko.“

Čekat.

„Jestli tam zůstaneš, tak ti jdu pomoct,“ zavrčel Boyd.

„Nechoď, za minutku jsem venku.“ Sarah se unaveně ohlédla k jižní zdi a pak tahala za matraci, dokud ji nedostala kousek dál. „Jenom se tady rozhlížím.“

„Dávám ti tři minuty.“

Tři minuty.

Zuřivě zabrala za vyřezávané čelo postele.

Monty zakňučel.

„Ššš.“ Konečně ho odvalila stranou.

A pak spatřila tu ruku.

Tak malou, jemnou ruku, svírající růženec…

„Někdo naživu?“ Zeptal se Boyd, když Sarah vyšla z domu. „Máme dovnitř poslat záchranný tým?“

Otupěle potřásla hlavou. „Mrtvá. Asi tak dva dny. Mladá dívka. Neriskujte ničí krk. Jen tady dejte označení.“ Připnula Montymu vodítko. „Jdu zpátky do přívěsu. Musím Montyho dostat odsud. Víš, jak ho tyhle situace vždycky rozruší. Za pár hodin jsem zpátky.“

„Jasně, jenom tvůj pes je rozrušenej.“ Boydův hlas přetékal sarkasmem. „Proto se třeseš jako osika.“

„Jsem v pohodě.“

„Nechci tě vidět vylízt z toho zatraceného přívěsu do zítřka do rána. Nespalas šestatřicet hodin. Dobře víš, že nadoraz vyplivnutí záchranáři jsou nebezpeční sobě i těm, kterým se pokoušejí pomáhat. Bylo od tebe neuvěřitelně hloupý, jak jsi teď riskovala. Obvykle býváš rozumnější.“

„Monty si byl jistý, že tam někdo je…“ Proč se s ním vůbec dohaduje? Má pravdu. Jediný způsob, jak přežít v takových

situacích, je držet se pravidel a nejednat impulzivně. Měla se řídit pravidly. „Omlouvám se, Boyde.“

„Taky máš proč,“ zatvářil se nepřívětivě. „Jsi jedním z mých nejlepších lidí a já nechci, aby tě vyškrtli z týmu jen proto, že myslíš srdcem místo hlavou. Nevystavilas nebezpečí pouze sebe, ale i svýho psa. Co bys dělala, kdyby ta zeď spadla a zabila Montyho?“

„Nezabila by Montyho. Zakryla bych ho vlastním tělem a zůstala, dokud byste tu zeď ze mne neodházeli.“ Malinko se pousmála. „Vím, kdo je tady důležitý.“

„Velmi vtipné.“ Zavrtěl hlavou. „Až na to, že ty nežertuješ.“

„Ne.“ Promnula si oči. „Měla v ruce růženec, Boyde.“ „Musela ho popadnout, když to zemětřesení začalo. Ale vůbec jí to nepomohlo, že?“

„Myslím, že ne.“

„Nemohlo jí být víc než šestnáct a byla těhotná.“

„Do prdele.“

„Jo.“ Jemně zatahala Montyho za vodítko. „Za chvíli budeme zpátky.“

„Ty mě vůbec neposloucháš. Já tomu tady velím, rozumíš? A chci, aby sis odpočinula. Všechny živé už jsme pravděpodobně našli. Zítra očekávám příkaz ke stažení. Ruský tým může dokončit hledání těch mrtvých.“

„O důvod víc pracovat tvrději, než ten příkaz přijde. Žádný z těch ruských psů nemá nos jako Monty. Víš přece, že je neuvěřitelný.“

„Ty taky nejsi zrovna špatná. Představ si, že se ostatní členové týmu sázejí, jestli náhodou skutečně nedokážeš číst tomu psovi myšlenky.“

„Pěkná blbost. Všichni mají ke svým psům blízko. Vědí, že když žiješ se zvířetem, naučíš se mu rozumět.“

„Ale ne jako ty.“

„Proč vůbec o tomhle mluvíme? Důležité je, že Monty je jedinečný. Kolikrát našel ještě někoho naživu, i když ostatní už to dávno vzdali. Dneska může najít další.“

„Není to pravděpodobné.“

Odcházela.

„Myslím to vážně, Sarah.“

Ohlédla se přes rameno. „A jakpak je to dlouho, cos naposledy spal ty, Boyde?“

„Do toho ti, sakra, nic není.“

„Aha. Že by: Řiď se podle toho, co říkám, a nevšímej si toho, co sám dělám? Tak na viděnou za pár hodin.“ Jak hledala cestu troskami směrem k řadě obytných přívěsů pod kopcem, slyšela ho za sebou klít. Boyd Medford byl dobrý chlap a dobrý vedoucí týmu a všechno, co řekl, dávalo smysl. Ale přišly chvíle, kdy nemohla být rozumná. Příliš mnoho mrtvých a málo lidí, kteří přežili. Ó Bože, příliš mnoho těl… Ten růženec.

Měla ta nebohá dívka vůbec čas pomodlit se za svůj život a za život svého dítěte, než ji to rozdrtilo? Nejspíš ne. Zemětřesení přinášela zkázu během okamžiku. Asi by měla doufat, že smrt nastala rychle a ta dívka netrpěla.

Smutný Monty se jí opřel o nohy.

„Jsem taky smutná.“ Otevřela mu dveře do přívěsu. „Tohle se bohužel stává. Možná příště bude lépe.“

Smutný.

Nalila mu vodu. „Pij, chlapče.“

Smutný. Lehl si před kovovou misku.

Brzy se napije, ale s krmením bude muset hodinu nebo dvě počkat. Je příliš rozrušený, než aby mohl žrát. Nezvykl si, že nalézá mrtvé.

Což ona ostatně taky ne.

Posadila se na zem vedle Montyho a objala ho. „To bude dobrý,“ šeptala mu. „Třeba příště najdeme živého malého kluka jako včera.“ Bylo to včera? Dny se vždycky slily dohromady, když se účastnili pátrání. „Pamatuješ si na to dítě, Monty?“

Dítě.

„Díky tobě je naživu. Proto musíme pokračovat. Přestože je to hrozný.“ Ježíši, cítila hroznou úzkost! Neměla ráda, když byl Monty takhle nešťastný. Ani tyhle vzpomínky, na dívku svírající růženec. Vědět, že už pravděpodobně nenajdou nikoho dalšího naživu.

Doufejme, že je ještě naděje. Vždycky zbývá, pokud se nevzdáte.

Zavřela oči. Byla unavená a všechny svaly ji bolely. Nevadí. Později bude mít dost času na dlouhý odpočinek. Všechno, co teď potřebovala, bylo pár hodin spánku, aby mohla zase pokračovat. „Tak pojď, zdřímneme si.“ Natáhla se vedle retrívra. „Pak se půjdeme spolu podívat, jestli bychom v téhle pekelné díře nenašli ještě někoho živého.“

Monty si položil hlavu na přední tlapy a tiše kňučel.

„Šššš.“ Zabořila tvář do jeho kožichu. „Všechno bude zase

dobrý.“ Ale nebylo. Smrt není nikdy dobrá. „Jsme spolu. Děláme svou práci. Těch příštích pár dní musíme prostě vydržet. Pak budeme zpátky ve srubu.“ Začala ho drbat za ušima. „Tohle se ti líbí, ne?“

Smutný.

Trápil se, ale tak zlé jako obvykle to nebylo. Když jsme hledali jednoho člověka, bylo to pro něj horší. Ne snad, že by ho velké ztráty na životech při hromadných neštěstích otupovaly. Nicméně to, že jsme pracovali v podstatě bez přestávky, mělo za následek, že se u něho dostavovala opožděná reakce. Za pár hodin však bude připraven zase vyrazit.

Ale co ona?

Bude v pohodě. Tak jak řekla Boydovi. Poslední dny akce bývaly pokaždé ty nejhorší. Naděje se vytrácela, zoufalství narůstalo, až jste měli pocit, že už dál nemůžete vydržet.

Vždycky se snažila vydržet až do konce, vždyť pořád zbývala šance, že tam někdo zůstal a čeká na záchranu. Někdo, kdo by byl ztracen, kdyby ho ona a Monty nenašli.

Monty se převalil na bok. Spát.

„Ano, přesně to bychom měli udělat.“ Spi, příteli, a já budu také spát. Necháme zmizet vzpomínky na růžence a nenarozené děti. Necháme smrt odejít. Ať se může vrátit naděje. „Jen si na chvilku zdřímnout.“

Santo Camaro, Kolumbie
12. června

„Kolik mrtvých?“ Zeptal se Logan.

„Čtyři.“ Castleton chmurně sevřel rty. „A dva muži jsou ve vážném stavu v místní nemocnici. Mohli bychom už odejít? Z toho zápachu tady se mi zvedá žaludek. Mám z toho hrozný pocit viny. To já jsem najal Bassetta na tuhle práci. Měl jsem ho rád.“

„Za chvíli.“ Loganův pohled bloudil po ohořelých ruinách, které původně byly špičkovým výzkumným střediskem. Stalo se to teprve před třemi dny, ale džungle už si brala zpět, co jí patřilo. Mezi popadanými trámy vyrůstala tráva, popínavé rostliny se z okolních stromů natahovaly po troskách v děsivé napodobenině objetí. „Dokázali jste najít něco z toho, na čem Bassett pracoval?“

„Ne.“

Logan upřel pohled na tmavočerveného karneolového skaraba,

kterého držel v ruce. „A Rudzak mi tohle poslal dnes ráno?“

„Hádám, že to byl Rudzak. Našel jsem to za dveřmi a bylo na tom vaše jméno.“

„Byl to Rudzak.“

Castleton zvedl oči ze skaraba k Loganově tváři. „Bassett má ženu a dítě. Co jim řeknete?“

„Nic.“

„Jak to myslíte, nic? Musíte jim přece říct, co se Bassettovi stalo.“

„A co jim asi tak mám říct? Nevíme, co se mu stalo. Zatím.“ Otočil se a zamířil zpátky k džípu.

„Rudzak ho zabije,“ řekl Castleton, zatímco kráčel za Loganem.

„Možná.“

„Vy to víte.“

„Myslím, že nejdřív zkusí vyjednávat.“

„Výkupné?“

„Nejspíš. Něco chce, jinak by se neobtěžoval brát Bassetta s sebou.“

„A vy s tím bastardem budete vyjednávat? Po tom, co udělal vašim lidem?“

„Budu vyjednávat třeba se samotným ďáblem, když mi umožní dostat, co chci.“

Takovou odpověď Castleton očekával. John Logan se nestal jedním z předních ekonomických fenoménů na světě díky tomu, že by se vyhýbal konfrontaci. Se svou počítačovou firmou a jinými podniky vydělal miliardy dřív, než mu bylo čtyřicet.

Riskoval životy několika vědců, aby získal tu ohromnou odměnu, kterou tenhle projekt nabízel. Věděl, že si někteří lidé myslí, jak by tohle zařízení mohl vybudovat člověk, který má čisté svědomí, když tuší, jaké následky to může mít.

„Jen to vyslovte.“ Logan na něj upřeně hleděl. „Ať je to venku.“

„Neměl jste to dělat.“

„Každý, kdo se toho účastnil, tady byl dobrovolně. Nikdy jsem jim nelhal o tom, co se může stát. Věřili, že jim to za to stojí.“

„Zajímalo by mě, jak se cítili, když je provrtávaly kulky. Myslíte, že si mysleli to samé?“

Logan nehnul ani brvou. „Kdo k čertu může vědět, co je dost důležité, aby kvůli tomu stálo za to zemřít? Chcete se z toho vyvlíct, Castletone?“

Ano, chtěl. Situace se stávala příliš komplikovanou a smrtelně nebezpečnou. Ani s jedním už se nedokázal vypořádat a proklel

den, kdy se do toho zapletl. „Dáváte mi padáka?“

„Ani náhodou. Potřebuju vás. Víte, jak to tady dole chodí. Proto jsem vás také najal. Ale pochopím, jestli budete chtít skončit. Vyplatím vás a nechám jít.“

„Necháte mě jít?“

„Mohl bych najít způsob, jak vás přimět, abyste zůstal,“ řekl Logan unaveně. „Vždycky existuje cesta, jak udělat, co chcete. Jen se musíte rozhodnout, jak dalece se hodláte angažovat. Ale vy jste pro mne udělal pěkný kus práce, nechci vás nutit, abyste pokračoval. Zkusím najít někoho jiného.“

„Nikdo by mě nedonutil udělat něco, co nechci.“

„Jak myslíte.“ Logan nastoupil do džípu. „Odvezte mě zpátky na letiště. Musím se dát do práce. Budu mít nějaké potíže s místní policií?“

„Víte dobře, že ne. Tyhle kopce jsou hluboko na drogovém území. Není bezpečné klást otázky. Policie se prostě dívá na druhou stranu.“ Hořce se pousmál, když startoval džíp. „Nebyl to snad důvod, proč jste tu laboratoř postavil tady?“

„Ano, byl.“

„Ale nepomůžou vám vydrápnout Bassetta Rudzakovi. On je mrtvý muž.“

„Jestli ještě není mrtvý, dostanu ho z toho.“

„Jak? Penězi?“

„Udělám cokoli, co bude třeba.“

„To je nemožné. Dokonce, i když zaplatíte, tak ho Rudzak může stejně zabít. Nemůžete očekávat, že…“

„Dostanu ho zpátky.“ Loganův hlas byl náhle tvrdý jako ocel. „Poslouchejte mě, Castletone. Můžete si myslet, že jsem parchant, ale necouvám před odpovědností. Ti lidé, co tu zemřeli, byli moji zaměstnanci a chci dostat ty, co to udělali. A jestli si myslíte, že jim dovolím Bassetta zabít nebo ho využít proti mně, tak se mýlíte. Já si ho najdu.“

„Uprostřed džungle?“

„Třeba uprostřed pekla,“ odsekl Logan ostře. „Říkal jste mi, jak vás to mrzí a jaký bych měl mít pocit viny. Nemám na pocit viny čas. Vždycky jsem ho shledával kontraproduktivním. Udělejte, co udělat musíte, ale neříkejte mi, že je něco nemožné, dokud jste to nezkusil a neselhal jste a nezkusil to znovu. Tohle neberu.“

„Nemusíte to brát. Já po vás nechci, aby…“ Najednou se zarazil a pohlédl na Logana. „Vy se mě snažíte zmanipulovat.“

„Skutečně?“

„Dobře víte, že ano.“

„Chytrý chlapík. Co jste jiného čekal? Jsem přesně tak bezohledný, jak si myslíte, a už jsem vám řekl, že vás potřebuju.“

Castleton se na chvíli odmlčel. „Doopravdy si myslíte, že máte šanci Bassetta zachránit?“

„Jestli je naživu, přivedu ho zpět. Pomůžete mi?“

„Co chcete, abych udělal?“

„Všechno, co jste dělal doteď. Podplácel místní a staral se o mé lidi. Mimochodem, chci, aby byli pryč z té nemocnice a na cestě domů co nejdříve. Jsou příliš zranitelní.“

„Chystal jsem se to pro vás udělat tak jako tak.“

„A mějte uši otevřené a ústa zavřená. Když tady nebudu, Rudzak pravděpodobně nejdřív zkontaktuje vás.“ Křivě se usmál. „Nebojte se, nechci po vás, abyste položil hlavu na špalek. Jste příliš cenný.“

„Nejsem zbabělec, Logane.“

„Ne, ale tohle je mimo vaši kvalifikaci. Na každou práci si vždycky najdu toho pravého člověka. Ujišťuju vás, že bych neváhal vás do toho zatáhnout, když bude potřeba.“

Castleton mu věřil. Nikdy Logana takhle neviděl. Tuhle tvrdost a bezohlednost předtím skrývalo jeho nenucené charizma. Najednou si vybavil všechny ty historky o Loganově temné minulosti, o jeho začátcích v Asii. Když se teď na něj podíval, začínal věřit, že na těch divokých historkách o pašování a zuřivých bojích s místními gangy, které se ho snažily přimět k placení za ‚ochranu‘, bude víc pravdy než smyšlenek.

„Takže?“

„Dobrá,“ Castleton si olízl rty. „Zůstanu.“

„V pořádku.“

„Ale nedělám to kvůli ničemu z toho, co jste řekl. Prostě mám jen hrozný pocit viny, že když se to stalo, byl jsem ve městě a ne tady. Třeba jsem mohl něco udělat, něco, co by zabránilo…“

„Nebuďte idiot. Byl byste také mrtvý. A teď – víte o nějakém kontaktu na Rudzaka, který bychom mohli proklepnout?“

„Říká se, že v Bogotě je jeden dealer jménem Ricardo Sanchez, který dělal prostředníka mezi Mendezovým kartelem a Rudzakem.“

„Najděte ho. Udělejte všechno, co bude třeba. Chci vědět, kde má Rudzak svůj hlavní stan.“

„Nejsem žádný gangster, Logane.“

„Urazilo by v tom případě váš etický jemnocit, kdybyste

nějakého najal?“

„Nemusíte být sarkastický.“

„Ne, nemusím,“ řekl Logan unaveně. „Kdyby mě netlačil čas, jel bych do Bogoty a zmáčkl bych Sancheze sám. Nevadí, mám člověka, který může zjistit, co potřebuju vědět.“

„Doufám, že se vám to podaří.“

„To já také. Ale i kdyby se ukázalo, že Sanchez nic neví, stejně Bassetta najdu.“

Castleton zakroutil hlavou. „Tady vám nikdo neřekne, kde je, ani ho nepůjde hledat do džungle.“

„Tak si ho najdu sám.“

„Jak?“

Logan zachmuřeně pronesl: „Znám někoho, kdo by mi mohl pomoct;“

„Toho pravého člověka pro tuhle práci?“

„Přesně tak.“

„Tak mu pomáhej pánbůh.“

„Ne jemu. Jí.“ Logan se ohlédl na zřícenou budovu. „Je to žena.“

Logan zavolal Margaret Wilsonové, své osobní asistentce, v té chvíli, kdy se letadlo v Santo Camaru odlepilo od země. „Najdi složku Sarah Patrickové.“

„Patrickové?“ Logan přímo viděl, jak Margaret v duchu prochází všechny složky. „Aha, ta žena se psem. Dělala jsem na ní asi před půl rokem, že? Myslela jsem, žes od ní dostal všechno, cos chtěl.“

„To ano. Vyskytlo se ale něco dalšího.“

„Tatáž páka, co předtím nezabere?“

„Možná. Ale situace je komplikovaná. Musím si tu složku projít, protože nejspíš budu muset použít všechno, co o ní víme. Ne jenom, jak ji přimět skákat, když písknu.“

„Nemyslím si, že Sarah Patricková bude skákat, když někdo pískne,“ řekla Margaret klidně. „Chtěla bych být u toho, až tě setře. Myslím, že posledně jsi měl štěstí. Dobře ti tak, když…“

„Dej mi pokoj, Margaret,“ povzdechl si. „Na tohle teď nemám náladu.“

„Co je?“ Odmlčela se. „Je Bassett mrtvý?“

„Ne, myslím, že ne. Byl naživu, když ho unesli.“

„Do hajzlu.“

„Potřebuju tu složku, Margaret.“

„Dej mi pět minut. Mám to poslat faxem, nebo ti to mám

odříkat do telefonu?“

„Zavolej mi.“ Logan zavěsil, opřel se v křesle a zavřel oči.

Sarah Patricková.

Viděl ji před sebou: krátké tmavé vlasy ozářené pruhy slunečního světla, vysoké lícní kosti, olivová pleť a štíhlé atletické tělo. Rysy spíš zajímavé než krásné a důvtip ostrý stejně jako její jazyk.

Tohle ostří ho za tu dobu strávenou ve Phoenixu ťalo nesčetněkrát. Sarah nebyla z těch, co odpouštějí a zapomínají. Ostří bylo jen pro něj. S Evou Duncanovou a Joem Quinnem se stali dobrými přáteli poté, co Logan donutil Sarah pro Evu pracovat. Podle toho, co povídala Eva, jsou stále přáteli. Volala mu minulý měsíc a říkala, že je Sarah navštívila v Atlantě a…

Jeho telefon začal zvonit.

„Sarah Elizabeth Patricková,“ oznámila Margaret. „Dvacet osm let.“ Napůl Apačka, napůl Irka. Vyrůstala v Chicagu, kromě letních prázdnin, které trávila s otcem v rezervaci. Oba rodiče jsou už po smrti. Otec zemřel, když byla ještě dítě, matka před pěti lety. Vysoké IQ. Vystudovala veterinární medicínu na Arizonské státní univerzitě. Zhruba v době, kdy zemřela její matka, zdědila po dědečkovi malý ranč v horách u Phoenixu. Stále tam bydlí. Tohle vlastně víš. Byl jsi tam. Je poněkud samotářská, ale se studenty a profesory vycházela dobře. Po škole začala pracovat ve výcvikové jednotce K9 (pojmenování založené na stejné výslovnosti se slovem „canine“, tj. psí) pod ATF (The Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms, Úřad pro alkohol, tabák a střelné zbraně). Dělá cokoli se zvířaty. „Je členem dobrovolnické pátrací a záchranné skupiny v Tucsonu a ATF jí zjevně povolil s nimi pracovat jak při člověkem zapříčiněných, tak přírodních katastrofách. Se svým psem Montym měla také dovoleno pracovat pro několik policejních oddělení při hledání mrtvol a výbušnin. Monty je něco jako zázračný pes.“

„Já vím.“

„To je pravda, našel přece to tělo ve Phoenixu.“ Margaret zaváhala. „Víš, myslím, že bych ji měla ráda, Johne. Tihleti záchranáři jsou opravdu obdivuhodní. Když jsem se dívala na televizní reportáž o tom výbuchu v Oklahoma City, chtěla jsem dát každému z nich medaili. Nebo své prvorozené dítě.“

„Nemáš žádné dítě.“

„Prostě něco takového.“ Odmlčela se. „Nezaslouží si být zatažená do téhle záležitosti s Bassettem.“

„Bassett si také nezasloužil to, co se mu stalo.“

„Měl na vybranou. Bylo to jeho rozhodnutí.“

„Ona mi taky může říct ne.“

„Ty jí to nedovolíš. Znamená to pro tebe příliš mnoho.“

„Tak proč se mi to pokoušíš rozmluvit?“

„Nevím. Vlastně vím. Zmínila jsem se, že Sarah byla jedním z těch záchranářů v Oklahoma City? Možná je to můj pokus dát jí své prvorozené dítě.“

„Nepotřebuje ho. Má svého psa.“

„Ty mě neposloucháš.“

„Poslouchám tě. Netroufl bych si dělat něco jiného.“

„Houby. Já po tobě nechci, abys jí dával medaili. Jen ji z toho prostě vynech.“

„Kde je teď?“

„Na cestě domů z Baratu. Zachraňovala tam po zemětřesení.“

„Nebyl jsem úplně mimo, Margaret. Slyšel jsem o tom zemětřesení, než jsem odjel z Monterey.“

„Ale nedotklo se tě to jako ta zpráva o Bassettovi. Tak co mám dělat? Mám jí zatelefonovat? Domluvit schůzku?“

„Řekl by ti, ať se jdeš vycpat. Jelikož jsem pravý gentleman a chci tě ušetřit takové pohany, postarám se o to sám.“

„Máš strach, že se spolu proti tobě spiknem.“

„Uhodlas.“

„Dobře, kde budeš k zastižení? Letíš rovnou do Phoenixu?“

„Ne, letím do Atlanty.“

Ticho. „Eva?“

„Kdo jiný?“

„Ach…“

„Zdá se, žes překvapením ztratila řeč. Jaký nevídaný úspěch. Slituji se nad tebou. Ne, nejedná se o sentimentální snahu o znovuzískání ztracené lásky. Eva a já jsme teď přátelé.“

„Chraň Bůh, aby si někdo myslel, že jsi sentimentální. Nemusíš mi vysvětlovat…“

„Ne, ale ty bys umřela zvědavostí a já bych si musel shánět novou osobní asistentku. Taková otrava!“

„Nejsem vlezlá. Každý by byl zvědavý,“ řekla ostře Margaret. „Koneckonců byl jsi s ní celý rok. Myslela jsem si, že…“

„Budu k zastižení v Atlantě v Ritz Carltonu v Buckheadu.“

„Když nejedeš za Sarah Patrickovou rovnou, tak ji budu mít zatím pod dohledem.“

„To není třeba. Sejdu se s ní v Atlantě.“

„Ale ne, ona letí do Phoenixu.“

„Změní plány. Mimochodem, jen co s tebou domluvím, zavolám Seanu Galenovi. Když bude potřebovat finance, dej mu je.“

„Neomezený přístup,“ dokončila za něj Margaret. „Jako obvykle. Myslela jsem si, že ho zapojíš do jakéhokoli pokusu o záchranu. Poletí rovnou do Santo Camara?“

„Ne posílám ho do Bogoty zjistit nějaké informace.“

Margaret si odfrkla. „Pěkně řečeno. Koho má zmlátit?“

„Možná nikoho. Potřebuju jen, aby někoho našel a položil mu pár otázek.“

„Jo, jasně.“

„Jestli zavolá Castleton, chci s ním hned mluvit. Má číslo přímo na mě, ale je na můj vkus příliš opatrný. Použil by ho jen ve velmi naléhavé situaci. Ale co se mě týká, teď je všechno velmi naléhavé.“

„Žádný problém.“

„Špatně. Momentálně je to samý problém. Zůstanu v kontaktu.“ Logan zavěsil.

Mělo mu dojít, že Margaret se bude Sarah Patrickové zastávat. Margaret byla horlivá feministka a obdivovala tvrdé, chytré ženy, které si neohroženě vedly své životy a kariéry. Kvůli tomu měla ráda i Evu Duncanovou. Eva byla přední soudní sochařka, specialistka na rekonstruování podoby, a musela překonat strašlivou nepřízeň osudu jak v pracovním, tak v osobním životě. Velice zvláštní žena.

Neviděl ji téměř šest měsíců. Opravdu se změnil z milence v přítele, jak tvrdil Margaret? Kdo ví? Cítil k Evě něco, co ještě nikdy k žádné jiné ženě necítil, a těch posledních pár měsíců zkoušel přijít na to, co přesně to je. Úctu, lítost, vášeň. K čertu, možná všechno tohle dohromady. Rozhodně od chvíle, kdy ji poprvé potkal, zaměstnávala jeho představivost.

Ne, tak to nebylo. Miloval Evu. Co jiného je láska než úcta, lítost, vášeň a stovka dalších emocí? Joe Quinn řekl, že Logan ji nemiluje dost, a že si proto zaslouží ji ztratit. Nu, ztratil ji, takže možná ten bastard měl pravdu. Asi nebyl schopen se bezezbytku odevzdat ženě. To je jen pro ty mladé a troufalé.

Ježíši, znělo to jako nějaký přeslazený televizní seriál.

Tak dost. Zapomeň na osobní problémy. Eva se chystá vdát za Joea Quinna. Ten fakt přijal už před mnoha měsíci. Musí se zaměřit na Bassetta a soustředit veškeré své snažení, aby ho dostal

zpátky.

A na to bude potřebovat Sarah Patrickovou.

Mohl by ji k tomu přinutit jako posledně, ale raději by to udělal jinak. Existuje nějaký jiný způsob, jak jí manipulovat? Měl čas o tom přemýšlet. Měl přinejmenším jeden den na to, rozhodnout se, co jí řekne.

A nejspíš mi to zabere každou minutu, pomyslel si smutně. Sarah je tvrdá jako kámen a Margaret zřejmě měla pravdu. Až se tentokrát pokusí přimět ji skákat, jak on píská, je velmi pravděpodobné, že situace se sakramentsky vyostří.

Situace byla už dost vyostřená i bez Sarah. Od té chvíle, co opustil Santo Camaro, měl takový divný pocit. Jeho instinkt mu napovídal, že není něco v pořádku, a on svým instinktům věřil. Co by to, sakra, mohlo být?

Byl plný vzteku a smutku a obvyklé adrenalinem vyvolané nedočkavosti vrhnout se do rvačky. Takové emoce překážejí. Takže je hezky zkroť. Musel si vyčistit hlavu a analyzovat Rudzakův první tah. Proč Rudzak vlastně unesl Bassetta? Kvůli výkupnému, nebo aby se pomstil. Je to nejjednodušší odpověď na tuhle otázku. Jenže nic kolem Rudzaka nebylo tak jednoduché.

Logan vyndal z kapsy skaraba, toho, kterého mu Rudzak poslal po Castletonovi. Palcem přejížděl po jeho vyřezávaném povrchu. Znal toho skaraba z doby dávno minulé, z času bolesti, utrpení a žalu. Rudzak mu tím chtěl něco sdělit, ale co to mělo společného s Bassettem?

Opřel se ve svém křesle. Mysli. Přehraj si ten scénář. Dej si všechno dohromady, než zavoláš Galenovi.

Pronikavé zavytí se strašidelně neslo nocí.

Sarah zastavila nahoře na kopci, dech zrychlený po namáhavém běhu do vrchu.

Další zavytí, truchlivější než to první.

Vlk, pomyslela si Sarah. Nejspíš jeden z těch mexických šedých vlků, kteří byli nedávno vypuštěni v západní Arizoně. Slyšela, že se jich pár objevilo i v této oblasti, což rozzuřilo místní farmáře. Vytí znělo velmi blízko. Zadívala se na útesy, které tvořily vrchol hory za ní.

Nic. Noc byla jasná a tichá, vlk byl pravděpodobně dál, než jak to znělo.

Krásné. Monty upíral pohled na horu.

„Nemyslel by sis to, kdybys na některého z těch vlků narazil, Monty. Nemají žádné vychování. Zeptej se místních rančerů.“

Další zavytí zaznělo nocí.

Monty zvedl hlavu. Krásný. Volný.

Psi se prý vyvinuli z vlků, ale ona si u Montyho nikdy žádné divokosti nepovšimla. Žádné zvíře nemohlo být mírnější nebo láskyplnější. A přesto cítí nějaký hluboko pohřbený instinkt, když poslouchá toho vlka? Ta myšlenka ji znepokojila, takže ji raději hned potlačila. „Myslím, že je čas jít zpátky do srubu. Začínáš být nějaký náměsíčný.“ Rozběhla se po pěšině dolů do údolí.

Čerstvý vítr.

Čistý vzduch.

Pevná zem.

Ticho, které nemělo nic společného se smrtí nebo zármutkem.

Bože, bylo dobré být doma.

Dobré.

„To se vsaď. Budu u srubu dřív než ty.“

Samozřejmě nebyla. Monty už proběhl psími vrátky a chlemtal vodu ze své misky, když otevřela přední dveře. „Máš být po té dřině v Baratu unavený. Dej mi šanci.“

Monty se na ni pohrdavě podíval a nenuceně odkráčel na svůj kobereček před krbem.

„Dobře, tak mi ji nedávej. Ale nezapomínej, kdo platí za nákupy.“

Monty zívl a natáhl se.

Oheň byl příjemný a její křeslo ji vábilo. Sama by se ráda natáhla.

Neochotně pohlédla na červené blikající světélko na záznamníku. Když před dvěma hodinami přijela do srubu, ignorovala ho a teď byla v pokušení udělat to znovu.

Poslechnout si vzkazy, nebo si dát sprchu a potom se stočit do klubíčka u ohně? Věděla, co by chtěla udělat. Izolovat se od světa a vrátit se s Montym ke každodenní rutině, která je ve chvílích volna posilovala a pomáhala jim zapomenout na bolest. Dokonce i telefon byl rušivý prvek, když všechno, co chtěla, bylo odpočívat, cvičit a nepodstupovat větší duševní námahu, než jaká je nutná k přečtení dobré knihy.

Ale červené světélko nepřestávalo blikat. Zrovna tak se s tím může vypořádat ihned.

Přešla pokoj. Dva vzkazy.

Stiskla knoflík.

„Todd Madden. Vítejte zpátky, Sarah.“

Do prdele. Tohle neměla zapotřebí.

Hned jak uslyšela Maddenův hladký a lehce posměšný tón, sevřela ruce v pěst. „Slyšel jsem, že jste udělali úžasný kus práce. Tým si vysloužil ohromnou pochvalu od turecké vlády, a to se ani nezmiňuju o vysílání CNN. Myslím, že budete muset s Montym přijet do Washingtonu na pár interview."

„Ani omylem, ty sráči," zamumlala.

„Skoro mohu vidět váš výraz. Jste tak předvídatelná. Naneštěstí jsem se v Boydově zprávě dočetl, že jste v jednom okamžiku neuposlechla rozkazu. Zjevně se vás snažil chránit, ale musel dělat svou práci. Nestáváte se labilní, Sarah? Víte, že všechno nemůžeme v ATF tolerovat. A dobře víte, co by se stalo, kdybychom vás z ATF vyloučili." Odmlčel se. „Ale jsem si jistý, že mě dokážete přesvědčit, že tohle byl jen ojedinělý případ. Přijeďte do Washingtonu na ty rozhovory a promluvíme si o tom."

Slizkej parchant.

„Zavolejte mi, kdy přijedete. Nemělo by to být později než za dva dny. Nechceme přece, aby to byly staré zprávy, že?" Zavěsil.

Zavřela oči, jak se v ní přelévaly vlny zuřivosti. Čert ho vem. Čert ho vem.

Zhluboka se nadechla a pokusila se uklidnit. Madden by byl nadšený, kdyby věděl, jak se mu podařilo ji rozčílit. Dával přednost ustrašené poslušnosti a neměl rád, když se mu jí od ní nedostávalo. Měl nad ní sice navrch, ale ona mu při každé příležitosti dávala najevo, co si o něm myslí, naprosto jasně a bez servítků.

Ať jde do hajzlu. Nezavolá mu, než opustí srub bude odpočívat nejméně tři dny a potom musí jet do Washingtonu.

Stiskla knoflík, aby si poslechla druhou zprávu.

„Tady je Eva, Sarah. Konečně to máme. Je to potvrzené. Budeme na tebe čekat. Přijeď, prosím, co nejdřív."

Tak tolik k odpočinku, pomyslela si rezignovaně Sarah. Evě nemůže zavolat, aby den nebo dva počkala. Eva už i tak čekala příliš dlouho. „Vypadá to, že zítra si uděláme další výlet letadlem, Monty. Musíme jet za Evou do Atlanty."

Kapitola druhá

„Jsem tady," řekl Logan, hned jak Eva zvedla telefon. „Ubytoval jsem se v Ritz Carltonu v Buckheadu."

„Díky, žes přijel. Nebyla jsem si jistá, jestli dorazíš."

„Vždycky jsem ti říkal, že přijdu, když mě zavoláš." Chvíli zaváhal, než se zeptal: „A co Quinn?"

„Nádhera. Je na mne moc hodný."

„To není nic zvláštního. Jak by mohl být jiný? Uvidíme se zítra odpoledne."

„Mohl bys přijet na chatu už dnes večer."

„To ne. Jsem tady, abych ti pomohl a ne abych dráždil Quinna. Zatím se měj." Zavěsil.

Působila klidně, co říkala o Quinnovi, znělo pravdivě. Bylo jasné, že jim to spolu klape. Byl zklamaný? Překvapilo ho, že cítí jen nádech lítosti a žádnou bolest. Asi se přes to všechno rychle přenesl. Stejně nikdy opravdu necítil, že by k němu Eva patřila, dokonce ani když spolu žili. Jejich pouto bylo křehké, takže Quinn neměl žádné potíže se mezi ně vetřít a… Zazvonil telefon.

Že by Margaret?

„Nazdar, Logane. Už je to dlouho, co jsme se neviděli."

Logan sevřel sluchátko. „Nazdar, Rudzaku."

„Nevypadá to, že by tě překvapilo, že ti volám."

„A proč by mělo? Věděl jsem, že je to jen otázka času."

„Nemáš ponětí, co je to čas. Ani já jsem neměl, dokud jsem nemusel žít v té pekelné díře, kam jsi mě dostal. Bylo to jako být pohřbený zaživa. Každá minuta byla jako deset let. Víš, že mi v tom kriminále zbělely vlasy? Jsem mladší než ty, a přitom vypadám o dvacet let starší."

„Odkud víš, jak vypadám?"

„Měl jsem tě pod dohledem. V posledních dvou letech jsem tě

jednou viděl na ulici a mockrát v televizi. Hezky ses vypracoval. Jseš teď velkej pán.“

„Kde je Bassett?“

„Nechci se bavit o Bassettovi. Chci mluvit o tobě… a o mně. Dlouho jsem na tuhle chvíli čekal a hodlám si jí vychutnat.“

„Já ne. Mluv o Bassettovi, nebo zavěsím.“

„Ale kdepak. Budeš mě poslouchat tak dlouho, jak budu chtít, protože máš strach, co se stane Bassettovi, když to neuděláš. Nezměnil ses. Pořád máš tuhle slabinu. Jsem rád, že nejsi tak úplně tvrdej. Budu to tak mít jednodušší.“

„Je Bassett živý?“

„Zatím. Věříš mi?“

„Ne, chci ho slyšet.“

„Teď ne. Bassett je jen malá část toho, co je mezi námi. Víš, že první věc, kterou jsem udělal, když jsem se dostal z vězení, byla, že jsem se byl podívat na hrob Chen Li?“

„Tohle není o Chen Li. Je to o Bassettovi.“

„Je to o Chen Li. Všechno je to o Chen Li. Nechal jsi ji pohřbít v tom nechutně prostém hrobě jako tisíc jiných na tom hřbitově. Jak jsi to mohl udělat?“

„Byla pohřbena s tichou důstojností a půvabem. Taková byla, když ještě žila.“

„Taková byla kvůli tobě. Byla královna a tys ji udělal obyčejnou.“

„Nemluv o ní.“

„Proč ne? Co mi můžeš udělat, cos mi ještě neudělal? Máš z toho pocit viny? Ty jsi vinen.“

„A ty jsi šílenej zkurvysyn.“

„Nebyl jsem šílený, když jsem do toho vězení šel. Jestli teď jsem, tak jedině kvůli tobě. Věděl jsi, že co jsem udělal, bylo správné, a přece jsi mě nechal hnít v té cele. Ale já nejsem blázen, a až tohle skončí, budu moct zase žít. Víš, proč jsem zničil výzkumné středisko?“

„Věděl jsi, že je pro mne důležité.“

„Ne, kvůli tomu ne. Přemýšlej o tom. Ty na to přijdeš. Dokonce ti s tím pomůžu. Dostal jsi toho skaraba?“

„Dostal.“

„Dobře. Myslel jsem si, že to bude vhodný podpis pod Santo Camaro. Byl to první egyptský kousek, který jsem dal Chen Li. Nebyl nijak zvlášť drahý nebo důležitý, ale jí to bylo jedno. Později jsem jí mohl dávat mnohem hezčí věci.“

„Které jsi ukradl nebo pro které jsi vraždil. Myslíš, že by je přijala, kdyby věděla, kolik lidí jsi kvůli nim zabil?“

„Ale ona to nevěděla a na těch lidech nezáleželo. Záleželo jen na ní. Zaslouží si to nejlepší. Vždy jí dám to nejlepší.“

„Mluvíš o ní, jako by byla naživu.“

„Pro mne bude naživu stále. Každý den ve vězení byla se mnou. Ochraňovala mě, abych se nezbláznil. Mluvil jsem s ní a řekl jsem jí, jak moc tě nenávidím a jak ti ublížím.“

„Ty mi nemůžeš ublížit, Rudzaku.“

„Ale ano, můžu.“ Snížil hlas do medového šepotu. „Sice mám bílé vlasy, ale Chen Li by si pořád myslela, že jsem hezký. Vzpomínám si, jak mě hladila po tváři a říkala mi, jak jsem krásný, milý a…“

„Drž hubu.“

Rudzak se zachichotal. „Vidíš, jak je to snadné. Ještě ti zavolám. Tenhle rozhovor mě opravdu velmi potěšil.“ Zavěsil.

Bastard.

Uklidni se. Ten vztek, který Logana naplnil, nebyl k ničemu. Rudzaka by potěšilo, kdyby věděl, jak tenhle útok prorazil jeho obranu. Vlastně to věděl. Zastihl Logana nepřipraveného a viděl jeho vztek a bolest.

Jsi vinen.

Chen Li.

Nemysli na ni. Mysli na Bassetta a na problémy, které dělá Rudzak teď.

Nemysli na Chen Li.

Rudzak domluvil a podíval se na malou kulatou krabičku v ruce. Otřel z víčka dešťové kapky. Byla to krásná práce, vykládaná slonovinou a lazuritem. Řekli mu, že kdysi patřila egyptské princezně, ale on to ještě přikrášlil, když ji dával Chen Li.

„Tohle patřilo Meritamon, dceři královny Nefertari. Prý byla ještě krásnější a chytřejší než její matka.“

„Nikdy jsem o ní neslyšela.“ Chen Li držela krabičku u okna, aby viděla, jak se slunce třpytí na modrých kamenech. „Je nádherná, Martine. Kdes ji sehnal?“

„Od sběratele v Káhiře.“

„Musela stát spoustu peněz.“

„Nebylo to tak hrozné. Udělal jsem dobrý obchod.“

Zasmála se. „Tohle říkáš vždycky.“

I on se usmál. „Řekl jsem mu, že přijde do sbírky, která patří ženě, co se měla narodit jako královna v časech faraonů. Tehdy

nebyly jiné zákony a pravidla, než které si vymysleli sami.“

Přes tvář jí přelétl stín. Všechno šlo tak dobře, že to příliš uspěchal. Předstíral, že neporozuměl její náhlé odtažitosti. „Byla si jen zdvořilá? Nelíbí se ti?“

Přišla k němu a nechala se obejmout. „Je nádherná. Všechno, co mi dáváš, je nádherné.“

Podívala se na něho. Její oči byly tmavé jako noc, viděl se v nich jako v zrcadle. Jeho obraz v jejích očích vypadal vždycky lépe, skoro božsky.

Nejistě se na něj dívala. „Martine?“

Nevystraš ji. Byla k němu blíž než kdykoli předtím a brzy přijde chvíle, kdy bude jeho celá. Jen ji nevyplašit.

Zvedl si její ruku ke rtům a políbil ji. „Šťastné narozeniny, Chen Li.“

Byly to její poslední narozeniny.

Cítil, jak se mu na tvářích mísí s dešťovými kapkami teplé slzy.

„Rudzaku.“ Otočil se a uviděl, jak k němu přichází Carl Duggan. „Nastavil jsem spínač. Musíme odsud zmizet, než to někdo spustí.“

„Za minutku. Musím tady nechat Loganovi dárek.“ Opatrně položil krabičku za balvan, kde bude ochráněna před výbuchem. Zašeptal: „Šťastné narozeniny, Chen Li.“

Odpočívej v pokoji, Bonnie Duncanová.

Pastorova slova zněla Sarah v hlavě, ještě když spouštěli rakev do hrobu. A není to jenom Bonnie, kdo má teď klid, pomyslela si, když se podívala na Evu Duncanovou, která stála mezi Joem Quinnem a svou adoptovanou dcerou Jane MacGuireovou. Po všech těch letech hledání ostatků svého dítěte, které bylo zavražděno před více než deseti lety, dostala Eva Bonnie domů. Zpráva o porovnání DNA, která před nedávnem přišla, potvrdila, že tyto kosti patří její dceři.

Evina matka plakala, ale Eva ne. Její výraz vyjadřoval klid, smutek a naplnění. Své slzy pro Bonnie vyplakala už dávno. Její dcera byla teď doma.

Ale Sarah cítila, jak ji samotnou pálí v očích slzy, když házela na rakev růži.

Sbohem, Bonnie Duncanová.

„Myslím, že bychom měli nechat rodinu, aby se rozloučili o samotě,“ zašeptal John Logan. „Pojeďme zpátky na chatu a počkejme na ně tam.“

Sarah si ani nevšimla, že se přesunul k ní. Instinktivně se od něj

odtáhla.

Logan potřásl hlavou. „Vím, co ke mně cítíte, ale teď není vhodná doba, abychom s tím Evu zatěžovali. Musíme jí pomoct přes tohle se dostat.“

Měl pravdu. Nepotěšilo ji, když pár hodin před pohřbem přijel na chatu, ale co se týkalo jeho chování k Evě a Joeovi, nemohla mu nic vytknout. Vyjádřil jak účast, tak podporu. A také měl pravdu v tom, že by teď měli nechat rodinu o samotě. Odvrátila se od hrobu a vydala se kolem jezera k chatě. Je tu krásně, pomyslela si. Eva vybrala pro hrob své dcery krásné místo na malém kopečku, ze kterého byl výhled na jezero.

„Kde je Monty?“ Zeptal se Logan, když ji dohonil.

„Nechala jsem ho uvnitř. U hrobu by ho to rozrušilo.“

„Ach ano, zapomněl jsem, jak citlivý pes to je.“

„Citlivější než někteří lidé.“

„Au!“ Zašklebil se. „Nechtěl jsem vás naštvat. Vlastně se snažím být milý.“

„Skutečně?“

„A zjevně bez úspěchu.“

„To tedy jo.“

„Začněme znovu. Eva mi řekla, že jste to byla vy a Monty, kdo našel Bonnie. Říkala, že jste museli projít každý metr toho národního parku, než jste našli místo, kde ji vrah zakopal.“

„To ano. Ale už jsem to málem vzdala.“

„Ale nakonec jste vytrvala.“

„Eva je moje přítelkyně.“

„V tom případě byste mi možná mohla odpustit ten poněkud bezohledný způsob, jakým jsem vás dal dohromady?“

„Ne,“ řekla chladně. „Nesnáším, když mě někdo do něčeho nutí. Jste stejný jako Madden. Vždycky se snažíte každým manipulovat.“

„Nejsem tak hrozný, jak mě líčíte. Mám i pár dobrých vlastností.“

Mlčela.

„Jsem trpělivý. Jsem zodpovědný. Umím být dobrý přítel. Zeptejte se Evy.“

„Nezajímá mě to. Proč vlastně podnikáte tenhle bezvýsledný pokus přesvědčit mě, že jste slušný člověk?“ Oči se jí zúžily. „Vy tím něco sledujete.“

„Proč bych měl?“ Pokrčil rameny. „A vlastně ano, něco tím sleduju. Tedy kromě toho, že se vás snažím přesvědčit, že nejsem

tak hnusný zkurvysyn, za jakého mě považujete, a nedaří se mi to. Velká škoda. Usnadnilo by nám to život oběma.“

„Proč tu, k čertu, vlastně jste?“

„Jsem tu kvůli tomu, co vy. Chtěl jsem pomoct Evě, když potřebovala své přátele.“

„Vy jste ale nebyl její přítel. Byl jste její milenec a to, že sem budete chodit a budete se ji snažit Joeovi odloudit, vám nevyjde. Ona ho miluje a vy už jste jen obehraná písnička, Logane.“

„Já vím, ale i tak díky za připomenutí. Vidím, že na rozdíl od svého psa citem zrovna neoplýváte. Nejsem tu proto, abych se snažil vzkřísit starou lásku. Je tak těžké uvěřit, že chci pro Evu jen to nejlepší?“

„Nezáleží na tom, jestli vám věřím nebo ne.“ Zrychlila. „Jak už jsem řekla, je mi to jedno. Nezáleží mi na tom, jestli…“

„Sarah!“

Otočila se a uviděla Jane MacGuireovou, jak k nim běží z kopce a rusé vlasy jí září v zapadajícím slunci. Když k nim doběhla, Sarah si všimla bledého obličeje a napjatého výrazu desetileté dívenky. „Ahoj, můžu se k vám přidat?“

„Jistě. Ale myslela jsem, že budeš chtít počkat na Evu.“

Jane zavrtěla hlavou. „Nepotřebuje mě. Má Joea.“

Odvrátila pohled. „Ani jeden z nich mě tam teď nechce.“

Sarah viděla problém na obzoru. „Patříš do Eviny rodiny. Vždycky tě chce mít u sebe.“

„Teď ne. Sem nepatřím. Teď je nejdůležitější Bonnie.“ Podívala se na Logana. „Vy jste to věděl. Proto jste odvedl Sarah.“

Logan přikývl. „Konečně někdo ocenil můj takt. Ale Sarah má pravdu. Jsi členem rodiny.“

Jane stiskla rty. „Jo, snažíte se mě utěšovat. Kašlu na vaši lítost. Vím, že mě Joe s Evou mají rádi, ale nejsem Bonnie. Nikdy pro ně nebudu jako Bonnie. Takže mi nevykládejte, že mě tam chtějí, když se s ní loučí. Copak nevidíte, jak je to pro ně těžký, že jsem teď tady? Chtějí myslet jen na Bonnie, ale přitom se musejí snažit, abych si tu připadala chtěná a šťastná, protože mi nechtějí ublížit.“

„Promluv si s nimi,“ řekla Sarah jemně.

„Ne.“ Jane pohlédla stranou a zopakovala: „Teď je nejdůležitější Bonnie.“ Změnila téma. „Můžu jít napřed a vzít Montyho na procházku?“

„Myslím, že je to velmi dobrý nápad.“

Sarah se zamyšleně mračila, když sledovala Jane, jak běží po pěšině k chatě.

„Půjde s ní Monty?“ Zeptal se Logan.

Kývla. „Zbožňuje ji. Za tu dobu strávenou ve Phoenixu se velmi sblížili.“

„Vy ji máte také ráda. Je zvláštní dítě.“

„Vypadá sice jako dítě, ale je dospělejší než mnoho dospělých. Tak to dopadá, když vyrůstáte v dětských domovech a na ulici.“ Skousla si dolní ret. „Má pravdu, že? Její přítomnost bude pro Evu a Joea přítěží.“

„Nejspíš ano. Vypadá to, že Jane má dobré instinkty.“ Díval se na Sarah a studoval její tvář. „Na co myslíte?“

„Do toho vám nic není.“ Došli k verandě. „Odjíždíte?“

„Ještě ne. Myslel jsem, že bych mohl odjet po večeři. Vy letíte v deset večer, že?“

„Jak to víte?“

„Eva mi to řekla, když jsem s ní mluvil po telefonu. Říkala, že vás byli vyzvednout na letišti. Mohl bych vás svézt?“

„Joe mě odveze.“

„Neměl by zůstat s Evou? Být se mnou v jednom autě vás snad nezabije. Je to jen hodina jízdy.“

Opravdu by ji to nezabilo, ale nechtěla od něj žádné laskavosti.

Bylo to, jako by jí četl myšlenky. „To není z mé strany žádná laskavost, Sarah. Vzhledem k tomu, co si o mně myslíte, byste to měla vědět.“

Ovšem, Logan mohl prokazovat laskavosti Evě, ale ne jí. Proč také? Netušila, proč se tak snažil překlenout tu propast mezi nimi, ale určitě to nebylo proto, že by litoval toho, co udělal. Logan se nikdy nedíval zpět, když už se jednou rozhodl.

„Eva teď Joea potřebuje,“ prohlásil Logan. „Víme to oba.“

„A trápí vás to, Logane?“

„Litovala byste mě, kdyby to tak bylo?“

„Ani náhodou.“

„Myslel jsem si to. Takže, pojedete se mnou na letiště?“

Pokrčila rameny. „Dobře. Kolem osmé bych měla vyrazit.“

Kývl. „Budu připravený. Ale neměla byste tam být dřív, kvůli naložení Montyho?“

„Monty se mnou vždycky zůstává v kabině pro cestující.“

„Myslel jsem, že do kabiny smějí jen slepečtí psi a malá zvířata.“

„Má zvláštní povolení ATF.“

Usmál se. „A kdyby neměl, tak byste nejspíš trvala na tom, že s ním poletíte v zavazadlovém prostoru.“

„Tak to jste uhodl.“ Sarah otevřela dveře. „Začnu dělat sendviče a kávu. Tamhle vidím jít reverenda Watsona. Co kdybyste zkusil být užitečný, řekl mu něco milého a poslal ho domů?“

„Překvapuje mě, že si myslíte, že dokážu být milý.“

Viděla už jeho osobní kouzlo v akci, ale na ni to ještě nezkoušel. Byla to pravděpodobně jedna z jeho silných zbraní.

„Proč by vás to mělo překvapovat?“ Jak vcházela do chaty, ohlédla se na něj přes rameno. „Například většina Němců si jednu dobu myslela, že Hitler je docela milý.“

„Děkuju, žes přijela, Sarah.“ Eva se posadila na houpačku na verandě a dívala se na zšeřelé jezero. „Vím, že jsi unavená. Ale hodně to pro mě znamenalo, žes tu byla.“

„Nebuď hloupá. Chtěla jsem přijet.“

„Myslím, že Bonnie by byla ráda, že jsi tady. Koneckonců jsi ji našla.“

„Měli jsme štěstí.“

„Tak tohle na mě nezkoušej. Dřeli jste jako koně.“

„Většinou to ale neznamená, že s Montym najdeme, co hledáme.“ Studovala Evinu tvář. „Je všechno v pořádku?“

„Brzy bude. Jen mám teď takový divný pocit.“ Podívala se ke kopci za jezerem. „Je teď doma. Znamená to pro mne všechno. I když mě vlastně nikdy úplně neopustila.“

Sarah přikývla. „Vzpomínky mohou být velmi drahocenné.“

„To ano.“ Slabě se pousmála. „Ale docela tak jsem to nemyslela…“ Změnila téma. „Mám starosti o Jane.“

„Myslela jsem si to.“

„Většinu času si myslím, že je s námi šťastná. Ví, že ji máme rádi.“ Povzdechla si. „Ale teď se trápí.“

„Teď je to těžké pro vás pro všechny.“ Sarah se odmlčela. „Co bys řekla tomu, že by Jane strávila pár týdnů u mě?“

Eva chvíli mlčela. „Proč?“

„Změna jí udělá dobře. Má mě ráda a Montyho miluje. Dobře bych se o ni postarala.“

„Ano vím, že jo.“ Eva se nepatrně zamračila. „Mluvila s tebou o Bonnie?“

„Důležité je, jestli o ní mluvila s tebou.“

„Od té doby, cos ji našla, už ne. Párkrát jsem to zkusila, ale nechtěla o tom mluvit. Doufala jsem, že časem… já nevím. Teď nejsem schopná o tom přemýšlet.“

„Budete si teď muset na tu změnu všichni chvíli zvykat. Léta jsi byla posedlá myšlenkou dostat Bonnie domů. Vím, že jsi šťastná,

že se tak už stalo, ale bude to…“

„Jane si myslí, že není dost dobrá,“ přerušila ji Eva. „Snažila jsem se jí vysvětlit, jak je jiná. Nepřijala to. Není naštvaná, ale nemůžu jí to vymluvit.“

„Vzhledem k tomu, jak mizerné měla dětství, se ti to možná nepodaří nikdy. Ale to neznamená, že spolu nemůžete šťastně žít.“

„To mi neříkej. Já chci, aby cítila, že je jedinečná. Každý by se tak měl cítit.“

„Jane je jedinečná. Je silná a nezávislá a bystrá. Tak bystrá, že ví, že jsi momentálně zmatená a smutná a že ti nemůže pomoct. Zraňuje ji to. Dovol ji na nějakou dobu jít ke mně, Evo.“

„Budu o tom přemýšlet.“ Eva se pokusila o úsměv. „Nikdy jsem si nemyslela, že až najdu Bonnie, budu mít takové problémy si na to zvyknout. Není to tím, že by se mi neulevilo, to jenom…“

„Žila jsi svůj život určitým způsobem, protože Bonnie byla ztracená. Teď už není.“

Eva kývla. „Zabere to nějaký čas, ale díky Bohu mám to štěstí, že mám Joea, Sarah. Všechno bude zase v pořádku, dokud budu mít Joea.“ Natáhla se a vzala Sarah za ruku. „A takové přátele, jako jsi ty a Logan.“

„Když už mluvíme o Loganovi, je čas, abych odjela na letiště. Kde je?“

„Šel dolů k jezeru.“

„Sám?“

Eva přitakala. „Což je dobře. Nejsou s Joem stále ještě žádní velcí přátelé.“

Sarah se zašklebila. „To proto, že jsi taková femme fatale.“

„Jo, jasně.“ Eva si narovnala brýle a vstala. „Pojďme najít Jane a Montyho. Nejspíš ji od něj budeš muset odtrhávat.“

„Nebude to tak zlé, když jí řekneš, že ho brzy uvidí.“

„Řekla jsem, že o tom budu přemýšlet.“ Udělala obličej. „Jsi neodbytná jako Svědkové Jehovovi. Kde vlastně bereš tu jistotu, že jsi teď pro Jane to nejlepší? Jestli tě povolají, odjedeš s Montym do nějaké díry na druhé straně zeměkoule. Co bys s ní potom dělala?“

Sarah pokrčila rameny. „Nějak už bychom si poradily.“

Eva zavrtěla hlavou. „Když tak o tom mluvíme, co bys dělala, kdybys měla vlastní dítě? Myslím, jak bys všechno skloubila dohromady.“

„Budu takovou situaci řešit, až nastane.“

„Děti vyžadují víc péče než psi.“

„Proto se držím psů. Jsem šťastná, tak jak to je. Dokážeš si mě představit s manželem a kupou dětí?“

„Ne, asi ne. Ale musí to být osamělý způsob života.“

„Proč? Mám Montyho a přátele v jednotce.“

„Se kterými se nevidíš jindy než při záchranných akcích.“

„To stačí.“

„Proč to stačí? Jak to, že se s nikým nesblížíš?“

Sarah se zasmála. „Evo, nesnaž se ze mě udělat nějakou tragickou postavu s jizvami na duši. Nejsem jako ty. Nemám žádnou temnou, tíživou minulost. Jsem jen normální ženská, která je prostě jen o něco sobečtější než většina lidí. Můj život mi naprosto vyhovuje.“

„A já si mám hledět svého.“

„Dělej, jak myslíš. Ale překvapuješ mě. Jeden čas jsi byla jednou z nejosamělejších ženských na téhle planetě, a teď si najednou myslíš, že můj nedostatek společenských styků je hrozný problém.“

„Zásah!“ Eva se usmála. „Asi to bude tím, že prostě chci, aby byl každý tak šťastný jako v poslední době já.“

„Jsem šťastná jako blecha.“ Sarah zamyšleně naklonila hlavu na stranu. „Víš, tohle úsloví mi vždycky přišlo divné. Jak může kdokoli vědět, jak šťastná je blecha? A proč by zrovna blecha měla být nějak zvlášť šťastná?“ Zasmála se. „Oukej, jsem šťastná jako Monty, když ho někdo drbe na břiše. Lepší už to být nemůže.“

Tři čtvrtě na osm. Už byl skoro čas jít.

Logan vyrazil zpátky k chatě. Proti světlu pronikajícímu ven okny viděl siluety Sarah a Montyho. Vypadali jako nějaké postavy na obálce fantastického románu.

Ale na Sarah Patrickové nebylo nic fantaskního. Sakra, že ale byla tvrdohlavá! Neodpouštěla ani nezapomínala, a tím mu svazovala ruce. Měl už jen hodinu na to, aby ji přiměl pomoct mu dobrovolně. Pak bude muset…

Jeho telefon zazvonil.

„Ozval se Rudzak,“ řekl Castleton. „Chce se dohodnout.“

Logan sevřel sluchátko. „Mluvil jste s Bassettem?“

„Ještě ne. Říkal, že všechno, co musíte udělat, je dát mu padesát tisíc dolarů, a on vám dovolí s Bassettem promluvit. Mám ty peníze na jednom místě u laboratoře.“

„A kolik chce za jeho propuštění?“

„O tom chce s vámi jednat osobně.“

To Logan očekával. „Zjistil jste něco dalšího o tom, kde teď

Rudzak je?“

„Řekl jsem vám, že se o to musíte postarat sám. Dal jsem vám tip. Váš člověk ještě Sancheze nenašel?“

„Pracuje na tom, ale neškodilo by, kdyby měl nějakou pomoc.“

„K čertu, dělám, co můžu! Kdy přijedete?“

„Odjíždím dnes v noci.“

„A co s těmi penězi?“

„Dejte mu je. Řekl jsem Margaret, ať vám dá všechno, co budete potřebovat.“

„Může to být lež. Bassett může být mrtvý.“

„Dejte mu je.“

„Co když vás nenechá s Bassettem mluvit?“

„S tím si budeme dělat starosti, až se tak stane.“

Castleton se odmlčel. „Dal jsem mu vaše číslo, když mě o něj požádal. Doufám, že vám to nevadí.“

„Ne, udělal jste správně. Když se mnou chce mluvit, ať to má jednoduché. Chci pokračovat v dialogu. Čím víc budeme v kontaktu, tím větší je naše šance, že něco zjistíme.“

„Myslím, že ho zabil, Logane. Co když je mrtvý?“

„Pak zemře i Rudzak.“

Ukončil hovor a strčil telefon do kapsy. Potřeboval se dostat dolů do Santo Camara. Už kdysi se naučil, že pravidla se mění v průběhu hry, a tahle hra vypadala, že bude velice nebezpečná.

Stočil pohled zpátky k Sarah a Montymu čekajícím na verandě. Moc špatné. Už neměl čas. Vyndal telefon a rychle vyťukal číslo.

„Dávej na sebe pozor.“ Logan letmo políbil Evu na čelo, než nastoupil do auta. „Kdybys něco potřebovala, zavolej mi.“

„Jsem v pohodě.“ Podívala se na Sarah, která seděla na místě spolujezdce. „Dám ti vědět, jak jsem se rozhodla ohledně Jane.“

„Musím odsud letět rovnou do Washingtonu, ale to bude trvat jen pár dní. Potom budu ve srubu.“

Eva zamávala, a když Logan nastartoval auto, ustoupila dozadu.

Sarah se ohlédla a uviděla Evu, jak tam stále stojí a dívá se na ně, jak vjíždějí na štěrkovou cestu. Chvíli vypadala hrozně osaměle, ale pak vyšel ven Joe a stál za ní s rukama na jejích ramenou. Ne, Eva nebyla osamělá. Měla Joea a svou matku a Jane. Už nikdy nebude osamělá, pokud nebude chtít. Ale není to tak s každým? Sarah činila svá vlastní rozhodnutí a být sama bylo jedním z nich.

Na co to myslí? Není přece sama. Jak řekla Evě, má Montyho a práci, která ji uspokojuje. Nechce nic ani nikoho dalšího.

„Co tím myslela, že vám dá vědět o Jane?“ Zeptal se Logan.

„Jane ke mně možná přijede na pár týdnů na návštěvu.“

„Kdy?“

„Co nejdřív.“

„Ne.“

Zůstala na něj zírat. „Cože?“

„Teď ne.“

„O čem to sakra mluvíte? Eva potřebuje mou pomoc teď. Čím dřív, tím… Ale proč se s vámi o tom vůbec bavím? Nic vám do toho není.“

„Ale je. Potřebuju vaši pomoc. A potřebuju ji hned.“

Ta arogance toho parchanta! „Jděte se bodnout, Logane.“

„Zaplatím, kolik budete chtít. Řekněte si cenu.“

„Na to nemáte.“

Stiskl rty. „Bál jsem se, že to řeknete. Je mi líto, ale nemohu vám dovolit odmítnout, Sarah. Je to příliš důležité.“

„Pro vás. Mně je ukradené, co potřebujete, Logane.“

„Já vím. Proto jsem zavolal Toddu Maddenovi a požádal ho, aby mi vás ATF půjčil.“

Omráčeně na něj zírala. „Cože jste udělal?“

„Slyšela jste mě.“

„Můj Bože, děláte to zas!“

„Snažil jsem se vyhnout se tomu.“ Pokrčil rameny. „Ale nedokázal jsem získat vaši pozornost. Stále jste proti mně zaujatá.“

„A vy byste nebyl? Nemyslím si, že kdyby někdo takhle jednal s vámi, že byste mu odpustil a zapomněl.“

„Neříkám, že vám nerozumím. Jen se snažím vám vysvětlit, proč jsem musel zavolat Maddenovi. Řekl mi, abych vám vyřídil, že zatím máte na tu tiskovou konferenci zapomenout. Vy a Monty mi patříte na tak dlouho, dokud vás budu potřebovat.“

Její ohromení se změnilo v zuřivost. „Tak to ani ve snu.“

„Madden mě ujistil, že uděláte všechno, oč vás požádám.“

„A co jste mu slíbil vy?“

„Svou vděčnost. A všechen vliv, který k tomu patří. Váš senátor Madden je velmi ambiciózní, že? Pošilhává po místečku ve vládě?“

„Nemůžu uvěřit, že zrušil tu tiskovku. Na to se příliš rád vidí v novinách.“

„Ach, musel jsem být velmi přesvědčivý.“

„Zkurvysyne!“

„Obával jsem se, že se na mě vykašlete i přes Maddenovy

rozkazy, ale řekl, že v žádném případě nemůžete odmítnout.“ Podíval se jí do tváře. „Něco na vás má, že ano? Nějakou páku?“

„Co se o to staráte? Posledně vám to bylo jedno, jak mě Madden přiměl udělat, co jste chtěl. Všechno, o co jste se staral, byly výsledky. A o ně vám jde i teď.“ Třásla se vzteky. „Proto jste sem přijel?“

„Přijel jsem, protože mě tu chtěla Eva. Ze stejného důvodu jako vy.“

„Ale věděl jste, že tady budu. Dvě mouchy jednou ranou.“

„Ano, věděl jsem, že tu budete.“

„A co po mně chcete? Najít další tělo?“

„Nemyslím, že je mrtvý.“ Křivě se usmál. „Vím, že nenávidíte, když máte Montyho využít k hledání mrtvol. Měla byste být ráda, že po vás chci, abyste pracovali na záchraně živého člověka.“

„Ráda, jo?“

„Špatné slovo. Jen se zkouším postavit celou tu špatnou situaci do lepšího světla.“

„To nestačí.“

„Bude muset.“

„Jděte do hajzlu.“ Vzala telefon a vytočila Maddenovo číslo. „Co to sakra vyvádíte?“ Zeptala se hned, jak to zvedl.

„No tak, Sarah. Je to důležité.“

„Pro koho, k čertu?“

„Logan mi řekl, že ta práce je velmi důležitá a nebude trvat dlouho.“

„Uvědomujete si, že jsme se právě s Montym vrátili z akce unavení do morku kostí? Musíme si odpočinout.“

„Musíte udělat to, co vám řeknu. Jsem si jistý, že se Logan o vás postará. Dejte mi vědět, až budete zase k dispozici.“ Zavěsil.

Svírala telefon tak pevně, až jí zbělely klouby. Parchanti. Oba jsou stejní parchanti.

„Spokojená?“ Zeptal se Logan.

„Nejradši bych ho vykastrovala.“ Zabodávala do něj pohled. „A vás taky.“

Škubl sebou. „Předpokládám, že potvrdil, co jsem vám řekl. Takže, můžu vám teď sdělit něco o té práci?“

Snažila se ovládnout. Už před dlouhou dobou se smířila s tím, že nemůže zvítězit nad Maddenem. Karta, kterou držel, byla příliš vysoká. Ale, dobrý Bože, jak nenáviděla tu myšlenku, že ji má pod palcem Logan. Toužila po tom někoho zmlátit. Ne, někoho, ale Logana.

Monty na zadním sedadle zakňučel a ona se natáhla, aby ho pohladila. „To je v pořádku, chlapče. To je v pořádku.“

„Není to v pořádku, ale uděláte to,“ řekl Logan. „Je to tak?“

„Čert vás vem.“

Monty znovu zakňučel.

„Ššš.“

„Cítí, že jste rozčílená.“ Logan se usmál. „Vzpomínám si, jak jste si blízcí. Je to dobrý pes.“

„Měla bych mu říct, ať vám prokousne krk. Víte, jak je unavený?“

„Monty na mě nepůsobí dojmem zuřivého hlídacího psa.“

„S výjimkou okamžiků, kdy si myslí, že jsem v nebezpečí.“

„Ale vy zatím nejste v nebezpečí.“

Ostře na něj pohlédla. „Zatím?“

Jeho úsměv zmizel. „Je tu pár problémů. Ale pokusím se vás oba udržet v bezpečí.“

„Co to vlastně mám pro vás udělat?“

„Potřebuju od vás a Montyho, abyste našli jednoho mého zaměstnance, kterého unesli. Jedno z mých výzkumných pracovišť v Kolumbii bylo přepadeno a čtyři lidé přišli o život. Bassetta vzali jako rukojmího.“

„Víte, kdo ho unesl?“

„Martin Rudzak. Pěkně nebezpečný chlápek.“

„Jak nebezpečný?“

„Dost. Jak už tihle chlápci bývají. Má prsty ve všem od pašování drog až po terorismus.“

„Terorista? Proč se zaměřil na vás?“

„Před lety, když jsem byl v Japonsku, jsme se nějak nepohodli. Nemá mě zrovna v lásce.“

„V tom případě měl unést vás.“

„Chápu, že to by se vám líbilo, ale jsou jisté důvody, proč si vybral Bassetta.“

„A vy mi je neřeknete.“

„V této chvíli ještě ne.“

„Nepátrám po zločincích, Logane.“

„Pracujete pro ATF.“

„Mou hlavní náplní práce je záchranářství.“

„Zachráníte Bassetta.“

„Zaplaťte výkupné. Peněz máte dost.“

„Je velmi pravděpodobné, že až ho zaplatím, Bassetta stejně zabijí. Potřebuju ho najít a dostat ho odtamtud.“

„Jak ho mám najít? Víte, kde se zhruba nalézá?“

„Ještě ne. Někde v džungli poblíž Santo Camara v Kolumbii.“ Oči se jí rozšířily. „V Jižní Americe?“

„Podle posledních informací.“

„Chcete, abych jela do Jižní Ameriky? Bloudit džunglí, dokud nenajdu…“

„Můj člověk pracuje na lokalizaci Rudzakova tábora. Doufám, že v době, kdy dorazíme do Kolumbie, už budu mít víc informací.“

„Kdy to bude?“

„Moje letadlo už čeká na letišti v Atlantě.“

„Myslíte, že prostě skočím do letadla a půjdu s vámi klidně jako ovečka?“

„Ne, klidně jako ovečka ne. To nikdy.“

Zhluboka se nadechla. „Vy neriskujete jen můj krk, ale taky Montyho. První, co ti hajzlové udělají, jestli ho uvidí, jak se je snaží vystopovat, bude, že ho zastřelí.“

„Budu na vás na oba dávat veliký pozor. Udělám všechno pro to, abyste byli v bezpečí.“

„Takže vy čekáte, že vám budu věřit?“

Zakroutil hlavou. „Ne, ale proto to ještě nepřestává být pravda.“

„Nikdy vám nebudu věřit. Jen lidi využíváte, stejně jako Madden. Budu muset Montyho ochránit sama. Nestaráte se o nikoho a…“ Proč se dohadovat? Věděla, že nemá na vybranou. Logan a Madden ji zahnali do kouta. „Jak dlouho?“

„Nevím.“

Zavřela oči, jak se jí zmocnil vztek a frustrace. „Udělám tu práci. Najdu vašeho člověka.“ Otevřela oči a s tichou hrozbou v hlase dodala: „Ale pak najdu způsob, jak dostat vás. A jestli kvůli vám zemře můj pes, tak si budete přát, abyste se byl nikdy nenarodil.“

„Tomu věřím.“ Odbočil z dálnice na silnici vedoucí k letišti. „Víte, dokonce i když jsem využil jako páku Maddena, nebyl jsem si jistý, že se mnou pojedete. Ať už má na vás Madden cokoli, musí to být pěkná síla. Nechtěla byste mi náhodou říct, co to je?“

„Táhněte k čertu, Logane.“

Kapitola třetí

„Už je to víc než šest hodin, co jsme odstartovali," řekl Logan. „Bylo by hezké, kdybyste řekla slovo nebo dvě. Možná dokonce i tři."

„Všechno podstatné už jsme si řekli a nemám náladu být milá."

„Nechtěla byste něco k jídlu?" Zeptal se Logan.

„Ne."

„A co Monty? Myslíte, že má hlad?"

„Monty žere jen dvakrát denně. Nakrmila jsem ho u Evy."

Stočila se v tom velkém koženém křesle do klubíčka a zírala z okna. „O Montyho se nestarejte. Postarám se o něj sama."

„To vidím. Jen jsem si myslel, že budu hrát milého hostitele a nabídnu vám tu možnost."

„Nabídnete nám jídlo a pak dáte v sázku naše životy?"

„Dělám, co můžu," vzdychl unaveně. „Už jsem řekl, že se pokusím vás udržet v bezpečí."

„Pokusím se nestačí." Natáhla se a pohladila Montyho po hlavě. Pak procedila skrze zaťaté zuby: „Víte, jak se kvůli tomu cítím? Nejste to jen vy, kdo je odpovědný za to, že Monty bude vystaven nebezpečí. Je to můj pes. Já vždycky dělám konečné rozhodnutí. On nikdy neřekne ne, takže když rozhodnu špatně, zodpovědnost nesu já."

„Dokonce i když jsem vás k tomu donutil?"

„To je právě ono, co z vás dělá parchanta, ale rozhodnutí je nakonec stejně na mně."

Chvíli nepromluvil. „Najdete tábor a tím to pro vás skončí. Budete nejméně míli od jejich zbraní. Ani vám, ani Montymu se nic nestane."

„Jasně," podotkla sarkasticky. „Budete se snažit udržet nás v bezpečí."

„Ne. Prostě se vám nic nestane.“

Otočila se a podívala se na něj.

„Nevěříte mi?“

„Měla bych?“

„Nejspíš ne. Někdy si osud pohraje a nikdo nemůže nic dělat. Ale jestli budu stále naživu, až se dostaneme z té džungle, vy a Monty budete taky živí.“ Zašklebil se. „Ujišťuju vás, že se mi takový slib nedává snadno. Mám totiž silný pud sebezáchovy.“ Zvedl se. „Jdu dopředu, promluvit si s pilotem. Udělejte seznam věcí, které budete potřebovat, zavolám své asistentce, aby zajistila, že na vás všechny budou čekat v Santo Camaru. Blok a tužku najdete ve stole vedle sebe. Nebudu pryč déle než patnáct dvacet minut, ale jsem si jistý, že mě beztak nebudete postrádat.“

„Máte pravdu, nebudu.“ Sledovala ho, jak odchází uličkou, než se natáhla pro blok a tužku a začala dělat seznam. Proč se ji tak snažil přesvědčit, že ji a Montyho ochrání? Nic pro něj neznamenají. Jen prostředek k dosažení toho, co chce. A přece mu na okamžik uvěřila. Na místech katastrof po celém světě se setkala s mnoha křiváckými byrokraty a mocnými lidmi a dokázala rozeznat upřímnost.

Nebo ne? Logan se naučil manipulovat v četných zasedacích místnostech a na mnoha korporacích. Možná byl na ni příliš dobrý.

Houby. Buď svému úsudku bude věřit vždycky, nebo nikdy. Je Logan naprostý zkurvysyn, nebo má nějakou lidskou slabost, které by mohla využít?

Dokončila seznam a zavřela oči. Nechtěla využívat ničeho a nikoho. Jen si přála, aby mohla jít domů a zapomenout na Logana a na Maddena a na všechno, co s nimi souvisí.

„Kávu?“

Otevřela oči a uviděla Logana s šálkem v ruce. „Je to jen káva. To není, jako byste jedla u nepřítelova stolu. Kromě toho byste ode mě opravdu měla brát všechno, co vám můžu dát. Jídlo, pití, peníze.“ Podíval se na Montyho. „Není to tak, hochu?“

Monty zavrtěl ocasem a obrátil se na záda.

Logan se sehnul a podrbal ho na břiše. Monty měkce zamručel.

Příjemné.

„Zrádče,“ zamumlala Sarah.

Hodný.

„To ani náhodou.“

Logan zvedl obočí. „Přicházím o něco?“

„Nepřesvědčíte mě, že jste skvělej chlápek, jen tím, že budete

hladit mého psa.“

„Ale má mě rád.“

„Jen si nelichoťte. Má rád každého. Vždyť je to zlatý retrívr, proboha. Ti jsou tím pověstní. Mají rádi dokonce i ty, kteří si to nezaslouží.“

Hodný.

Znechuceně se na Montyho podívala. Žádná diskriminace.

„Proč si připadám tak nějak mimo?“ Logan k ní přisunul šálek. „Mé zprávy o vás říkají, že téměř můžete číst tomu psovi myšlenky. Začínám si myslet, že on vám možná také. Vypijte si svou kávu a já zatím donesu vašemu miláčkovi misku s vodou.“

Než stihla cokoli namítnout, odkráčel do kuchyně.

Monty se obrátil zpátky na břicho. Hodný.

Ignorovala ho a napila se kávy. Byla v pokušení odmítnout, ale byla tak unavená, Že mohla stěží myslet, a to, co říkal, dávalo smysl. Proč by ho nemohla využít, jako využívá on ji? Najednou ztuhla, jak ji něco napadlo. Proč by měla jen tak sedět a litovat se, když má šanci…

„To je dobře. Měl jsem strach, že tu kávu vylijete na podlahu.“ Logan postavil před Montyho krásnou porcelánovou mísu. „Jsem rád, že jste rozumná.“

„A být rozumná znamená, že udělám, co po mně chcete?“ Dala si další lok kávy. „Chtěla jsem tohle kafe, tak jsem si ho vzala. Nedělám prázdná gesta.“

„Proč Monty nepije?“

„Nevezme si žrádlo ani pití od nikoho jiného než ode mne.“ Sehnula se, dotkla se okraje mísy a Monty začal žíznivě pít. „Takový jemný porcelán. Monty by ho mohl rozbít. Vždycky posunuje misku sem a tam, když je prázdná.“

„Nic jiného nemám a on si zaslouží to nejlepší.“

„To ano. Čert vem váš porcelán.“ Rozhlédla se po luxusním interiéru letadla. „Máte to tady pěkné. Takhle hezké letadlo jsem ještě neviděla.“

„Mám rád pohodlí. Hodně cestuju a není nic horšího než přiletět unavený a podrážděný. Jedna chyba v protokolu nebo špatný finanční krok a celá cesta může být k ničemu.“ Posadil se vedle ní. „Vídáte mnoho soukromých letadel?“

„Ne příliš. Vláda málokdy platí za přepravu pátracích a záchranných skupin a nynější administrativa nám nedala ani vindru.“ Ušklíbla se. „Ačkoli velmi rádi využívají publicitu, která je s námi spojena. Co se týká dopravy, jsme velmi závislí na dobré

vůli různých společností.“

„Tohle mě překvapuje. Miliardy dolarů na zahraniční pomoc a ani desetník pro vás?“

„Nějak to zvládáme.“ Pokrčila rameny. „Je pravděpodobně lepší, že do toho vláda není zapojená. Nejspíš bychom museli vyplňovat žádosti v trojím vyhotovení a ještě bychom museli skákat, jak oni pískají.“

Na chvíli se odmlčela. „Tak jako vy musíte skákat podle toho, jak píská Madden?“

Ztuhla. „Vám také nijak nevadí, když někoho zmanipulujete. Oba rádi taháte za provázky.“

Rychle změnil téma. „Pracujete pro ATF, ne? Proč vaše cesty na místa katastrof neplatí?“

„Jen když jde o výbušniny. ATF nedělá pátrací a záchranné operace.“

„Tak proč u nich pracujete?“

„Musím z něčeho žít.“ Pohlédla z okna. „Po prvním roce jsem už toho pro ATF dělala málo. Dostali jsme s Montym povolení pracovat s pátracími a záchrannými skupinami, když jsme nemuseli být k dispozici policii při nějakých obzvlášť složitých případech.“

„Hledání mrtvol?“

„Ano.“

„Proč jste to dělala? Nenávidíte to. Musel jsem vám pěkně zkroutit ruku, abyste pomohla Evě.“

„Dělala jsem, co jsem musela.“

Pozorně studoval její uzavřený výraz. „A proč byste to musela dělat? Proč toho prostě nenechat?“

„Už jsem vám říkala, musela jsem z něčeho žít.“

„Nemyslím, že to je ten důvod,“ prohodil zamyšleně. „Žijete skromně a vypadáte, že vám to vyhovuje. Nabídl jsem vám za tuhle práci jakoukoli částku, jakou si řeknete. Takže peníze v tom nebudou. Vydírání? Jaký zločin jste asi mohla spáchat, že vás má Madden takhle pod palcem?“

Pohlédla mu přímo do očí. „Zavraždila jsem jednoho manipulativního bastarda, který strkal nos do mých věcí.“

Zasmál se. „Omlouvám se, jsem postižen zvídavou myslí. Jste zajímavá hádanka, Sarah. Pokušení vás rozluštit je téměř neodolatelné.“

„Protože si myslíte, že byste na mě mohl potřebovat další páku?“

Jeho úsměv zmizel. „Ne.“

„Hovno. Neustále kalkulujete, zvažujete výhody a nevýhody, špatné tahy a dobré tahy. Tohle byl špatný tah, Logane.“

„Byl to jediný, který jsem měl.“

„Vždycky je možnost volby. Vy jste si zvolil Montyho a mě. Může to být ta nejhorší volba, jakou jste kdy učinil. Jestli se totiž něco stane Montymu, tak vás uštvu a roztrhám kus po kuse.“ Jedním hltem dopila svou kávu. „Jak jsem tu tak seděla, také jsem přemýšlela. Z nějakého důvodu chcete při hledání toho Bassetta mou dobrovolnou spolupráci. Nevím proč. Možná jste tak bystrý, že jste si uvědomil, že když budeme pracovat jako tým, zvýší se naše šance ho z toho dostat.“

„Rozlučte se s myšlenkou, že bych snad váhal použít síly.“

„Ne, to by mě ani nenapadlo. Využíváte lidi stejně jako Madden. Kdyby bylo zapotřebí síly, už byste tu stál se svou válečnou sekerou.“ Sevřela rty. „Už mě unavuje být využívaná. Už se to nikdy nestane. Ani vám, ani Maddenovi už se to nepodaří.“

„Skutečně?“

„Chcete spolupráci, budete ji mít. Najdu vašeho člověka, ale chci něco na oplátku.“

„Řekl jsem vám, že vám dám, kolik budete chtít.“

„Chci odstranit Maddena ze svého života.“

Chvíli zamyšleně mlčel. „Jsem si jistý, že je velmi nepříjemný, ale doufám, že po mně nechcete, abych ho nechal zabít. Bylo by to dost složité.“

„Co kdybych řekla, že chci?“ Zeptala se zvědavě.

„Musel bych o tom popřemýšlet.“

Vytřeštila na něj oči, když jí došlo, že tuhle možnost nevyloučil. „Nebuďte hlupák. Jen chci, aby mě už nemohl takhle zneužívat.“

„Tak to se mi ulevilo. Mohla byste mi teď konečně říct, co na vás vlastně má?“

Neodpověděla.

„To jsem si myslel. Nevěříte mi. Bojíte se, že prostě převezmu od Maddena otěže. Uvědomila jste si, že tohle riziko budete muset stejně podstoupit?“

„Uvědomila. Je to součást dohody. Budu mít pokoj od vás obou.“

„Takže to vypadá, že mi věříte víc než Maddenovi.“

„Eva vám věří. Mohl byste dodržet slovo. Kromě toho, až bude po všem, nebudete už pro mne mít použití. Budete si moct dovolit mě nechat jít.“

„Pravda. Ale těžko vám můžu pomoct, když mi nic neřeknete.“

„Řeknu vám to, až to budete potřebovat.“

„Proč si vlastně myslíte, že vám můžu pomoct?“

„Nemám dostatečné prostředky, abych se ho zbavila, jinak bych to udělala už dávno. Takže dohodnuto?“

Logan pomalu přikývl. „Pokud pro mne uděláte maximum, Madden z vašeho života zmizí, ať už mého člověka zachráníme nebo ne. Máte na to mé slovo.“

Pocítila jiskřičku překvapení.

„Nejsem takový parchant, za jakého mě pokládáte,“ řekl Logan tvrdě. „Zeptejte se Evy. Jak už jste řekla, věří mi.“

„Je zaujatá. Byli jste milenci. Nejspíš jste se k ní choval jinak než k ostatním lidem.“

„Jo, musel jsem se hrozně snažit, abych s ní zacházel jako s lidskou bytostí. Stálo mě to strašné přemáhání.“ Vstal. „Musím si jít zatelefonovat. Nechcete se natáhnout na gauč a zkusit spát? Až dorazíme do Santo Camara, nebude na odpočinek čas.“ Zvedl ze stolu seznam. „Tohle je všechno, co potřebujete?“

„Všechno.“

„Dohlédnu, abyste všechno dostala,“ slíbil a odkráčel uličkou.

Rozzlobila ho a jeho reakce byla neobvykle citlivá. Možná, že nebyl takový tvrďák, jak si myslela. Ale jestli ji dokáže zbavit Maddena, tak nezáleží na tom, jak je tvrdý nebo měkký.

Život bez Maddena…

Ta myšlenka jí přinesla neuvěřitelnou úlevu. Léta žila bez naděje a najednou je ta možnost tady. Ať už vyhrají nebo prohrají, když udělá svou práci, Madden zmizí z jejího života. Logan dal své slovo.

Monty tiše zakňučel a položil jí hlavu na koleno, jak cítil její vzrušení.

„Máme šanci, chlapče,“ zašeptala. „Jestli nelhal, tak z tohohle možná vyjdeme s něčím báječným.“

Hodný.

„Není hodný, ale na tom nezáleží, jestli dodrží slovo.“

Hodný.

Jsi paličatý pes. Vstala a přešla k pohovce.

„Pojď, musíme se trochu vyspat. Musíme být v nejlepší formě, aby tohle bylo rychle za námi a mohli jsme jet domů.“

Monty se uložil na podlaze před pohovkou, ale pohled stále upíral do zadní části kabiny, kde zmizel Logan.

Hodný…

„Takže jsi ji dostal?“ Zeptala se Margaret poté, co jí Logan přečetl seznam věcí pro Sarah. „Doufala jsem, že ti to nevyjde.“

„Vím. Dalas to jasně najevo,“ zahučel Logan. „Zjisti mi všechno o Toddu Maddenovi. Chci kompletní zprávu.“

„Jak kompletní?“

„Chci vědět jména všech dětí, kterým ubližoval ve školce.“

„Ach tenhle typ zprávy. Zdá se, že už s ním nejsme na jedné lodi?“

„Je ve výboru pro financování ATF, ale to nebude ten způsob, jakým ovládá Sarah Patrickovou. Musí v tom být něco jiného.“

„Dostal jsi ji. Tak jaký to má smysl?“

„Má to smysl. Nějaké zprávy?“

„Volal Galen z Bogoty. Říkal, že to nespěchá, ale chce, abys mu zavolal.“

„Hned, jak domluvím s tebou. Zmínil se o nějakých problémech?“

„Ne, řekl, že tým je na místě.“ Zaváhala a pak neochotně dodala: „Víš, mám ho opravdu ráda.“

„A to tě překvapuje? Aha, jistě. Myslíš, že bys neměla mít ráda muže, jako je Galen. Porušuje to tvé zásady.“

„Ano, ale Galen je… jiný.“

„Nepochybně je. Od Castletona nic?“

„Ne. Vyhrabat tu špínu na Maddena bude asi chvíli trvat. Je to politik a ti své kostlivce zakopávají pěkně hluboko.“

„Prostě to zjisti.“

„Takže, co pejsánek?“

„Lepší než Sarah.“

„No, těžko jí můžeš mít za zlé, že…“

„Zavolám ti, až dorazíme do Santo Camara.“ Ukončil hovor a vyťukal Galenovo číslo.

„Tak co se děje?“

„Žádný pozdrav? Žádná nezávazná konverzace?“ Řekl pomalu Galen. „Po všech těch letech v Tokiu bych si myslel, že ses trochu naučil slušnému chování.“

„Zjistil jsi, kde je ten tábor?“

„Zklamal jsem tě někdy? Znám přibližnou polohu, ale Sanchez říkal, že Rudzak tábor každých pár dní přesunuje. A také vždycky vybuduje falešný tábor jako návnadu.“

„Ten pravý tábor musíme najít hned. Nemůžeme si dovolit ztrácet čas. Musíme se rychle dostat tam a zpátky, nebo budeme mít mrtvé rukojmí. Jsi si jistý, že jsi ze Sancheze dostal pravdu?“

„Tos mě opravdu ranil. Nejen nedostatek zdvořilosti, ale dokonce i pochybnosti? Přiznávám, že Sanchez byl zatvrzelý, ale nakonec zvítězil rozum.“

„Peníze?“

„Ne. Sanchez vydělává ohromné sumy na obchodu s drogami. Tady se točí miliony. Musel jsem toho hajzla přesvědčit, že bude bezpečnější před Rudzakem než přede mnou. Dokážeš si představit, že mě nebral vážně?“

„Jsem si jistý, že mu to dlouho nevydrželo.“

„Skoro půl hodiny.“

„Měkneš.“

„Teď dokonce urážky?“ Nesouhlasně zamlaskal. „Když jsem byl už v tom, tak jsem udělal ten malý výzkum, který jsi mi uložil.“

„A?“

„Potvrzeno.“

Logan sevřel sluchátko. „Ten zkurvysyn.“

„Mám se o to postarat?“

„Ne, udělám to sám.“ Sakra, věděl to. „Ale nemůžeme nechat Sancheze, aby to donesl Rudzakovi.“

„Nedonese. Vypakoval jsem ho ze země s kufrem Rudzakových peněz, které měl za úkol vyprat. Máme ho pěkně pojištěného.“

„Dobře,“ řekl Logan. „Dorazíme do Santo Camara za pár hodin.“

„Už jsem na cestě. Měl bych tam být asi za hodinu. Řeknu Castletonovi, aby vás vyzvedl na letišti.“

Logan zavěsil. Všechno bylo v pohybu. Galen jako obvykle uspěl a získal potřebné informace. Logan měl Sarah a Montyho a zjistil, jak ji přimět, aby s ním pracovala dobrovolně.

Jo, jistě. Ve skutečnosti Sarah převzala otěže. Dostala se ze situace, ve které byla obětí, do situace, kterou ovládala. Kolikrát tohle musela udělat, když riskovala život?

Kristepane, o čem to přemýšlí? Jednou se rozhodl a na lítost nebyl čas. Strčil telefon do kapsy, opustil svou kancelář a vydal se uličkou zpátky k pilotní kabině.

Sarah spala na pohovce a ani se nezavrtěla, když se u ní zastavil. Monty otevřel jedno oko a líně zavrtěl ocasem.

„Ššš.“

Ale Sarah se nevzbudila. Dokonce i ve spánku byla stočená v obranné pozici se svaly napjatými.

Záchranářství. Co může člověka přimět, aby si zvolil povolání,

které nezahrnuje jen nebezpečí, ale i neustálou beznaděj? Ani všechny osobní spisy a zprávy na světě vám ve skutečnosti neřeknou, co do toho člověka pohání. Logan věděl, že Sarah je silná, inteligentní, umí se o sebe postarat a že má skvělý smysl pro humor, což dává pocítit každému kromě něj. Ale začínal zjišťovat, že pod její maskou tvrdé ženy se toho skrývá mnohem víc. Co je Sarah Patricková zač?

Nu, to pravděpodobně nikdy nezjistí. Byla ostražitá a on se u ní nesmazatelně zapsal jako nepřítel. Ale co. Nezáleží na tom. Nemusí ji znát. Je to tak dokonce lepší. Už dávno se naučil, že není dobré sbližovat se s lidmi v nebezpečných situacích. Příliš pak bolí, když je ztratíte.

Chen Li.

Zahnal tu myšlenku zpátky do temnoty, kam patřila. Tehdy byl mladší a méně zkušený. Teď to nemusí skončit jako tenkrát. Sarah Patricková není Chen Li.

Sarah může udržet naživu.

Santo Camaro

„Tohle je Sarah Patricková," oznámil Logan na letišti Castletonovi. „Ron Castleton. Pracuje pro mne."

„Jaké překvapení," zamumlala. Pokynula rukou a Monty naskočil do Castletonova auta. „Dobrý den, pane Castletone. Tohle je Monty. Nemám na něj žádné veterinární papíry. Budeme mít nějaký problém s místními úřady?"

Castleton zůstal zírat na psa. „Co se to tady děje? Kdyby mi někdo něco řekl, tak jsem mohl…"

„Žádné papíry nebudeme potřebovat," řekl Logan. „Budeme odsud pryč dřív, než se někdo dozví, že jsme přijeli."

„A co když ne?"

„Tak se o to postarám." Logan nastoupil do auta. „Mluvil jste s Galenem?"

„Je u laboratoře. Říkal, že budete chtít hned začít."

„Ano, má pravdu." Podíval se na oblohu, která už začínala tmavnout. „Ale nejspíš bychom měli počkat do rána. Ozval se vám ještě Rudzak?"

„Od té doby, co jsem dopravil peníze na místo, které určil, už ne." Po straně pohlédl na Logana. „Ale má své informátory všude. Nejspíš nás zrovna nějaký pozoruje."

„Měli bychom jet.“

Castleton nastartoval auto. „Ten pes je hrozná chyba. Pozná, že se snažíte najít Bassetta. Má kontakty, které mohou…“

„Proto sebou musíme hodit.“

„Sehnal jste ty věci podle mého seznamu?“ Zeptala se Sarah. Castleton se zamračil. „Jaké věci? Žádný seznam jsem nedostal.“

„Ty věci má Galen, Sarah,“ řekl Logan. „Požádal jsem Margaret, aby mu zavolala a dala mu ten seznam, zatímco byl na cestě.“

„Nelíbí se mi zatahovat do toho ženu.“ Castleton se ohlédl přes rameno na Sarah. „Vysvětlil vám Logan, jak nebezpečná je situace? Doufám, že víte, do čeho jdete.“

Nevěděla ve skutečnosti skoro nic, sakra. „Děkuji za váš zájem, ale budeme v pořádku.“ Ačkoli Castleton jí na náladě nepřidal. A to vedro… to udělá pátrání dvakrát složitějším. Špatně se jí dýchalo a Monty funěl už teď. Sehnula se a podrbala ho na hlavě. „Myslím, že je čas na ostříhání, hochu.“

„Na to nemáme čas,“ namítl Logan.

„Nechci ho vzít ke kadeřníkovi. Udělám to sama.“ Stiskla rty. „Nevezmu ho do džungle, dokud nebude mít větší pohodlí. Je to dlouhosrstý pes a nevíme, jakou dobu bude pátrání trvat.“

„Jestli bude trvat tak dlouho, aby ho začalo trápit horko, tak to bude znamenat, že jsme v průšvihu.“

„Trápí ho už teď. Ostříhám ho.“

Logan otevřel ústa k protestu, ale pak si to rozmyslel. „Dobře, ať je po vašem.“

„To si pište, že jo.“ Podívala se z okna. Odbočili na hrbolatou lesní cestu, přes niž se plazily popínavé rostliny, a džungle sevřela auto z obou stran. Nebylo to jen počasí, co na člověka dotíralo. „Kdo je ten Galen? Další zaměstnanec?“

Logan přikývl. „Tak trochu agent na volné noze.“

„Tak trochu?“

„Jsme tady.“ Castleton projel zatáčkou a pak prudce zabrzdil, aby nesrazil muže stojícího uprostřed cesty. „Sakra! Jste blázen, Galene?“

„Tak o to se přou už celá desetiletí.“ Zašklebil se na Logana. „Co s tebou mám dělat? Vždycky chodíš pozdě. Večeře je na stole.“

„Skoro jsem kvůli vám sjel z cesty.“ Castleton vypnul motor. „Nečekal jsem, že…“

„Nemyslel jsem, že by to bylo nějak zvlášť nebezpečné. Tohle

je soukromý pozemek a vy jste opatrný člověk, Castletone. Věděl jsem, že těmi zatáčkami pojedete jako šnek.“ Otevřel zadní dveře auta a hvízdl, když uviděl na podlaze Montyho. „Á, příjemce těch psích sucharů, co mám v batohu. Přiznávám, že jsem trochu zklamaný. Myslel jsem, že jsou pro tebe, Logane. Doufal jsem, že jsi získal odvážnější chutě. Vzpomínáš, jak jsi odmítl jíst ty skvělé červy v té maorské vesnici v…“

„To je Sean Galen,“ přerušil ho Logan. „Sarah Patricková a její pes Monty.“

„Velmi mě těší,“ usmál se Galen, když jí pomáhal z auta. Bylo mu něco mezi pětatřiceti a čtyřiceti, do výšky měl pár centimetrů nad průměr a štíhlou atletickou postavu. Tmavé vlasy měl ostříhané nakrátko, ale přesto se mu kroutily, a jeho oči byly stejně tmavé a nepoddajné jako vlasy. Energie z něj sálala ve vlnách. „Máte ráda zapečené makarony se šunkou?“

Že by Brit? Měl slabý londýnský přízvuk. „Ano, mám.“

„Tak to je dobře, protože je máme k večeři.“ Pohlédl dolů na Montyho. „Mohl bych ti taky nějaké propašovat. Psí krmení a vitaminy, co jsem pro tebe přinesl, nepůsobí nijak uchvacujícím dojmem.“

„Tolik k odvážnému stravování,“ zamumlal Logan.

„No, nevěděl jsem, co chutná tady dámě, a Castleton na mě neudělal dojem, že by toužil po něčem exotičtějším, než je maso a brambory.“ Přešel na kraj silnice. „Tudy. Postavil jsem tábor kus dál od těch trosek. Deprimovaly mě.“

Sarah se poprvé podívala na vyhořelou laboratoř o pár set metrů dál. Byla tak plná vzteku, obav a hořkosti, že ani nepomyslela na lidi, co tam zemřeli. Všechny ty slibné životy zmařené kulkami vrahů…

„Vidíte? Dámu také deprimují,“ upozornil Galen. „Pojďte Castletone, pomůžete mi prostřít.“

„Musím jet zpátky do města.“

„Po večeři. Chcete ranit mé city?“

„Měl bych…“ Castleton pokrčil rameny a následoval Galena do podrostu.

Sarah chvíli stála a dívala se za nimi. Měla pocit, že je unášená událostmi, a nebyla si jistá, zda se jí to líbí.

„To je v pořádku.“ Logan ji vzal za loket. „On vás neotráví. Galen je skutečně vynikající kuchař.“

„Uprostřed džungle?“

„Třeba uprostřed hurikánu. Přizpůsobí se každé situaci.“

„Nebála jsem se, že mě otráví. Prostě mě překvapil."

„Tak tomuhle pocitu rozumím." Jemně ji postrčil ke kraji cesty. „Také mě už párkrát překvapil."

Zjevně byli staří a dobří přátelé. „Těmi červy?"

„Neřekl vám, že jsem ten hnus nakonec skutečně snědl. Dostal mě do situace, kdy jsem to musel udělat, jinak bych urazil ty Maory."

„Co to vlastně bylo?"

„Larvy. Vypadají stejně nechutně jako červi."

„Myslela jsem si to." Zasmála se. „Myslím, že začínám mít vašeho pana Galena ráda."

„Tušil jsem, že si vás touhle historkou získá." Na chvíli se odmlčel. „Můžete mu věřit, Sarah. Kdyby se mi něco stalo, dělejte, co vám řekne, a on vás odsud dostane."

Pocítila zamrazení, ale pokoušela se ho ignorovat. „Nejsem zvyklá někomu věřit, že se o mě postará. Co vlastně pro vás dělá?"

„Myslím, že by se dalo říct, že řeší problémy."

„Problémy, jako je tenhle?"

„Je to jeho specialita. Takže ho můžete nechat převzít velení, jestli to začne být drsné."

„Necháváte ho převzít velení?"

„To si pište."

Skepticky se na něj podívala. „Nevšimla jsem si, že byste věřil někomu jinému než sobě."

„Už dávno jsem se naučil přenášet odpovědnost." Usmál se. „Proč bych byl jinak chtěl vás?"

„Nevšimla jsem si, že byste ustoupil stranou a nechal mě dělat mou práci."

„Navzdory tomu, co si o mně myslíte, se nemohu zbavit zodpovědnosti."

„Jak dlouho se s Galenem znáte?"

„Asi tak patnáct let. Seznámil jsem se s ním, když jsem byl v Japonsku. Zrovna odešel z armády a pracoval pro jednoho místního obchodníka."

„Takže jste ho přetáhl k sobě?"

„Tenkrát jsem si ho nemohl dovolit. Musel jsem se snažit udržet nad vodou svůj začínající podnik. V několika následujících letech jsme se setkávali při různých projektech. Pak mi pomohl, když jsem začal mít jisté osobní problémy."

Jaképak asi osobní problémy? Podivila se v duchu. Nehodlala se na to ptát. Nechtěla vědět nic o jeho soukromém životě. Chtěla

jen udělat tu práci a zmizet. „A od té doby pro vás pracuje?“

„Příležitostně.“ Došli na mýtinu, kde Galen postavil tábor. K jejímu úžasu stál u ohně stůl s damaškovým ubrusem, na kterém bylo prostřené barevné porcelánové nádobí. „No tohle!“

Galen vzhlédl a zakřenil se. „Má matka mi vždycky říkala, že ani na pikniku bychom neměli opomíjet lepší stránky života.“

„A vy si myslíte, že tahle akce bude nějaký piknik?“

„Záleží na tom, jak se na to díváte.“

„Jak tohle všechno hodláte přepravovat?“

„Nehodlám. Je to na jedno použití. Není takové ostatně všechno?“

„Ne.“

Povytáhl obočí. „Je osvěžující, potkat někoho, kdo není cynik.“ Opatrně naservíroval makarony. „Pověz mi, Logane, nepřipomínají ti tyhle zakroucené těstoviny tak trochu červy?“

Jídlo bylo vynikající a káva, kterou Galen servíroval po něm, dokonce ještě lepší. „Omlouvám se, že není žádný moučník. Snad někdy příště.“ Zvedl obočí. „Umyjete nádobí, Castletone? To by bylo jedině spravedlivé.“

Castleton se zvedl. „Musím se vrátit zpátky do města. Je třeba dokončit přípravy na převoz našich lidí z nemocnice. Díky za večeři. Byla opravdu velmi dobrá.“

Galen se zašklebil. „Slova chvály neumyjí nádobí.“

Logan vstal. „Doprovodím vás k autu, Castletone. Něco od vás potřebuju.“

„Jistě.“ Castleton se obrátil k Sarah. „Dávejte na sebe pozor. Hodně štěstí.“

„Děkuju.“

Dívala se, jak Castleton s Loganem kráčejí přes mýtinu a mizejí mezi stromy, a pak vstala a začala sbírat talíře.

„Posaďte se a dejte si další šálek kávy,“ usmál se Galen. „Dělal jsem si legraci.“

„Beru to vážně. Spravedlnost musí být.“

„Pravda. Říkala jste, že musíte ostříhat pejska.“ Kývl hlavou k Montymu. „Bude to pěkná práce se vší tou zlatou chlupatinou. Chci, abyste se dneska také vyspala.“

„Tak dlouho to trvat nebude. Monty je velmi poslušný.“

„Ostříhejte toho psíčka,“ řekl přísně, když jí sebral talíře. „Ještě byste mi rozbila můj krásný porcelán.“

„Je to umělá hmota.“

„Ach, vy jste si toho všimla! V tom katalogu přísahali, že nikdo

nepozná rozdíl.“

Usmála se. „Tak vás tedy napálili, Galene.“

„Evergreen mého života. Mám vám přinést nůžky? Jsou v batohu spolu s ostatními vašimi věcmi.“

Tohle prostě nevyhraje. I přes jeho uvolněné chování bylo zřejmé, že i on má železnou vůli. „Přinesu je.“

„Ten seznam byl dobrý, co jste dala Loganovi.“

Klekla si a začala se přehrabovat v batohu. „Musela jsem odjet bez svého vybavení. Přivezl jste všechnu tu vodu v láhvích? Nechci, aby Monty onemocněl.“

„Takže všechna ta voda je pro Montyho?“

„Většina. Mně jí bude stačit mnohem méně než jemu.“ Posadila se vedle Montyho. „Tak pojď, hochu, sundáme to z tebe.“

Vzdychl a převalil se na břicho.

Galen se zasmál. „Máte pravdu, je poslušný. Hodný pes.“

„Máte nějakého domácího mazlíčka?“

Zakroutil hlavou. „Příliš cestuju. Měl jsem papouška, ale dal jsem ho pryč. Byl na mne sprostý a moje ego to nemohlo snést. Ale váš Monty by nikdy neřekl nic sprostého.“

„Nebudíte si tak jistý.“

„No, tak aspoň ne nahlas. Mohl by leda tak zvednout nožičku na něco, na co by neměl.“

Kývla. „Vždycky dá svou nespokojenost najevo.“

„Ale zjevně jste spřízněné duše. Jak dlouho ho máte?“

„Čtyři roky. Byl mu rok, když jsem ho poprvé viděla ve výcvikovém centru ATF.“ Usmála se při té vzpomínce. „Právě ho vylili ze školy pro slepecké vodicí psy a ATF se ho ujal.“

„Vylili?“

„Ne proto, že by nebyl dost chytrý,“ bránila ho. „Prostě nedokázal udržet pozornost a to by mohlo být nebezpečné.“

„Neschopnost soustředění?“

„To ten jeho nos. Byl ještě štěně a má pravděpodobně ten nejlepší čich, na jaký ATF kdy narazil. Když je neustále bombardován pachy, je přirozené, že to narušuje jeho soustředění.“

Galen pozvedl ruce v omluvném gestu. „Nechtěl jsem urazit vašeho psa. Velice si psů vážím. Viděl jsem je pracovat v bojových podmínkách a raději bych měl za parťáka jednoho z nich než kohokoli se dvěma nohama.“

„Promiňte. Nechala jsem se unést. Překul se, Monty.“ Začala mu stříhat břicho. „Máte přízvuk. Angličan?“

„Narodil jsem se a vyrostl v Liverpoolu.“

„Logan povídal, že jste se potkali před lety v Japonsku.“

Přikývl. „Když jsme byli oba mladí a zelení. No, mladší a zelenější. Byl jsem pěkný drsňák a Logan nebyl žádný drahoušek ani předtím, než Chen Li umřela.“

„Chen Li?“

„Jeho žena. Zemřela na leukemii pár let potom, co jsem se s ním seznámil. Nebyla to lehká smrt a pro něj to taky nebylo lehké. Byl do ní zblázněný.“

„Osobní problémy. Ano, to byly ty osobní problémy.“ Přála si, aby byla nepoložila tu otázku, která vedla k tomuhle odhalení. No tak ho postihla tragédie. Život je plný tvrdých ran. Nebude ho přece litovat, sakra. „Jsem si jistá, že to dokázal zvládnout.“

„Ó ano, zvládl to.“ Galen domyl poslední talíř. „Nějakou dobu z toho byl mimo, ale pak se ta rána zacelila a byl zase v pořádku. Asi rok jsme se potloukali po Pacifiku, než se vrátil zpátky do Tokia.“

„To bylo tehdy, to s těmi červy?“

Usmál se. „Ne, to bylo až později. Zlomil by mi vaz, kdybych na něj ten první rok po její smrti něco takového zkusil.“ Podíval se na Montyho. „Bez všech těch chlupů vypadá jako velký žlutý medvěd.“

„Aspoň mu není takové horko.“ Sarah se posadila na paty a začala sbírat ze země ostříhanou srst. „Zajímalo by mě, kde Logan je. Už je to dost dlouho, co odešel.“

„Možná šel k těm ruinám, potom, co Castleton odjel.“ Zamračil se. „Ošklivá záležitost. Pro Rudzaka museli být jako sedící kachny.“

Otřásla se. „Proč by tam chodil?“

„Třeba tam nešel, ale nevsadil bych si na to. Logana to, co se tady stalo, velmi trápí. Třeba se s tím zkouší nějak vyrovnat.“

„Nezdá se mi, že by Logan byl tak citlivý.“

„Nezapadá to do vaší představy o něm, že ne?“ Utřel si ruce do ručníku. „No, to je jedno. Všechno tohle smysluplné diskutování už mě nudí. Obtěžuje to mé povrchní já. Potřebuju trochu plytké, bezmyšlenkovité rekreace, než půjdu na kutě. Hrajete poker?“

„Proč jste se sem chtěl vrátit?“ Castleton ztěžka polkl, když se rozhlédl po ruinách. „Bože, je to pro mě těžké. Nic tu nenajdeme. Říkal jsem vám přece, že jsem odtud zachránil všechno, co nebylo zničené. Nic jsem neopomněl.“

„Věřím vám. Vím, jak efektivně pracujete.“ Logan si klekl a zvedl ohořelou dřevěnou krabičku. „Co si myslíte, že bylo v

tomhle?“

„Nevím. Možná diskety.“

Logan se na chvíli odmlčel. „Čtyři mrtví. Carl Jenkins, Betty Krenská, Dorothy Desmondová, Bob Simms. Věděl jste, že se Betty Krenská snažila adoptovat HIV pozitivní dítě ze sirotčince v Jižní Africe?“

„Ano, ale nevěděl jsem, že to víte vy.“

„Požádala mě o pomoc. Povídala, že někdo se o ně musí starat. Snažil jsem se jí to rozmluvit. Přijmout zodpovědnost za HIV pozitivní dítě znamená utrpení.“

„Ale souhlasil jste s tím, že jí pomůžete?“

„Lidé musejí činit vlastní rozhodnutí. Můžeme je ovlivňovat, ale nemůžeme jim diktovat, co mají dělat. Řekl jsem jí, že jestli to na konci roku bude stále ještě chtít udělat, tak jí pomůžu.“

„Přál bych si, aby byla požádala mě. Byla to moje práce pomáhat s osobními problémy.“

„Myslel jste si, že jsem přestal mít za ty lidi zodpovědnost, když jsem si najal vás?“

„Jste zaměstnaný člověk.“

„Tak zaměstnaný zase ne. Tenhle projekt pro mne hodně znamenal. Přečetl jsem všechny jejich kádrové posudky, když jste je najal, a mohl bych vám citovat pasáže z vašich měsíčních hlášení. Nikdy jsem se s těmi lidmi nesetkal, ale měl jsem pocit, jako bych je znal.“

„Všichni byli dobří lidé. Nikdo to neví lépe než já.“ Castleton se odmlčel. „Nechci vypadat, že nemám soucit, ale už musím jít. Pro ty, co zemřeli, už nemůžu nic udělat, ale můžu dostat ty zraněné do nemocnice ve Státech.“

„Ano, vím. Pospícháte.“ Postavil se. „A vás muselo rozrušit přijít sem.“

„Proč jsme tady?“ Zopakoval Castleton.

„Pokládal jsem to za vhodné. Galen říká, že nemám žádný smysl pro obřadnost nebo protokol, ale není to tak docela pravda. Ne když přijde na tuhle konkrétní záležitost.“

„Jakou záležitost? Co po mně chcete, abych udělal, Logane?“

„Prostě zemři,“ odpověděl.

Prudce se otočil, hranou dlaně roztříštil Castletonovi nosní kůstky a zarazil mu je do mozku.

Kapitola čtvrtá

„Hotovo?“ Galen stál uprostřed pěšiny, po které se Logan vracel do tábora.

Logan přikývl.

„A co likvidace?“

„Nikdo ho nenajde.“

Zvědavě se na Logana podíval. „Už je to dlouho, cos dělal něco takového. Dělalo ti to nějaké problémy?“

„Ne.“

„Ani trochu? Už jsi tak dlouho váženým obchodníkem, že jsem si myslel, že ti bude dělat potíže, vrátit se ke starým způsobům.“

Logan zkřivil rty. „Užil jsem si to.“

„Taky nesnáším zrádce. Řekl jsem ti, že to pro tebe udělám.“

„Vím, ale byla to moje věc. Vybral jsem ho já. Kdybych na Castletona víc dohlížel, třeba bych vycítil, že se z něj stane jídáš.“ Tvář mu potemněla, když se ohlédl přes rameno. „Všechny ty životy…“

„Byl to pravděpodobně zločin z příležitosti. Castleton mohl být úplně v pořádku, kdyby ho Rudzak nepokoušel.“

„Jak velké pokušení to bylo?“

„Sanchez říkal, že mu zaplatili pět milionů za pomoc při přípravě útoku na laboratoř a další dva měl dostat, až by tě vlákal do pasti. Jak jsi vůbec uhodl, že Castleton je v Rudzakově žoldu?“

„Nehádal jsem. Prostě jsem zkoumal každou možnost. Castleton byl příhodně ve městě, když přišel útok. Od toho jsem začal. Mohla to být náhoda, ale nemohl jsem na to v situaci, jako je tahle, spoléhat. Musel jsem se přesvědčit. Kdyby byl zrádce, tak by ten tip na Sancheze byl nastražený. Sanchez by mi dal špatné informace, jak najít Rudzaka, a navedl by mě po cestičce pěkně do pasti. Proto jsem tě poslal za Sanchezem.“

„Protože víš, jak jsem schopný.“

„Protože jsem nechtěl nést odpovědnost za další mrtvé. Myslel jsem, že laboratoř tady je v bezpečí. Ale nebyla. Rudzak se o ní dozvěděl.“

„Přestaň si sypat popel na hlavu. Nevěděl jsi, že se Rudzak zase objeví. Myslel sis, že je ve vězení v Bangkoku.“

„Mýlíš se. Vždycky jsem měl pocit, že se zase ukáže.“

„V tom případě jsi ho měl nechat v tom kriminále oddělat. Nabízel jsem ti, že to zařídím.“ Galen se na něj podíval. „Proč jsi to neudělal?“

Logan neodpověděl.

„Nikdy jsem nerozuměl tomu, co bylo mezi tebou a Rudzakem. Nějakou dobu jsem si myslel, že je to tvůj nejlepší přítel.“

„Také jsem si to myslel. Pak mě ale začal nenávidět. Nedal to vůbec najevo.“ Pokrčil rameny. „A teď mě nenávidí ještě víc. Možná je to osud, že má možnost mě dostat.“

„Osud?“ Galen zakroutil hlavou. „Vytváříme si svůj vlastní osud.“

Logan s tím prohlášením souhlasil. Žil na Dálném východě příliš dlouho, aby nezískal zdravou úctu ke vzorům, které život splétal, ale věřil jen do určité míry. „Možná. Byl sem si naprosto jistý, že budu Rudzakův cíl číslo jedna, když jsem se doslechl, že se mu před dvěma roky pomocí úplatků konečně podařilo upláchnout.“

„Dva roky je dlouhá doba. Doufal jsem, že na tebe zapomněl.“

„Vrať se na zem. Potom, co jsem mu udělal? Čekal jsem na něj. Věděl jsem, že bude muset obnovit kontakty, než se za mnou pustí. Ale Bože, doufal jsem, že se nedozví o té laboratoři.“

„Jak dlouho byla v provozu?“

„Tři roky.“

„Pokrok?“

„Počáteční fáze, ale slibné. Velmi slibné. Bassett byl geniální.“

„Byl?“

„Freudovské uklouznutí. Může být stále ještě naživu. Ale jelikož peníze nejsou Rudzakova hlavní motivace, není to jisté.“

„To jsem měl na mysli. Jdeme do toho tak jako tak?“

Logan přikývl. „Už nedovolím, aby zabíjel mé lidi a visel nade mnou jako temný mrak. Vyřídíme ho.“

„Pokud ho najdeme. Jak dobrá je ta Sarah a její pes?“

„Myslíš, že bych spoléhal na někoho, o kom bych si nebyl jistý, Že to zvládne? Ale chci, abys na ni dával pozor, Galene. Kdyby se

mi něco stalo, dostaneš ji a Montyho odsud.“

„Udělám všechno, co bude v mých silách.“ Na chvíli se zamyslel. „Uvědomil sis, že jestli Rudzak přežije, přidá ji na svůj seznam?“

„Nejsem hlupák. Byl to jeden z důvodů, proč jsem o ní a o Montym neřekl Castletonovi. Odteď dohlédnu, aby se nedostala na dohled žádného z Rudzakových mužů a budu doufat v nejlepší.“

„Co když se to nejlepší nestane?“

„S tím si budu dělat starosti potom. Potřebuju ji.“ Změnil téma. „Něco mi pořád vrtá hlavou. Rudzak možná hraje s…“ Zakroutil hlavou. „Nevím. Prostě mám takový špatný pocit. Když volal, měl jsem pocit, že mi dává nějakou hádanku.“

„Ten falešný tábor?“

„Možná.“ Chvíli přemýšlel. „Víš, těsně předtím, než zaútočil na laboratoř, poslal mi skaraba. Chen Liina skaraba.“

„Tos mi neřekl.“

„Nebyl jsem si jistý, jestli je v tom nějaký význam. Pořád si nejsem jistý.“

„Kde k němu přišel?“

„Ukradl celou sbírku z její ložnice, než opustil Tokio. Policie v Bangkoku po ní pátrala, ale nic nenašli. Myslel jsem si, že ji třeba prodal a peníze někam ulil. Bylo by jich dost, aby se dostal z tuctu vězení.“

„Evidentně je neprodal, jinak by se z toho vězení dostal mnohem dřív. Musely pro něj něco znamenat.“

„Určitě to pro něj hodně znamenalo. Léta Chen Li vyprávěl o starém Egyptě, léta jí tak vymýval mozek. Kupoval jí knihy, vodil do muzeí. Toho skaraba jí dal, když jí bylo teprve patnáct.“

„Proč se tak snažil…?“ Galen tiše hvízdl. „Ten intrikánský parchant.“

„A pak jsem se objevil já,“ pokračoval Logan. „Myslím, že kdyby Chen Li neonemocněla, stala by se mi nějaká nečekaná nehoda. A jemu by to nejspíš prošlo.“ Zkřivil rty. „Jak jsi říkal, myslel jsem, že je to můj nejlepší přítel.“

„Pak byl možná ten skarab jen takový výsměch.“

„Možná. Ale mám pocit, že… Sakra, kdo ví? Ten skarab mě prostě znepokojuje. Šla už Sarah na kutě?“

Galen se zašklebil. „Poté, co jsem s ní třikrát prohrál v pokeru. Mohla by si vydělávat na živobytí v Las Vegas. Rozená hráčka.“

„Vím. Jednou, to jsme se zrovna seznámili, mě obrala dohola. Řekla mi, že záchranáři ho hrají při čekání na místech katastrof v

jednom kuse.“

„No, doufejme, že tahle akce se neukáže jako katastrofa.“ Došli do tábora a Galen ztišil hlas, aby nevzbudil Sarah, která ležela s Montym na druhé straně ohniště. „Jaké jsou naše šance?“

„Dneska jsem získal čas. Počítám, že máme tak dva dny, než Rudzak pojme podezření. Když to provedeme rychle a moment překvapení bude na naší straně, tak je to na nějakých sedmdesát procent.“

Galen se svalil na svou pokrývku. „Musíme si zajistit obojí. Mám ještě před sebou spoustu věcí. Na světě jsou miliony lidí, kteří ještě nezažili mou inteligenci a šarm.“

„Budu na to myslet.“ Logan se natáhl na přikrývku a zavřel oči.

Smrt.

Galen měl pravdu. Bylo to už dávno, ale ani na chvilku nezaváhal. Vždycky věřil v oko za oko. Primitivní, ale spravedlivé.

Rudzak téhle filozofii rozuměl. Čekal skoro patnáct let, aby mohl Logana dostat, a teď byl tady a slintal nedočkavostí.

Logan si v hlavě neustále procházel možné cíle. Který si Rudzak vybere jako další?

Do hajzlu s ním. Nemělo cenu se tím zabývat, dokud nebude Bassett volný, a on má Sarah, Montyho a Galena a jeho tým, aby mu s jeho vysvobozením pomohli.

A sedmdesátiprocentní pravděpodobnost není zas tak špatná.

Sedmdesát procent.

Sarah zírala do tmy, zatímco Logan se naproti ní ukládal. To je dobrá šance. Lepší než v tuctu jiných situací v jejím životě. Pravděpodobnost, že přežije ona s Montym, musí být ještě větší, protože jejich úkol skončí, až lokalizují Rudzakův tábor. Nezúčastní se útoku, a dokonce i kdyby Logana s Galenem zajali nebo zabili, ona a Monty mají trénink a zkušenosti, aby dokázali přežít sami v džungli.

Ježíši, to bylo ale drsné…

Ne, nebylo. Měla plné právo ochránit život svůj i Montyho bez jakéhokoli pocitu viny. Galen jí byl sympatický, ale byl evidentně žoldák, který za tuhle práci dostal dobře zaplaceno. A Logan? Vždyť to byl on, kdo do toho všechny dostal. Přestože jeho motivem pro záchranu zaměstnance byl soucit, jeho metody rozhodně citlivé nebyly. Ne, je v tom sama, a podle toho se bude chovat.

Když Monty vycítil její napětí, zakňučel a položil jí hlavu na paži. Natáhla se, aby ho pohladila a utišila. Ne, není samá. Ne,

dokud má Montyho. „Spi, hochu.“

Strach?

Měla strach. Bála se od té chvíle, kdy uviděla tu vyhořelou laboratoř. Předtucha?

Nic takového. Představivost.

Ale Monty by tomu neuvěřil. Ne, když mohl cítit její napětí.

Jemně ho podrbala pod krkem. „Trochu, ale to je v pořádku.“

Uvolnil se. Monty věděl, jak je to se strachem. Jak někdy musíš jít dál, i když se bojíš. Jednou se za pachem oběti plazil tunelem ve zřícených garážích. Vlezla tam za ním a tunel se za nimi zhroutil. Neexistovala cesta zpátky a před nimi nebylo nic než tma a strach. Cítila, jak se Monty vedle ní třese, a cítila jeho i svůj strach. Mohl ztuhnout hrůzou, ale místo toho se plazil dál tunelem a vedl ji, dokud před sebou neuviděla světlo.

Když přežili takovou noční můru, tak mohou přežít cokoli.

Sedmdesátiprocentní šance není vůbec k zahození.

„Vzbuďte se. Je čas jít.“

Sarah prudce otevřela oči a uviděla nad sebou Loganovu tvář. „Dobře.“ Posadila se a odhodila stranou přikrývku. „Monty!“

Monty se protáhl a pak odběhl k nejbližšímu stromu provést ranní hygienu.

„Tady je váš batoh.“ Logan ho položil vedle ní. „Přendal jsem z něho pár láhví do svého. Ale moc místa jsem neměl.“

„Nepotřebuju vaši pomoc. To bych zvládla.“

„Není to snaha o džentlmenské chování.“ Logan se usmíval, ale mluvil odměřeně. „Nemohu si dovolit, abyste zůstávala pozadu.“

Hodila si batoh na záda. „Nezůstanu pozadu. Spíš si dělejte starosti s tím, abyste mi stačil. Tenhle pochod džunglí bude o něco namáhavější než pinkat tenis v nějakém tom vašem nóbl klubu.“ Rozhlédla se a najednou si uvědomila, že jsou na mýtině sami. „Kde je Galen?“

„Šel napřed.“

„Proč?“

„Postarat se o pár věcí. Máme informaci, že Rudzak postavil falešný tábor jako návnadu asi deset mil na západ odsud. Galen se k nám přidá později.“

„Kterým směrem jdeme my?“

„Na východ.“ Logan uhasil oheň. „Do oblasti, kde začneme pátrání, bychom měli dorazit kolem poledne. Pak už to bude na vás a na Montym.“

„Správně. Máte něco, co patří Bassettovi?“

„Margaret mi poslala starou baseballovou čepici, kterou nechal ve své skříňce v naší budově v Silicon Valley. Ale posledních půl roku nebyl doma. Bude ten pach stále ještě dost silný?“

„Pravděpodobně ano. Ale nemohl vám Castleton obstarat něco odsud?“

„Ne.“ Logan se odvrátil. „Nebylo to možné.“

„Proč nebylo…“

„Žere Monty takhle brzy?“

Zakroutila hlavou. „Může se nažrat později.“

„V tom případě pojďme.“

Žádná otázka ohledně její snídaně. Byl chladný a výkonný jako chirurgický skalpel. Nelíbilo se jí, že se nezmínil o tom falešném táboře už dřív. „Myslíte, že bych si mohla vyčistit zuby a odskočit si?“

Její sarkasmus ho nevyvedl z konceptu. „Když vám to nebude dlouho trvat.“

Ztuhla, když si všimla, jak se soustředěně rozhlíží po stromech a po okraji mýtiny. „Na co se díváte? Myslíte, že nás někdo sleduje?“

„Ne, Galen tady provedl průzkum, než tu zřídil tábor, a ani nepovažoval za nutné držet přes noc hlídky.“

Nezaznamenala, že by včera nějaká debata o držení hlídek proběhla. Myslela si, že jsou alespoň tady jednu noc v bezpečí. „Tak proč se tedy chováte, jako byste si myslel, že…“

„Není na škodu být opatrný. Rudzak zřídkakdy dělá něco očekávaného.“ Popošel směrem ke stromům. „Ale to tentokrát neděláme ani my.“

V deset se zastavili, aby se najedli, a na místo dorazili pětačtyřicet minut po dvanácté. Tou dobou měla už Sarah košili potem přilepenou k tělu, ale Monty se stále pohyboval svižně. Dala mu třetí misku vody a klesla k němu.

„Musíme sebou hodit.“ Logan se vrátil a stoupl si těsně vedle ní.

„Patnáct minut. Monty si musí odpočinout.“ Sundala si batoh a také se napila. „Odteď půjdeme vpředu. Dejte mi tu Bassettovu čapku.“

Sáhl do svého batohu a hodil jí vybledlou baseballovou čepici s nápisem Giants.

Odložila ji stranou a ze svého batohu vylovila plátěný pracovní opasek. Byl jí trochu velký, tak vzala nůž a udělala do něj další dírky. Pak vyndala Montyho vodítko a připjala ho na opasek.

„Na co potřebujete ten opasek?“ Zajímal se Logan.

„Tentokrát ho pravděpodobně potřebovat nebudu, ale do akce ho nosím vždycky. Když si ho vezmu, je to pro Montyho signál, že jdeme pracovat.“ Otřela si pot za krkem. „Radím vám, abyste si odpočinul. Jestli Monty chytí stopu, budeme zastavovat, jen abychom mu dali napít.“

Posadil se naproti ní a sundal si klobouk. „Dobře, rád si odpočinu.“

Nezdál se být unavený. Vypadal tvrdý jako skála. Košili měl stejně propocenou jako ona, ale cítila vlny energie a napětí, které z něj vyzařovaly. Bylo to napětí způsobené strachem? Možná. Ale jestli se bál, nebylo to na něm znát. Byl naprosto neúnavný, když ji vedl džunglí.

Podrbala Montyho na hlavě. „Nasadil jste pěkně ostré tempo.“

„Říkal jsem vám, že musíme spěchat.“ Trpce se usmál. „Je mi líto, jestli jsem vás zklamal. Vím, že by se vám líbilo, kdybych padl únavou.“

„Jste v dobré kondici,“ řekla zdráhavě.

„To asi bude vším tím pinkáním tenisu v nóbl klubu.“

„Možná.“ V tom okamžiku si ho v žádném klubu nedokázala představit. Vypadal spíš jako otrhaný pašerák zbraní než velký byznysmen. Po chvilce ticha se zeptala: „Co dělá Galen?“

„Cože?“

„Řekl jste, že má na práci pár věcí. Tak co má v plánu? Nebo to nesmím vědět?“

„Chcete znát podrobnosti? Myslel jsem, že vás zajímá jen to, co se týká vás a Montyho.“

„Tohle se nás týká. Když se vám podaří nechat se zabít, chci mít slušnou šanci se z téhle džungle dostat. Takže, co Galen dělá?“

„Útočí na falešný tábor.“

Oči se jí rozšířily. „Sám?“

„Galen je sice dobrý, ale přece jen není Superman. Až bude připravený, zavolá vysílačkou svůj tým, který přiletí vrtulníkem.“

„Kolik má lidí?“

„Dvanáct.“

„Proti kolika Rudzakovým?“

„Náš informátor Sanchez říkal, že nejméně proti dvaceti. Znamená to, že v pravém táboře, kde by měl být Bassett, jich bude osm.“

„A jaký je plán?“

„Galenův oddíl zaútočí na falešný tábor, aby si Rudzak myslel,

že jsme padli do pasti. Galen pak bude předstírat, že z toho jen taktak vyvázl, a vyrazí k hlavnímu táboru, kde se setká s námi. Osvobodíme Bassetta, skočíme do helikoptéry a zamíříme domů.“

Zkřivila rty. „Velmi jednoduché.“

„Není to vůbec jednoduché. Jestli Galen nebude dost přesvědčivý, Rudzak hned poletí do hlavního tábora a my budeme v pěkným průseru.“

„Proč vůbec útočit na ten falešný tábor?“

„Rudzakovi bude podezřelé, že se mu neozval Sanchez ani jeho člověk v Santo Camaru. Jestli útok na falešný tábor neproběhne do dnešního večera, uvědomí si, že jsme mu na stopě, a ztratíme výhodu překvapení.“ Podíval se na Montyho. „Proto musí Monty ten tábor do soumraku najít.“

„Něco takového nemůžu slíbit. Co uděláme, když ho nenajdeme? Co když Rudzaka Galenův útok neoklame?“

„Pokusíme se dostat z džungle dřív, než nás Rudzak objeví.“

Příliš mnoho věcí se mohlo pokazit. Nelíbilo se jí to.

„Mně se to také nelíbí.“ Z jejího výrazu uhodl, na co myslí. „Ale je to naše největší šance.“ Zvedl se. „Monty měl svých patnáct minut. Jdeme.“

Sarah se pomalu postavila a podívala se na slunce. Sedm, možná osm hodin do soumraku.

„Připravena?“

„Ano.“ Sebrala opasek a zapnula si ho kolem pasu.

Monty ztuhl s pohledem upřeným na opasek. Pak vyskočil na nohy.

„Čas na práci.“ Dala mu očichat Bassettovu čepici. „Hledej.“

Otočil se a odběhl.

„Neztratíme ho?“ Zeptal se Logan.

„Bude se vracet. Až chytí stopu, připnu ho na vodítko a poběžím s ním.“

„Nebojíte se, že na všechno zapomene a prostě se nevrátí?“

„Ne.“ Dívala se směrem, kterým Monty zmizel. „Bojím se, že ho nějaký zkurvysyn zastřelí, a tak chci být u něj, abych ho mohla chránit.“

O dvě hodiny později Monty stále ještě nezachytil stopu.

„Myslím, že chodíme v kruzích,“ zamračil se Logan.

„To je možné.“ Sarah se prodrala stěnou palmových listů. „Ale Monty ví, co dělá.“

„Skutečně? Vždyť ani nečenichá u země.“

Netrpělivě se na něj podívala přes rameno. „Větří ve vzduchu.

Nemusí pořád držet čenich u země. Zachytávání pachu ze vzduchu je v případech, jako je tenhle, mnohem přesnější. Zvedá čenich vysoko a pohybuje jím sem a tam, dokud nezachytí široký konec kuželu.“

„Kuželu?“

„Bassettův pach se po větru rozptyluje ve tvaru kuželu. Úzký konec je u jeho těla a s narůstající vzdáleností se kužel rozšiřuje po velkém území. Monty najde širší konec kuželu a potom se bude propracovávat dopředu a dozadu, jak se bude zužovat, až ho zavede k Bassettovi. Jste si jistý, že jsou utáboření, a ne v pohybu?“

„Tak to náš zdroj řekl Galenovi. Byl by v tom nějaký rozdíl?“

„Samozřejmě,“ vyštěkla. „I když Monty pach zachytí, mohl by ho zase ztratit a musel by začít zase od začátku.“

„Omlouvám se. Jen se ptám. Tohle je pro mne všechno nové.“

Bylo to nové pro většinu lidí a ona by na něj nevyjela, kdyby nebyla tak frustrovaná. Nebylo neobvyklé, že pátrání trvalo tak dlouho, ale přistihla se, že kouká za každý strom a bojí se pustit Montyho z dohledu. Bože, jak si přála, aby už všechno tohle bylo za nimi.

„Vyjedete na mne zase, když se vás zeptám, jak dlouho by to mohlo trvat?“

„Monty se nemůže řídit vaším časovým rozvrhem. Bude to trvat tak dlouho, jak to bude nutné. Dělá, co může, sakra!“

„Já vím,“ řekl tiše. „Je tu něco, s čím bych mohl pomoct?“

Zhluboka se nadechla. „Ne, ani jeden z nás nemůže nic dělat. Je to všechno na Montym. Máme štěstí, že je takové horko. Bassettovo tělo bude vydávat silnější pach.“

Zamračil se. „Momentálně mi to jako velké štěstí nepřipadá.“

Ani Sarah to tak nepřipadalo. Byla napjatá jako struna a bylo jí takové horko, že nemohla dýchat.

Najdi ho, Monty. Najdi ho a pojedeme domů.

Bylo asi o hodinu později, když uslyšela Montyho zaštěkat.

Pocítila obrovskou úlevu. „Díky Bohu.“

„Něco našel?“ Zeptal se Logan.

„Myslím, že ano. Učila jsem ho, aby neštěkal, dokud nezachytí hledaný pach. Jestli pro mě přiběhne, budeme vědět, že…“

Monty se hnal velikými skoky k ní, hlasitě štěkal a nadšeně vrtěl ocasem.

„Našel to.“ Vzala vodítko a připnula mu ho k obojku. „Jdeme.“

„Mohla byste něco udělat, aby přestal štěkat? Nechceme aby…“

„Štěká, jen aby mi dal znamení, že našel, co hledal. Když jsem s ním, nemá už ke štěkání důvod.“ Dala se do rychlého klusu, aby udržela s Montym krok. „Pojďte, Logane. Nemůžeme na vás čekat.“

Ježíši, ta ženská je ale drsňák, pomyslel si Logan.

Sarah před ním skoro pořád běžela, jen občas zastavila, když Monty chvilku větřil, než se zase rozběhl. Musela být stejně unavená jako on, ale touhle rychlostí se pohybovala už přes hodinu. Během posledních deseti minut se tempo ještě zvýšilo a Montyho dychtivost zesílila.

Logan těžce dýchal a viděl, jak se Sarah zvedají a klesají prsa, když bojuje, aby ten horký vlhký vzduch dostala do plic. Pohybovala se se stejným soustředěním a stejnou rychlostí jako její pes.

Potom se sklouznutím zastavila.

Logan strnul na místě, když mu naznačila, aby taky zůstal stát. Monty byl zticha, ale nedočkavě napínal vodítko. Sarah mu položila ruku na hlavu a on se hned uklidnil. Potom se otočila a šla zpátky k Loganovi. „Něco je vpředu. Myslím, že našel zdroj.“

„Jak to víte?“

„Prostě to vím, hergot.“ Zabodávala do něj pohled. „Nevezmu Montyho ani o krok dál a nebudu riskovat, že ho nějaká hlídka zastřelí.“

„Také to po vás nikdo nechce.“ Logan shodil batoh a postavil ho na zem. „Půjdu to dopředu obhlídnout a přesvědčit se, než zavolám Galenovi.“

„Necháte se tedy odprásknout sám,“ zaškaredila se. „Nemám sice žádný důkaz, že tábor je před námi, ale nemusíte si to ověřovat. Monty to ví.“

„A vy víte, co ví Monty.“ Otevřel batoh. „Věřím vám. Důvěřuju instinktům. Jen tu zůstaňte.“

„Samozřejmě, že tady zůstaneme. Proč bych měla…“ Zmlkla, když uviděla pušku, kterou vyndal z batohu. „A do hajzlu! Teď už se nedivím, že jste měl místo jen na pár láhví vody.“ Olízla si rty. „Umíte s tím vůbec zacházet?“

Usmál se. „Ale jo, umím. Bral jsem lekce v tom svém nóbl klubu.“

Uplynulo půl hodiny.

Pak dalších patnáct minut.

Proč už, k čertu, není zpátky? Divila se Sarah. Pravděpodobně ho chytili nebo zabili. Nic neslyšela, ale to ještě nic neznamenalo.

Ne všechny zbraně jsou tak hlučné, jako ta puška, se kterou Logan vypadal tak podezřele dobře obeznámený. Bylo jasné, že doba, kterou strávil s Galenem, v sobě skrývala mnohem nebezpečnější záležitosti než vyrovnávání se s manželčinou smrtí.

Monty zakňučel s pohledem upřeným do míst, kde zmizel Logan. Chtěl jít také. Jeho hledání předčasně ukončili, a on nerozuměl tomu, proč ho tentokrát nesmí dovést ke zdárnému konci.

Hledat?

„Ne, to bude v pořádku. Nemusíme pro něj chodit. Logan to udělá za nás."

Ale kde je Logan?

Proč se vůbec tak strachuje? Dokázala by s Montym najít cestu z téhle džungle. Nezáleží jí na Loganovi. Způsobil jí jen potíže.

Ale nezaslouží si zemřít, když se snaží zachránit něčí život. Třeba je nemilosrdný, ale není vrah jako ti muži v táboře.

Neozýval se žádný jiný zvuk než pronikavý křik ptáků.

Pak se Monty zvedl a začal vrtět ocasem. Pocítila úlevu. Vracel se. Nemohla ho slyšet ani cítit, ale Monty ano.

Trvalo to ještě pět minut, než se Logan objevil na dohled.

„Jsou tam," řekl jen. Šel ke svému batohu, zatímco Monty se k němu rozběhl a s kňučením ho radostně zdravil. „Tábor je tak míli před námi."

„Říkala jsem vám to. Co vám tak dlouho trvalo?"

Klekl si a začal se mazlit s Montym, potom sáhl do batohu pro vysílačku. „Nebudu si lichotit, že byste snad o mě měla strach."

„Ne," řekla chladně. „Monty měl strach. Byla jsem jen zvědavá. Zjistil jste, jestli tam ten Bassett je?"

Logan objal Montyho kolem krku a pak ho odstrčil. „Je tam stan, před kterým stojí stráž. Řekl bych, že Bassett je uvnitř. Tábor je malý. Šest stanů a lidí asi tolik, kolik říkal Sanchez."

„Narazil jste na nějakou hlídku?"

„Na jednoho muže. Podařilo se mi vyhnout se mu."

„To je jasné, jinak byste tu nebyl."

„Další bodnutí do mého ega. Tak jasné to zase není. Ale kdybych ho zlikvidoval, mohl bych tím spustit poplach."

„Takže teď sem zavoláte Galena? Neuslyší ti lidi v táboře vrtulník?"

„Ne. Pilot vysadí Galena a jeho muže na mýtině, kterou jsme minuli asi míli severně odtud. Pak nás vyzvedne v Rudzakově táboře, až to tam bude čisté."

Sevřela rty. „Tím myslíte, až tam budou všichni mrtví.“

„Tím myslím, až odtamtud dostaneme Bassetta.“ Podíval se jí do očí. „Ať už kvůli tomu bude třeba udělat cokoli.“ Sehnul se nad vysílačkou. „Kázání mi můžete udělat později. Budeme mít spoustu času. Řekl bych, že nejméně hodinu, než sem Galen dorazí. Teď si s ním musím promluvit a říct mu, aby zaútočil na ten falešný tábor.“

„Šest mrtvých. Jeden zraněný,“ řekl Carl Duggan Rudzakovi. „Ale podařilo se nám útok odrazit a zachránit helikoptéru. A myslím, že jsme dostali jednoho jejich muže. Máme pronásledovat ty ostatní?“

Rudzak se rozhlédl po táboře. Dva stany byly v plamenech a Duggan se mýlil. Rudzak viděl sedm mrtvých. Byl to zuřivý útok a skvěle provedený. „Neviděl jsem Logana. Ty ano?“

Duggan zakroutil hlavou. „Ale Galen tu byl a to je Loganův člověk.“

Rudzak ho zpražil pohledem. „To vím taky.“

„Máme je pronásledovat?“ Zopakoval Duggan. „Nemusí to skončit tímhle. Dejte mi šanci a ještě je chytíme.“

„Zmlkni, přemýšlím.“ Takže Galen, a ne Logan. Útok byl brutální, ale neodrazili Galena příliš snadno? Sedm mrtvých, ale žádná velká snaha o dokončení operace.

„Chlapi čekají,“ připomněl Duggan. „Nechceme, aby nám zmizeli.“

Duggan si neuvědomil, že už jsou pravděpodobně pryč. Neslyšeli sice helikoptéru, ale Galen jí bezpochyby disponoval, pokud měl v úmyslu dostat odsud své muže živé.

A přepravit je rychle na jiné místo.

Ach, Logane, myslíš, žes mě obelstil…

„Nezmizí nám.“ Rudzak se otočil. „Vím, kam míří.“

Bylo už skoro šero, když se Galen a jeho muži objevili na mýtině, kde čekal Logan se Sarah. Vyrojili se z helikoptéry jako útočící armáda. Galen s ponurým výrazem ve tváři mávl na helikoptéru, že může odletět, a otočil se k Loganovi. „Jdeme.“

Logan se obrátil k Sarah. „Zůstaňte tady, dokud neuslyšíte, jak se vrací helikoptéra. Potom přijďte do tábora. Nepřivoláme pilota, dokud pro něj nebude bezpečné přistát.“

„Za jak dlouho to asi tak bude?“ Zeptala se Sarah.

„Nejdřív za tři čtvrtě hodiny.“ Pokrčil rameny. „Možná to bude trvat déle. Prostě nikam nechoďte, dokud neuslyšíte vrtulník.“

„V žádném případě nemám v úmyslu se přibližovat,“ řekla

Sarah. „Moje úloha skončila. Svou práci jsme udělali.“

„Pojď, Logane.“ Galen už kráčel po pěšině do lesa, těsně následován svými lidmi. „Přišel jsem o jednoho muže. Skončeme to.“ Mluvil úsečně a vypadal jinak, než když ho viděla poprvé. Tohle byl Galen žoldák a ta změna byla dost děsivá.

Vůbec celá ta situace nahání strach, pomyslela si Sarah, když sledovala, jak jí muži mizejí z dohledu. Co tady dělá, uprostřed džungle, s bandou žoldáků a s Loganem, který nese tu zatracenou pušku s takovou nenuceností, jako by to byl diplomatický kufřík?

Monty se k ní přitiskl, pohled upřený na stezku.

„Ne, čekej tady, Monty.“ Tolik dalších lidí mohlo zemřít při pokusu o záchranu člověka, který už mohl být po smrti. Galen řekl, že jeden z jeho mužů mrtvý už je.

Logan by mohl zemřít.

Nemysli na to. Prostě tu seď a čekej, až uslyšíš vrtulník.

Deset minut.

Dvacet.

Třicet.

Uplynulo pětatřicet minut, než ho uslyšela.

Slabě.

Daleko.

Ale blížil se každou vteřinou.

Zatahala Montyho za vodítko. „Tak pojď, hochu.“

Dychtivě skákal před ní po pěšině a táhl ji dopředu podrostem. Věděl přesně, kam jde, přestože ona to nevěděla.

Výstřely.

Výbuchy.

Spatřila tábor. Vypadalo to tam jako na frontě. Štiplavý dým. Těla. Střelba. Zastavila a v úžasu na to zírala. Co se to tu děje? Při návratu helikoptéry mělo už být po boji. Jenže nebylo.

„Co tady, k čertu, děláte?“ Logan se objevil vedle ní. „No, to je jedno. Jen nechoďte ani o krok blíž.“ Přes rameno řekl: „Bassette, zůstaňte s ní.“

Vysoký, hubený muž za ním přikývl. „Ani se nehnu, dokud si pro mne nepřijdete. Slibuju.“

Logan se otočil a rozběhl se zpátky do tábora.

Kapitola pátá

„Tohle není vhodný čas k představování, ale já jsem Tom Bassett," řekl muž, který si stoupl vedle Sarah. „A kdo jste vy?"

„Sarah Patricková," odpověděla nepřítomně s pohledem upřeným na Logana.

Co tady, k čertu, děláte? Řekl Logan.

„Nemám tušení, co tu děláte, ale velice rád vás vidím. Sakra, jsem šťastný, že vidím kohokoli jiného než ty Rudzakovy poskoky." Bassett zavrtěl hlavou. „Už jsem si opravdu myslel, že je po mně. Když Logan vrazil do mého stanu, měl jsem chuť ho políbit."

„Což by ho asi dost rozčílilo."

Jestliže ji tady Logan nečekal, tak helikoptéru ještě nezavolali.

Ale helikoptéra přilétala. Jasně ji slyšela.

Dobrý Bože!

„Zůstaňte tady." Rozběhla se k táboru. Stále ještě viděla Logana, jak míří dýmem k místu, kde stál Galen. Kličkovala s Montym směrem k nim.

Logana nepotěšilo, když ji uviděl. „Sakra, řekl jsem vám, abyste…"

„Mlčte! Myslíte, že se sem ženu jen proto, abych viděla, jak někoho zavraždíte nebo zmrzačíte? Volali jste vrtulník?"

„Ještě ne."

„Ale já jsem jeden slyšela. A když to nebyl ten Galenův, tak čípak asi?"

Ztuhl. „Do hajzlu! Rudzak. Jste si jistá?"

„Letěla jsem už takovou spoustou vrtulníků, že bych ho poznala i ze spaní. Váš útok na falešný tábor nezabral."

„Jak daleko to bylo?"

„Když jsem je slyšela, tak dost, ale teď už musejí být skoro u

nás.“

Galen se otočil. „Zavolám vrtulník.“ Mávl na své muže a zakřičel: „Stahujem se!“

„Řekni pilotovi, aby letěl na tu mýtinu,“ řval Logan. „Musíme se pokusit dostat se tam.“

„Vezměte Bassetta a vypadněte odsud. Budeme hned za vámi. Sakra, není to…“

Hluk. Rotory. Blízko.

Sarah poskočilo srdce. Ještě helikoptéru přes stromy neviděla, ale musela být už těsně u nich a každou minutou byla blíž a blíž.

Logan ji popadl za paži. „Utíkejte! O Bassetta se postarám sám.“

Tohle jí nemusel říkat dvakrát. „Monty!“

Větve ji šlehaly do obličeje, jak se s Montym po boku prodírala džunglí.

Helikoptéra jí přeletěla přímo nad hlavou a letěla k táboru.

Kulky.

Střely z vrtulníku kropily prostranství pod sebou.

Logan s Bassettem byli náhle vedle ní.

Další výstřely z helikoptéry.

Galen a jeho muži běželi hned za nimi a pak je předběhli, jak se divoce hnali k mýtině.

Byla to sotva míle. Připadalo jí to jako tisíc mil.

Plíce ji bolely, jak se do nich snažila dostat vzduch. Bože, jak se bála. Tak dost! Strach je vždycky nepřítel. Bála se i dřív, a přežila. Přežije i teď.

Na mýtinu už to bylo jen kousek. Bude tam jejich helikoptéra?

Zrovna přistávala, když se vyřítili z džungle. Galenovi muži ani nečekali, až dosedne na zem, a už otvírali dveře a vrhali se dovnitř. Galen stál u dveří a popoháněl je. Pak skočil za nimi.

Bassett doběhl k vrtulníku a Galen ho vtáhl do kabiny. „Logane!“ Zakřičel Galen. „Dělej! Naskoč! Museli si nás všimnout. Slyším, jak se blíží.“

„Já taky.“ Logan se díval na oblohu. „Honem! Teď Sarah se psem!“

Ohlédla se přes rameno a uviděla Rudzakovu nízko letící helikoptéru, jak se řítí rovnou na ně.

„Rychle!“ Galen k ní natáhl ruku.

„Monty!“ Zavolala a retrívr s ní naskočil do kabiny.

Kulky. Rudzakova helikoptéra jimi zasypávala mýtinu.

Logan poodběhl stranou, zvedl svou zbraň a vypálil dávku na

přibližující se vrtulník.

Další krupobití kulek z výšky.

„Logane!“ Zařval Galen.

Logan ležel na zemi a krvácel ze stehna. „Zmiz odsud, Galene!“

„Tak na to zapomeň.“ Galen vyskočil z vrtulníku.

¨Ale Monty byl rychlejší a už se hnal k Loganovi.

„Monty!“ Zaječela Sarah.

Monty začal tahat Logana za košili a snažil se jím pohnout.

Sarah se vrhla z kabiny.

Další kulky.

Monty. Nehybný. Krvácející.

„Ne!“ Padla vedle něj na kolena. Dýchal. Díky Bohu!

„Honem zpátky do helikoptéry!“ Galen se krčil vedle ní. „Postarám se o Logana.“

„Nikdy neopustí Montyho,“ hlesl Logan. „Vezmi ho, Galene. Sakra, vem nejdřív toho psa!“

„Je to můj pes. Já ho…“ Sarah se zarazila, když Galen zvedl Montyho do náruče.

„Běžte se postarat o svého psa,“ řekl jí Logan. „Galen se pak pro mě…“

„Mlčte.“ Přehodila si ho přes rameno a s námahou se zvedla na nohy. Ježíši, ten byl těžký. Tři kroky a byli v helikoptéře. „Nahoru!“

Další výstřely.

Co když zasáhnou nádrž?

„Krycí palbu,“ vyštěkl Galen.

Sarah držela Montyho v náručí a jen matně vnímala, jak Galenovi muži střílejí. Monty otevřel oči a olízl jí ruku. Helikoptéra se vznesla těsně nad vrcholky stromů a zamířila na sever.

Ó Bože, ta Rudzakova se hnala hned za nimi.

A najednou byla pryč.

„Dostali jsme je!“ Galen se díval na Rudzakovu helikoptéru, která ve spirále pomalu klesala k zemi. „Museli jsme zasáhnout něco důležitého. Snaží se dostat zpátky na mýtinu, aby mohli nouzově přistát. Doufám, že kecnou prdelí přímo na palmu. Hrozná škoda, že jsme všechny naše rakety použili už v táboře.“ Obrátil se k Loganovi. „Vždycky jsi mi působil potíže. Podejte mi někdo lékárničku a já se pokusím zastavit to krvácení.“

„Jak je na tom… pes?“ Zašeptal Logan.

„Starám se o něj.“ Sarah tiskla na Montyho zranění obvaz.

„Myslím, že bude v pořádku. Ta kulka ho jen škrábla na lopatce a moc nekrvácí.“ Pohlédla na Galena. „Potřebujete pomoct s Loganem? Mám na to kvalifikaci.“

Logan se pokusil o úsměv. „Jo, studovala veterinu. Může mě při tom i odblešit.“

Ignorovala ho a řekla Galenovi: „Mám taky kurz první pomoci.“

„Galen to zvládne,“ namítl Logan. „Postarejte se, aby byl v pořádku váš pes. Pamatuju si, jak jste říkala, že po mně půjdete, jestli se mu něco stane.“

„Máte pravdu.“ Byla rozzlobená a vystrašená a měla pocit viny z toho, že Montyho poranili. Dopustila, aby se to stalo. Zodpovědný za to sice byl Logan, ale na druhou stranu přikázal Galenovi, aby nejdřív zachránil Montyho, přestože jemu samotnému šlo o život. „Postarám se o Montyho. Dělejte si starosti sám se sebou.“

Zavřel oči. „Příliš náročné… Galene, starej se ty.“

Omdlel.

Logan se probral k vědomí, teprve když ho v Santo Camaru nakládali do letadla.

„Už bylo načase, aby ses k nám vrátil,“ ušklíbl Galen. „Působil si mi samé potíže a pěkně jsi mi zaneřádil helikoptéru. I když měl na tom svůj podíl i ten pejsánek.“

„Je živý?“

„Ano, je na tom líp než ty. Sarah ho obvázala a teď se ho snaží udržet v klidu.“

„Kde je Sarah?“

„V letadle s Montym a Bassettem.“ Galen se odmlčel. „Pořád ještě máš ve stehně kulku. Myslel jsem, že by nemělo způsobit žádné komplikace, kdyby ses vrátil do Států a nechal si ji vyndat až tam. Sarah se mnou souhlasila. Takže jsme tu ránu jen ucpali, a až odstartujete, tak ti píchne morfium. Kam chceš letět? Do Monterey?“

Snažil se přemýšlet, ale bylo mu, jako by už to morfium měl v sobě. „Záleží na tom, jestli je Rudzak naživu. Vrať se tam, zkontroluj situaci a zavolej mi. Bylo by hezké, kdyby se ten bastard zřítil a shořel na škvarek, ale takové štěstí asi mít nebudeme.“

Galen přikývl. „Stejně jsem se chystal to udělat. Říkal jsem si, že budeš chtít mít jistotu.“

„Nedovol jí, aby mi píchla to morfium. Řekni jí třeba, že sis

zrovna vzpomněl, že jsem na ně alergický. Potřebuju mít zprávy o Rudzakovi co nejdřív."

„Proč jí neříct pravdu?"

„Aby zjistila, že to může být teprve začátek? Slíbil jsem jí, že až najdeme Bassetta, bude moct jít domů. Ale situace se změnila a nevím, jak bude reagovat. Nemám sílu se s ní dohadovat. Musím hrát o čas."

„Co mám říct pilotovi?"

„Aby nás dostal z jihoamerického vzdušného prostoru, další pokyny dostane, až mi zavoláš."

„Dobře, ale čeká vás dlouhý let a rána bude pekelně bolet."

„Pekelně mě to bolí už teď, ale Rudzak určitě Sarah a Montyho viděl. Jestli je naživu, tak možná půjde nejdřív po ní. Je snadnější cíl a je úplně jasné, že mě nechce mít mrtvého, dokud mě nepřinutí trpět."

„Řekneš jí to?"

„Jestli to bude možné, tak ne. Mohlo by to všechno ještě zkomplikovat, je už na mě i tak dost naštvaná. Musím se držet u ní, abych držel v šachu Rudzaka."

„Nejsi právě v tak ideálním stavu, abys mohl kohokoli držet v šachu. Mohl bys jí zařídit ochranu. Nemusíš to dělat sám."

„Dal jsem jí slovo." Křivě se usmál. „A teď jí, k čertu, nejspíš dlužím za víc než jen za Bassetta."

„Myslíš kvůli tomu, že tě dostala do helikoptéry? To je možné. V té chvíli se počítaly i vteřiny." Galen se zašklebil. „Myslíš, že má v sobě krev Amazonek?"

„Vím jen, že zrovna bez tohohle závazku bych se obešel." Zavřel oči. „Nalož mě do letadla a běž zjistit, co je s Rudzakem. Musím to vědět."

Logan měl zavřené oči, ale Sarah věděla, že nespí. Měl zaťaté zuby a hluboké rýhy kolem úst.

Sedla si k němu na postel. „Vezměte si tohle."

Logan otevřel oči a podíval se na sklenici v její ruce. „Co je to?"

„Tylenol." Rychle mu dala dvě tablety na jazyk. „Na ten snad alergický nejste, nebo ano?"

Zakroutil hlavou a zapil je vodou. „Díky."

„Pěkná smůla s tou alergií na morfium. Ten tylenol by mohl trochu pomoct. Dala jsem nějaký i Montymu."

„Tak to je zajisté dobrý lék. Moje zdraví byste riskovat mohla, ale Montyho nikdy. Jak je mu?"

„Lépe než vám.“

„Musí vám to poskytovat jisté zadostiučinění. Jsem koneckonců zodpovědný za to, že ho zranili.“

„Neposkytuje mi to žádné zadostiučinění. Nenávidím násilí. Nikdy jsem nechtěla, aby vás postřelili.“ Odvrátila pohled. „A řekl jste Galenovi, aby Montyho zachránil dřív než vás. Málokdo by udělal něco takového pro psa.“

„Jen mi nepřipisujte nějaké velké zásluhy. Nejsem zrovna nesobecký typ. Chtěl jsem na Galena zařvat, aby mě sakra do té helikoptéry hned dostal.“

„Ale neudělal jste to.“ Stále měla pohled upřený jinam. „Mockrát jsem už zjistila, že důležité je, co děláte, a ne, co si myslíte. Člověk se pokaždé bojí.“

„Skutečně?“

„Pokud to není hlupák.“ Vstala. „Musím se vrátit k Montymu. Nejspíš máte příliš velké bolesti, než abyste usnul, ale můžete se o to pokusit.“

„Čekám telefonát od Galena. Kdybych usnul, vzbudíte mě, až zavolá?“

„Je to tak důležité? Potřebujete spát.“

„Vzbudíte mě?“

Pokrčila rameny. „Jistě. Proč ne? Budete to vy, kdo kvůli tomu bude trpět.“

„Jak je na tom Bassett?“

„Celkem v pořádku. Je od hlavy k patě pokousaný od moskytů a má nervy nadranc. Chce zavolat své ženě.“

Logan zakroutil hlavou. „Teď ne. Povězte mu, ať si nedělá starosti. Ona neví, že ho unesli.“

„Ale proč jí nemůže zavolat?“

„Mohly by z toho být problémy. Možná se ještě nebude moct vrátit domů.“

„Není to snad jeho věc? Má za sebou těžké chvíle.“ Otřela si čelo. „Všichni za sebou máme těžké chvíle. Plivla bych vám do očí, kdybyste se mi snažil zabránit vrátit se zpátky do srubu.“

„Opravdu byste to udělala?“

„Na to můžete dát krk. Proč by Bassett neměl jet domů?“

Logan neodpověděl.

Pomalu řekla: „Bojíte se Rudzaka?“

„Může být stále naživu a už jednou považoval Bassetta za výhodného rukojmího. Najdu pro něj na nějakou dobu bezpečný úkryt.“

„A co když nebude chtít? Už teď je s nervy na dně a tohle by bylo zase jako další vězení.“

„Třeba to nebude nutné. Doufám, že ne.“

„Měla by to být Bassettova volba, ne vaše.“

„Moje volba to začala být v okamžiku, kdy Rudzak zničil laboratoř. Všechno, co Rudzak dělá, je namířeno proti mně. Já jsem ten, kdo se mu musí postavit.“

„Mluvíte o tom, jako by to byl nějaký zápas.“

„Není to žádný zápas. Je to válka a Rudzak je zavilý jako buldok.“

„Neurážejte žádného psa tím, že ho budete přirovnávat k tomu vrahovi. Pokusil se zabít Montyho.“

Usmál se. „Zajímalo by mě, jaký by člověk musel být, aby vám na něm záleželo jako na tom psovi.“

„Neochvějně věrný, odvážný, se smyslem pro humor, společenský, inteligentní a musel by být ochotný pro mne obětovat život.“

Tiše pískl. „Jste tvrdá.“

„Ptal jste se. Naprostá oddanost je mezi jednotlivci téměř nemožná. Proto mám psy raději než většinu lidí. Je to také mnohem bezpečnější.“

„Nějaké špatné zkušenosti?“

„A vy snad žádné takové nemáte?“ Jak od něj odcházela, cítila na sobě jeho pohled. Byl zraněný a v bolestech, a přesto se snažil vodit Bassetta na provázku. Jaké překvapení. Pravděpodobně by musel ležet v rakvi, aby přestal lidi ovládat.

Možná byla nespravedlivá. Snažil se Bassettovi pomoct.

Jsem příliš unavená, abych byla spravedlivá, pomyslela si, když se posadila vedle Montyho. Její emoce byly na cáry a byla tak zničená, že si připadala jako mrtvá. Všechno, co chtěla, bylo jít domů a odpočívat.

Podívala se na Bassetta, který spal skrčený na sedadle přes uličku. Zasloužil si vrátit se zpátky ke své ženě a dítěti. Nikdy se neměl zaplést do jakéhokoli projektu s tak nebezpečným mužem, jako je Logan. O čem to přemýšlí? Ani ona vlastně až do včerejška nepovažovala Logana za nebezpečného. Napovrch byl mocný a naprosto bezúhonný finančník. Bassett pravděpodobně pokládal za štěstí, že může pro někoho takového pracovat. Sarah tedy ne. Udělala svou práci, a tím s Loganem skončila.

Monty zakňučel, rychle se sehnula, aby ho pohladila po boku. „Vím, že to bolí. Brzy to přestane. Jedeme domů.“

„Myslím, že máte vymknutou klíční kost," řekl Duggan. „Musí vás to bolet jako čert. Neměl byste se už hýbat."

„Nebuď idiot. Musíme jít dál. Dej mi minutu a budu zase moct…" Rudzak se opřel zády o strom, zavřel oči a nechal se zaplavit vlnou bolesti. Ve vězení se naučil, že je lepší bolest přijmout, než s ní bojovat. Další lekce, kterou Loganovi dlužil. „Zavolal jsi Mendezovi a požádal ho o jinou helikoptéru?"

„Ano, řekl, že na nás bude čekat na útesech."

Na útesech. Pět mil cesty. Vzhledem k jeho stavu to klidně mohlo být padesát. K čertu, proč se ta zatracená helikoptéra musela zřítit? Všechny jeho plány byly rázem v háji. „Řekls mu, že jsem zraněný?"

Duggan se vyhnul jeho pohledu. „Jo. Odpověděl mi, že to nebyla práce pro společnost a že nebude riskovat srážku svých mužů s Galenem. S radostí vám pomůže, když se dostanete do bezpečnější oblasti."

Měl to vědět. Společnost byla jedinou vášní v Mendezově životě, a dokud Rudzak bude zajišťovat zisky, drogový boss bude pokračovat v neomezeném přísunu financí na jeho konto. Kdyby Rudzak udělal něco, co by obchod poškodilo, byl by pryč, než by řekl švec. Mendez se nemusí bát. Rudzak by neudělal nic, co by poškodilo jejich spolupráci. Peníze vládnou tomuhle světu jako Bůh a on je potřeboval, aby mohl na Logana seslat blesk.

„Můžu mu ještě zavolat," pokrčil rameny Duggan. „Třeba si neuvědomil, že…"

„Věděl naprosto přesně, co dělá." Což znamenalo, že se musí k těm útesům dostat, než se Galen a jeho tým vrátí. „Pomoz mi vstát."

Jak mu Duggan pomáhal na nohy, do celé horní poloviny těla mu vystřelila neuvěřitelná bolest. To bude v pořádku, říkal si. Přijmi tu bolest. Ať pro tebe pracuje. Přeměň ji v nenávist.

O nenávisti věděl všechno. Patnáct let.

„Chcete se o mě opřít?" Zeptal se Duggan.

„Ne." Potácel se po stezce. Pokračuj. Ignoruj bolest. Mysli na Logana. Plánuj další tah. „Chci, abys hned, jak se dostaneme do Bogoty, zajistil přepravu do Států."

„Musíme vás vzít k lékaři, než…"

„Nebude to trvat dlouho. Je to jen vymknutá klíční kost, můžou ji prostě dát zpátky. Zítra už chci být na cestě. Nechci, aby se Logan cítil v bezpečí."

„A pojedeme do Silicon Valley?"

Duggan se zaměřil na svůj hlavní zájem. Což nebylo na škodu, udrží to jeho soustředění. Ale existovalo mnohem víc způsobů pomsty, než si dokázal představit. „Ano, ale nejdřív musím zjistit, co…“ Zalapal po dechu, jak mu do těla vystřelila další vlna bolesti. Bojuj s tím. Vyčisti si mysl. „Viděl jsem ženskou se psem. Pomohla Loganovi do helikoptéry. Zjisti, kdo to je.“

„Jak nejdřív to půjde.“

„Hned. Znám Logana. Bývá měkký, když je někomu za něco vděčný. Sám jsem téhle jeho slabosti využil.“ Bolest se stávala nesnesitelnou. Ale nesmí se nechat odradit jen tím, že jedna věc nevyšla.

Jdu si pro tebe, Logane. Cítíš mou nenávist? Brzy ji pocítíš. Spálí tebe a každého okolo na popel.

„Je živý,“ sdělil mu Galen po telefonu. „Našli jsme helikoptéru, ale podařilo se mu s ní přistát. Žádná stopa po něm ani po žádném z jeho mužů.“

Logan zaklel. „Hledej dál.“

„Hledám, ale vsadil bych se, že je v bezpečí v drogovém ráji někde v horách.“

„Ne nadlouho. Pohne se hned, jak bude moct.“

„Ale možná budeme mít chvíli klid. Co je v plánu?“

„Pracuju na tom. Ale teď musíme počkat na jeho další tah. Ať Margaret kontaktuje FBI a ATF a řekne jim, že nám nějaký anonym vyhrožuje, a ať posílí ochranu mých podniků a laboratoří.“

„Včetně Dodsworthu?“

Logan chvíli neodpovídal. „Ne, Dodsworthu ne. O Dodsworthu ať jim vůbec neříká. Tam jsem už ostrahu ztrojnásobil. Dodsworth bude v bezpečí.“

„Abys Rudzaka nepodcenil.“

„Tohle mi nemusíš povídat.“

„Jen klid.“

„Nejsem klidný.“ Sakra, Logan doufal, že je Rudzak vyřízený. „Zkus ho najít. Jestli se ti to nepodaří, najdi někoho, kdo tě bude umět nasměrovat. Musíme vědět, co chystá.“ Musel přemýšlet přes pulzující závoj bolesti. „Ach, a řekni Margaret, ať pilot letí do Phoenixu a ať tam v mém domě čeká připravený chirurg, aby mi vyndal tu zatracenou kulku.“

„Phoenix?“

„Ten dům je zabezpečený. Zdvojnásobím stráže a ubytuju tam Bassetta.“

„A co Sarah Patricková?“

„Mé šance, že ji přiměju zůstat v mém domě, jsou naprosto mizivé. Zařiď hlídání a ochranu jejího srubu, ale ujisti se, že se o tom nedozví.“

„Jako by to už bylo zařízeno. A co ty? Ty jsi ten, koho chce Rudzak vykuchat a pověsit za střeva do průvanu.“

„Já jsem zatím v bezpečí.“

„Neříkej, fakt? Ta kulka v noze vážně dokazuje, že ti absolutně nic nehrozí.“

„Myslím, že by Rudzaka velice rozčílilo, kdyby mě ta kulka zabila. Chce mě nejdřív mučit. Řekl mi to.“

„Tak doufej, že nezmění názor.“ Galen zavěsil.

Ne, Rudzak názor nezmění, pomyslel si Logan unaveně. Plánoval svou pomstu příliš dlouho.

„Monty chtěl za vámi.“ Sarah s Montym v náruči se postavila vedle něj a opatrně psa položila na podlahu u pohovky. „Má to bolavé rameno, nemohla jsem ho udržet v klidu, jak se k vám pořád snažil připlazit. Ví, že jste raněný, a chce vás utěšovat. Když jste teď vyřídil ten hovor, budete spát? Nechci, aby byl Monty ještě rozrušenější, než už je.“

„Budu spát.“ Natáhl ruku a podrbal Montyho na hlavě. „Nechtěl bych Montyho rušit.“

Vzala mu telefon a položila ho na kraj stolu. „A co Rudzak?“

„Živý.“

„Co s tím budete dělat?“

„Čekat. Sledovat. Pokoušet se ho najít.“ Odmlčel se. „Ale Bassett bude muset kvůli svému bezpečí jet do mého domu ve Phoenixu.“

„Proč právě tam?“

„Proč ne? Je to celkem příjemné místo. Sama jste tam nějaký čas bydlela s Evou. Předpokládám, že byste tam asi nechtěla zůstat, dokud se Monty neuzdraví, že ne?“

„Ne, uhodl jste. Chci jet domů.“

Toho se obával. „Bude vám vadit, když pojedeme nejdřív do mého domu, než vás nechám odvézt domů? Musím si nechat vyndat tu kulku.“

„Doma místo v nemocnici?“

„V nemocnicích kladou otázky.“

„Lékaři mají ze zákona povinnost hlásit zranění střelnou zbraní.“

„Ale často se dají přesvědčit, aby hlášení pozdrželi nebo na ně

dokonce úplně zapomněli.“

„Peníze?“

„Nebo vliv. Nebo dokonce charitativní dar. Lékaři vidí tolik utrpení, že někdy volí mezi zákonem a příspěvkem, který může pomoct vyléčit tisíce.“

„A riskují svou licenci.“

„Je to jejich volba, Sarah.“ Zavřel oči. „Teď jděte a nechte mě a Montyho spát. Už jsem unavený z toho, jak se musím stále bránit.“

„Za minutku.“ Uslyšel zvuk tekoucí vody. Otevřel oči a uviděl Sarah, jak pokládá karafu. Podala mu další dvě tablety tylenolu. „Vezměte si je. Nechci, abyste byl neklidný a rušil…“

„Montyho,“ dokončil za ni. Spolkl tablety a zavřel zase oči. „Budu se snažit sebou neházet a neobtěžovat vašeho psa.“

„Montymu by to bylo jedno. Utěšování má v povaze.“ Urovnala mu pokrývku s jemností, která usvědčovala její ostrý tón ze lži. „Ale já se starám za něj. Spěte.“

Když od něj odcházela, už skoro spal. Nebyl to jen Monty, kdo měl utěšování v povaze. I přes svůj odpor k němu, Sarah nedokázala nečinně přihlížet, když ho viděla trpět. Zároveň se k tomu nedokázala přiznat.

Skutečně zvláštní žena…

„Odvezte ho do obývacího pokoje. Je připravený jako operační sál.“ Statná čtyřicátnice v proužkovaném kostýmku stála před domem a čekala, až Logana vyloží ze sanitky. „Jak je ti, Johne?“

„Dobře.“

„Nevypadáš na to. Jsi bledý jako stěna. Byla to od tebe neuvěřitelná pitomost.“ Šla vedle jeho nosítek. „Způsobils mi ohromné potíže. Víš, jak je těžké něco takového zařídit a udržet v tajnosti?“

„Promiň.“ Podíval se přes rameno na Sarah. „Tohle je moje asistentka, Margaret Wilsonová. Požádejte ji, když cokoli budete potřebovat.“

„Budu v pohodě. Nedělejte si se mnou starosti.“

K jejímu překvapení k ní natáhl ruku. Sarah udělala krok k nosítkům a uchopila ji do své.

Podíval se na ni a pevně jí dlaň stiskl. „Zůstaňte,“ zašeptal. „Zůstaňte, Sarah.“

„Nechystám se odejít hned teď.“

„Beru to jako slib.“ Pohlédl na svou asistentku. „Postarej se o ni, Margaret. Potřebuje…“

„Zmlkni,“ odsekla Margaret. „O všechno se postarám. Ty nech

doktora Dowdena, aby odstranil tu pitomost, kterou máš v noze, než o ni přijdeš.“

Logan pustil Sarah. „Rozkaz, madam.“

Zatímco Logana rychle odváželi do obývacího pokoje, Margaret se otočila zpátky k Sarah. „Budou hned operovat. Jak špatné to je?“

„Kulka neroztříštila kost, ale potrhala nějaké svaly. Mohla by se objevit infekce. Bylo by lepší, kdyby šel do nemocnice.“

Margaret zavrtěla hlavou. „Jenže to neudělá. Kde je váš pes? Slyšela jsem, že ho také postřelili.“

„Ještě je v sanitce. Je v pořádku. Jen ho to trochu bolí. Nechtěl opustit Logana, tak jsme sem jeli s ním. Bassett sem jede s pilotem a ochrankou, kterou jste pro nás poslala na letiště.“ Otočila se, vytáhla Montyho ze sanitky a nesla ho do domu. „Zůstaneme tady, dokud nebude Logan po operaci.“

Margaret zvedla obočí. „Protože si Monty dělá starosti?“

„Nejsem tak tvrdá, abych necítila soucit s někým, kdo trpí. Dokonce i s Loganem.“ Donesla Montyho do kuchyně. „Půjčila byste mi nějakou misku? Potřebuju dát Montymu napít.“

„Posaďte se, já to udělám.“ Margaret přešla ke skříňce, vyndala z ní misku a naplnila ji vodou.

Sarah přistrčila misku Montymu. Když začal pít, narovnala se a zeptala se: „Je ten Dowden dobrý lékař?“

Margaret přikývla. „Neznáte mě, jinak bych pokládala za urážku, že vás napadlo, že bych mohla nechat Johna v rukou nějakého felčara.“ Podívala se na Montyho. „A co on, nepotřebuje veterináře?“

Sarah zavrtěla hlavou. „Pokud to není něco opravdu vážného, starám se o něj sama. Nic to není. Mohl by chodit, ale ještě ho to bolí. Chci, aby nechal tu nohu odpočívat. Za den nebo dva bude úplně v pořádku.“

„Takže ho nosíte jako malé dítě.“ Margaret se zazubila. „Pětatřicetikilové dítě.“

„To není problém. Jsem silná. Při svém zaměstnání musím být.“

„Já vím. Psala jsem o vás pro Logana zprávu.“ Posadila se naproti Sarah. „Máte naprosté právo být na mě naštvaná, ale stejně vám musím říct, že obdivuju, co jste s Montym udělali.“

„Proč bych se měla zlobit na vás? Je to Logan, kdo tahá za nitky.“

„To je sice velice férové,“ Margaret se na ni pátravě zadívala, „ale nezlobíte se na Logana tolik, jak jsem předpokládala. Proč

ne?“

Protože dodržel slovo. Protože ačkoli nesouhlasila s jeho metodami, nemohla kritizovat jeho pohnutky. Protože se o něm v té džungli hodně dozvěděla, o jeho síle a odhodlání, dokonce i o zlomku jeho minulosti. Je těžké nenávidět někoho, kromě naprostého hajzla, jestliže mu začínáte rozumět.

„Už je po všem. Je to ztráta času, být rozzlobená. Pohlídáte mi Montyho? Chci počkat venku na Bassetta. Tohle všechno je pro něj hodně těžké. Myslel si, že pojede domů.“

„Jistě.“ Margaret se sehnula a pohladila Montyho. „Zbožňuju psy a on je miláček.“

Bassett přijel k domu o pět minut později.

S úlevou se usmál, když uviděl, jak k němu Sarah míří. „Jsem rád, že vidím přátelskou tvář. Když jsme projížděli těmi elektrickými vraty, měl jsem pocit, jako bych byl v Alcatrazu.“

„Když jsem tady byla poprvé, tak jsem měla stejný pocit. A to zde byli jen dva strážní, a ne čtyři jako teď.“

„Vy už jste tady někdy byla?“

„Před několika měsíci.“

Přikývl. „Mělo mi dojít, že jste s Loganem staří přátelé. Ta důvěrnost je zřejmá na první pohled.“

Důvěrnost? Projela jí vlna šoku. „Jak vás to proboha napadlo?“

„Jak jsem řekl, je to zřejmé, když vás člověk vidí pohromadě. Zachránila jste mu život a celou dobu jste na něj pečlivě dohlížela. Ačkoli jsem si všiml, že jste se to snažila zamaskovat. Logan není muž, který by se nechal rozmazlovat, že?“

„Nevím. Nikoho nerozmazluju.“

Zvedl ruce. „Promiňte. Řekl jsem něco špatně?“

„Ano. Logan a já nejsme žádní staří přátelé. Nezachránila jsem mu život. Jen jsem mu pomohla do vrtulníku, abychom mohli odletět. Jednou jsem pracovala pro jednu jeho přítelkyni a teď pro něj. Tolik k té naší důvěrnosti.“ Otočila se a zamířila ke schodům. „Nejspíš jste unavený. Dovedu vás do vašeho pokoje.“

„Zlobíte se. Nechtěl jsem…“

„Nezlobím se.“ Byla to pravda. Nezlobila se na Bassetta. Nebyla to jeho chyba, že si to celé špatně vyložil. Bylo naprosto přirozené, že měla o Logana starost. S každým raněným a bezmocným by to bylo stejné. Díky instinktu a výcviku se snaží lidi zachraňovat.

Pokud je to naprosto přirozené, tak proč ospravedlňuje svou reakci?

Protože v té chvíli byla unavená a zranitelná. Žádný jiný důvod pro to nebyl. Až si trochu odpočine, bude to lepší.

„Tohle je pěkný pokoj. Má výhled do zahrady.“ Otevřela dokořán dveře na konci schodů. „Telefon je na nočním stolku. Předpokládám, že vám Logan alespoň dovolil zavolat manželce.“

„Samozřejmě. Ačkoli mě požádal, abych jí neříkal, že jsem opustil Santo Camaro.“

„Požádal?“

„No, silně doporučil.“ Podíval se na Sarah. „Ale abyste to nechápala špatně. Jsem tady dobrovolně. Logan mi nabídl, že mi tu zařídí laboratoř, abych mohl pokračovat v práci.“

Mohl si myslet, že to byla jeho volba, ale když Logan něco chtěl, tak to obvykle také dostal. „Myslela jsem, že chcete jet domů.“

„Upozornil mě, že bych tím mohl ohrozit svou rodinu. Nechal je hlídat, ale mohl bych pro ně znamenat nebezpečí.“ Vstoupil do pokoje a rozhlédl se. „Vlastní koupelna. Pěkné. Mnohem lepší než v Santo Camaru. Castleton dělal, co mohl, ale soustředil se spíš na vybavení laboratoře než na drobný luxus. Za tu dobu, co jsem tam byl, museli čtyřikrát vyměnit ohřívač vody.“

„Tak proč jste tam zůstal?“

„Byl to můj sen,“ odpověděl jednoduše. „Nevzdáte se svého snu jen proto, že se musíte sprchovat ve studené vodě.“

„Jaký sen?“

Udělal obličej. „Neměl jsem v úmyslu dráždit vaši zvědavost. Omlouvám se, jste velmi milá, ale nemohu mluvit o své práci. Mám to ve smlouvě.“

„A bylo ve vaší smlouvě, že riskujete, že vás zabijí?“

„Ne, ale všichni jsme věděli, že se něco takového může stát. Bylo to dané umístěním.“

„Co tím chcete…?“ Proč se ptá, když jí řekl, že s ní o tom nemůže mluvit? Stejně ji to nezajímalo. Měla by se distancovat od Logana a od každého okolo něj. „Margaret Wilsonová je dole v kuchyni a vsadila bych se, že ji má plně zásobenou. Znáte ji?“

„Ne, pracoval jsem přes Castletona, ale slyšel jsem o ní. Tvrdá, schopná a ďábelsky panovačná.“ Zašklebil se. „Je v Loganově impériu tak trochu legendou. Ale co byste čekala? On sám je legenda.“

„No, té legendě právě dole vyndávají z nohy kulku. Až s tím budou hotovi, možná by se měli podívat na vás.“

„Mně nic není. Všechno, co potřebuju, je promluvit si se svou

ženou a se synem.“

„V tom případě vás nechám o samotě.“

„Díky.“ Když zavírala dveře, byl už na cestě k telefonu.

Vrátila se do kuchyně, kde jí Margaret oznámila, co nového je s Loganem. „Před chvilkou tady byl doktor. Operace už skončila a Logan je na tom dobře. Dali mu sedativa, ale za pár hodin by se měl vzbudit.“

Zaplavila ji úleva. Věděla, že Loganův stav nebyl kritický, ale operace byly vždycky poněkud rizikové. „To je dobře.“ Sesula se na židli. „Žádné známky infekce?“

„Nepatrné. Dávají mu na to koňské dávky antibiotik. Doktorovi se nelíbilo, že měl tu kulku v těle tak dlouho.“

„Bylo bezpečnější dopravit ho zpátky do Států.“

„Neříkám, že to tak nebylo správné. Vždycky se najdou pro i proti.“ Margaret vstala. „Co takhle něco k obědu? Mám spoustu konzerv. Polévku? Dušené hovězí?“

Sarah zavrtěla hlavou. „Je čas, abychom se s Montym vydali domů. Seženete někoho, aby nás odvezl zpátky domů?“

„Teď?“ Margaret se zamračila. „Nač ten spěch?“

„Chci domů.“

„Slíbila jste mu, že zůstanete.“

Zůstaňte, Sarah.

Souhlasila, protože ji Loganova zranitelnost a potřeba účasti vyvedla z míry. Teď ale nebyl ani zranitelný, ani nepotřeboval pomoc. Byl obklopený lidmi, kteří se o něj postarají a ochrání ho. Rozhodně ji už nepotřebuje. „Zůstala jsem. Teď už je mimo nebezpečí.“

„Johnovi se to nebude líbit. Nařídil mi, abych se o vás postarala. A jak se o vás mám starat, když budete na míle daleko?“

„Nepotřebuju, aby se o mě někdo staral. Dokážu se o sebe postarat sama.“ Sehnula se a podrbala Montyho na hlavě. „Je zraněný a potřebuje být ve známém prostředí.“

„Johnovi se to nebude líbit,“ opakovala Margaret.

„Seženete mi auto, nebo to mám udělat sama?“

„Udělám to,“ povzdechla si Margaret. „Ale hodně mi tím ztěžujete život.“

„Však vy to zvládnete. Nezdá se, že byste se Logana bůhvíjak bála.“

„Jsme spolu už hodně dlouho. Důvěrný vztah vás většinou strachu zbaví. Mám před ním zdravý respekt.“

Sarah se na ni pozorně zadívala. „Máte ho ráda?“

„To tedy mám. Je tvrdý, ale vždycky se mnou jednal na rovinu. Život kolem něho se občas trochu zkomplikuje, ale aspoň s ním není nuda.“ Šla k telefonu. „Zavolám někomu z ochranky, aby přistavil před vchod auto. Jste si jistá, že se nechcete naobědvat, než odjedete?“

„Naprosto jistá.“ Poslouchala, jak Margaret telefonuje. Za pár minut bude na cestě zpět do života, který má nejraději: klid, prostota a vyrovnanost. Ať Logan splétá své sítě pro změnu kolem někoho jiného. Ona jede domů.

Kapitola šestá

Vytí se strašidelně neslo klidnou nocí.

Monty zvedl hlavu. Krásné.

„Vypadá to, že náš vlk je pořád ještě tady.“ Sarah si klekla, aby Montymu nasypala do krmení vitaminy. „Doufala jsem, že už bude pryč, až se vrátíme.“

Hladový?

„Možná. Tihle šedí mexičtí vlci měli těžké časy od té doby, co je sem vypustili. Sněz si svou večeři.“

Monty čenichem odstrčil misku. Hladový.

„Musíš jíst. Bez jídla se neuzdravíš a nemůžeš toho vlka zachránit tím, že budeš sám hladovět.“

Monty si lehl vedle netknuté misky se žrádlem. Hladový.

Vlk znovu zavyl.

„Sklapni,“ zamumlala Sarah. „Chceš, aby tě ti rančeři začali hledat? Nejlíp uděláš, když na sebe nebudeš upozorňovat a…“

Hladový!

„Ten vlk je ke shánění potravy v divočině stokrát lépe vybavený než ty.“

Smutný. Osamělý.

Tohle zvíře by nemělo být tak daleko na východě. Nejspíš bude sám, odtržený od smečky. „Nemůžeme mu pomoct. Vypustili je sem, aby žili po svém.“ Sarah si sedla ke stolu a začala jíst dušené hovězí, které si právě ohřála. „Vidíš, já si s ním starosti nedělám. A teď si pěkně sněz svou večeři.“ Ohlédla se přes rameno a uviděla ho, jak zírá na dveře. „Ne, nepůjdeme ven zkoušet najít toho…“

Zaklepání.

Ztuhla, jak se dveře rozletěly dokořán.

„Promiňte.“ Logan se opíral o zárubeň, ve tváři bledý jako

stěna. U nohou měl malý kufr. „Vadilo by vám, kdybych šel dál? Myslím, že si potřebuju sednout.“

„Co tu, sakra, děláte?“ Sarah vyskočila a běžela ke dveřím. Přehodila si jeho paži kolem ramen a pomohla mu do křesla před krbem. „Pitomče. Dnes odpoledne vás operovali. Chcete si snad potrhat stehy?“

„Slíbila jste mi, že zůstanete. Vzbudil jsem se a vy jste byla pryč.“ Opřel se v křesle a zavřel oči. „Tak jsem přijel sem.“

Z druhé strany pokoje přinesla podnožku a položila mu na ni zraněnou nohu. „Kdo vás přivezl?“

„Margaret. Řekl jsem jí, aby mě vyložila a odjela.“

„Vsadím se, že byla nadšením bez sebe.“

Slabě se usmál. „Vidím, že už ji dobře znáte. Nepotěšil jsem ji.“

„Ani mě. Co tu děláte?“

„Rozhodl jsem se, že potřebuju odpočinek a samotu. Obojího tu máte spoustu.“

Zamrkala. „Cože?“

„Máte pohovku.“ Jeho hlas byl nezřetelný. „Můžu spát na ní.“

„Co říkáte, nedává smysl.“

„Ne? Jsem teď trochu zmatený. Musí to být těmi léky, co mi dal doktor. Pokouším se vás přesvědčit, abyste se buď vrátila do mého domu, nebo mi dovolila zůstat tady.“

„Nepůjdu zpátky, tady zůstat nemůžete. Ve vašem domě ve Phoenixu si můžete užívat samoty, jak jen se vám zlíbí.“

„To ale není jen… Slíbil jsem vám přece, že vás zbavím Maddena.“

„Ano, slíbil. Budu to po vás chtít, ale kvůli tomu jste hned nemusel vstávat z postele. Nemusel jste sem jezdit. Madden tu nebyl od té doby, co jsem ho vyhodila.“

„Tak jako chcete vyhodit mě.“

„Přesně tak.“

„Bezpečnější… Já jsem… zodpovědný.“

„Mumláte. Nerozumím vám.“

„Nemumlám.“ Logan otevřel oči, když mu Monty opřel hlavu o ruku. „Ahoj, hochu. Jsem rád, že alespoň někdo mě tu vítá.“

„Nic si nenamlouvejte. Před chvílí chtěl takhle přivítat vlka.“

„Vlka? Slyšel jsem ho, když jsem byl v autě. Krásné.“

„Tak vy také?“ Otočila se a vzala do ruky telefon. „Jaké je číslo na Margaretin mobilní telefon? Zavolám jí a řeknu, ať se pro vás vrátí.“

Zavrtěl hlavou. „Řekl jsem jí, ať si toho nevšímá. Uvázla jste…

tu… se mnou.“

„Tak to tedy ani náhodou. Zavolám sanitku a nechám… Sakra, poslouchejte mě!“

„Promiňte.“ Oči se mu zase zavřely. „Hrozně unavený…“

Usnul.

„Logane!“

Žádná odpověď. Byl pravděpodobně tak nadopovaný léky, že byl zázrak, že vůbec dokázal přijet. Zase až takový zázrak ne. Věděla, jak odhodlaný Logan dokáže být.

Proč byl tak odhodlaný přijet sem?

I když, nemělo smysl dělat si starosti kvůli důvodům, když jeho přítomnost byla hotová věc. Zasloužil by si, aby ho poslala zpátky do Phoenixu v sanitce.

Monty se na ni smutně podíval.

„Dobře, dobře, necháme ho tu, dokud se neprobudí. Třeba aspoň přestaneš myslet na toho zatraceného vlka.“

Monty se uvelebil vedle křesla.

Podrážděně si odfrkla, když nesla dovnitř Loganův kufr. Pak si lehla na pohovku. Myslela si, že už s ním skoncovala. A přesto byl zase tady, jen pár hodin poté, a ona spí na téhle hrbolaté pohovce místo na své pohodlné posteli, aby si byla jistá, že sebou ten pitomec nebude házet a neublíží si.

„Vzbuďte se.“

Logan si matně uvědomoval, že jím Sarah třese.

„Sakra, probuďte se.“

Probojoval se závojem spánku a otevřel oči. Srub. Chtěla, aby odešel. „Nikam nejdu.“

„Ale já jo. Takže zavolejte té své Margaret, ať si pro vás přijede.“

„Cože?“ Posadil se v křesle a uvědomil si, že si Sarah obléká bundu. „Kam, k čertu, jedete?“

„Na Tchaj-wan. Dva týdny tam měli přívalové deště. Sesuv půdy právě pohřbil jednu vesnici. Myslí si, že počet mrtvých překročí pět set.“ Přešla ke kuchyňské lince a nalila do termosky horkou kávu. „Bože, nenávidím bahenní laviny. Šance najít někoho naživu jsou tak mizivé, jako by nebyly žádné. Je to nalézání mrtvých, a ne hledání lidí, kteří přežili.“

„Tak proč tam jedete?“

„Stovky lidí jsou pohřbené pod tím zatraceným bahnem. Možná že s Montym můžeme to číslo o něco snížit.“

„Jak jste se o tom dozvěděla?“

„Před deseti minutami mi volala Helen Peabodyová, koordinátorka naší záchranné skupiny. Byl jste tak omámený, že jste ani neslyšel telefon.“

„Jste k smrti unavená. Nemohou po vás chtít, abyste někam jela.“

„Tohle je má práce. Bude to dlouhý let. Budu si moct odpočinout v letadle.“

„V jakém letadle?“

„Helen sedí na telefonu a zjišťuje, kdo nám půjčí letadlo a pilota. Nějaké už sežene.“ Přidala termosku ke své výstroji. „Teď si vemte ten telefon a zavolejte Margaret.“

„A co Monty? Je raněný. Dělala jste si o něj takové starosti a teď ho klidně vezmete na takovou náročnou akci?“

„Je to také jeho práce. Vím, že ho poranění bolí, ale zvládne to. Když uvidím, že to nezvládá, tak ho z akce stáhnu.“

„Nikdy jsem si nemyslel, že byste byla na Montyho tak tvrdá. Jste do toho psa zblázněná.“

„Jestliže existuje naděje, že někoho zachráníme, ani Monty, ani já nemáme právo držet se zpátky. Už jsme byli zranění dřív a překonali jsme to.“ Sáhla do skříňky, vyndala Montyho vitaminy a hodila je do tašky. „Budeme tam jen pár dní. Pak to po nás převezmou další týmy. Monty má po Baratu na nějakou dobu smrti až po krk.“

„A co vy? Vy ne?“

„Jo.“ Odvrátila se a unaveně nechala klesnout ramena. „Já taky. Ale pořád přicházejí další.“

„Přemýšlela jste někdy o tom, že řeknete ne?“

„Jak můžu říct ne, když tam někdo čeká na pomoc?“

„Říkal jsem si, že nemůžete.“ Měl by se s ní dohadovat, ale myšlení mu dělalo potíže. Zatřásl hlavou, aby si ji pročistil. „Tchaj-wan. Kde přesně na Tchaj-wanu se to stalo?“

„Místo se jmenuje Kai Chi. Chcete trochu kávy?“

„Ne, díky.“

„Jste si jistý? Vypadáte, že byste ji potřeboval.“

„Pět set mrtvých?“

„Takový je odhad.“

„Tak to budete, hádám, potřebovat nějakou pomoc.“ Sáhl pro svůj telefon. „Ačkoli mi hrozně komplikujete situaci. Kolik lidí je ve vašem týmu?“

„Šest.“

„A šest psů?“

Přikývla.

„Zavolejte té Helen Peabodyové a řekněte jí, že máte letadlo i pilota.“ Nakrčil nos. „Moje čalounění a koberce už nejspíš nikdy nebudou, co bývaly, když po nich bude pobíhat šest hafanů.“

Rozšířily se jí oči. „Vy nám půjčíte své letadlo?“

„Za jak dlouho může být váš tým na letišti ve Phoenixu?“

„Většina z nich je v Tucsonu. V nejlepším případě za pět hodin.“

„To je moc dlouho, pokud to na Tchaj-wanu vypadá tak špatně, jak říkáte. Poletíme do Tucsonu, vyzvedneme tým a odtamtud vyrazíme rovnou na Tchaj-wan.“

„My?“

„Letím s vámi.“

„Zbláznil jste se? Na Tchaj-wan? Proč?“

„Řekněme, že je to můj způsob, jak vynahradit to, že Montyho v Santo Camaru postřelili.“

„Tak nám jen půjčte letadlo a pilota.“

Zavrtěl hlavou. „Je to moje letadlo. Já rozhoduju.“ Vyťukal Margaretino číslo. „Margaret, letím na Tchaj-wan. Ať je mé letadlo s potřebnými doklady do hodiny připravené.“ Když začala protestovat, zarazil ji: „Teď ne. Prostě to zařiď.“ Zavěsil.

Sarah kroutila hlavou. „Nemůžete letět s námi.“

„Proč ne?“

„Tohle je záchranná akce. Máme před sebou spoustu práce. Překážel byste.“

„Ne, nepřekážel. Znám jejich jazyk. Mám na pobřeží malou továrnu, takže mám v zemi kontakty. A mám letadlo. Co víc byste mohla chtít?“

„Abyste tu zůstal a půjčil nám letadlo s pilotem.“

„Tak to se nedohodneme.“

„Zrovna vám operovali nohu. Nevíte, v jakých podmínkách tam budeme. Co když dostanete infekci?“

„Tak se kromě Montyho budete starat i o mě.“

„Právě toho se bojím.“

„Nebojte. Nestane se to. Nebudu žádné břemeno.“ S námahou se zvedl ze židle a musel zatnout zuby, aby sebou neškubl, jak mu stehnem projela ostrá bolest. „Jestli ano, tak slibuju, že vám půjdu z cesty. Takže teď zavolejte Helen Peabodyové a já zatím půjdu do koupelny a trochu si opláchnu obličej.“

Nerozhodně tam stála.

„Jděte zavolat Helen Peabodyové.“ Logan kulhal ke koupelně. „Dobře víte, že jsem ta nejlepší partie.“

„Jen se na sebe podívejte. Nemůžete ani chodit, aby vás to nebolelo.“

„Proč vám na tom záleží? Patří mi to, ne?“

„Nechci, abyste o tu zatracenou nohu přišel.“

„Víte co? Já se postarám o sebe a vy s Montym se starejte o ty miliony trpících na celém světě. To je fér, řekl bych.“ Přes rameno na ni pohlédl. „Nebo ne?“

Pomalu přikývla. „Máte pravdu. Proč bych se o vás měla starat?“ Otočila se a zvedla telefon. „Pojeďte, jestli chcete. Ale pak mi nevyčítejte, když toho na Tchaj-wanu dostanete víc, než kolik jste chtěl.“

„Nebudu vám nic vyčítat.“ Zavřel dveře a opřel se o ně, jak bojoval s návalem bolesti. Měl by si vzít nějaké další prášky proti bolesti, ale momentálně potřeboval mít jasnou hlavu. Odpočine si, až opustí Tucson. Přes všechnu tu tvrdost je Sarah starostlivá a určitě by našla způsob, jak mu zabránit letět s ní, kdyby přišla na to, jak hrozně ho to bolí. A že je mu strašně zle. Bože, jak mu bylo špatně! Když bolest trochu ustoupila, vytáhl telefon a zavolal Galenovi.

„Jsem u Sarah ve srubu, ale za chvilku odlétáme na Tchaj-wan. Zjistil jsi něco?“

„Ještě ne. Pořád ještě hledám Sancheze. Na Tchaj-wan?“

„Jo. Došlo tam k velkému sesuvu půdy. Povolali tam její záchranný tým. Jedu s nimi.“

„Kristepane! Jak se cítíš?“

„Zrovna mi vyndali z nohy kulku. Žádná sláva.“

„To ti tedy nezávidím.“

„Najdi Rudzaka. I kdyby byl zraněný, vsadil bych se, že někde kuje pikle a plánuje další tah.“

Zavěsil, zavřel oči a snažil se sebrat síly. Zvládl ten telefonát, zvládne i let. Trik byl v tom odblokovat bolest, dělat všechno automaticky a nad ničím nepřemýšlet.

Nahnul se nad umyvadlo a chrstl si do obličeje studenou vodu.

„Milý člověk.“ Susie Phillipsová trůnila v koženém sedadle s pohledem upřeným na Logana, který mluvil v přední části letadla s Boydem Medfordem. „Člověk by vůbec neřekl, že je nějaký magnát, co?“

„Podívej se kolem,“ poznamenala suše Sarah. „Myslím, že už jen podle toho letadla by se na leccos soudit dalo.“

„Ale vždyť víš, co myslím. Působí tak obyčejně. Znáš ho dlouho?“

„Dlouho ne.“

„Je opravdu hodný, že tohle pro nás dělá. Zvlášť když měl tu nehodu.“

„On ti řekl, že měl nehodu?“

„Neřekl, ale bylo to tak, ne?“

Sarah změnila téma. „Jak se má Dinah?“

„Dobře. Ale chybí jí záchranné akce. Vypadá tak smutně, když beru tady Donegana do auta.“ Natáhla se a podrbala svého německého ovčáka na hlavě. „Nechápe, že odejít po letech služby na odpočinek je odměna a ne trest.“ Podívala se na Montyho. „Vím, že Monty se k tomu ještě zdaleka neblíží, ale bude to pro něj taky těžké. Možná těžší než pro kteréhokoli jiného psa z týmu. Měla bys o tom začít přemýšlet. Budeš potřebovat čas, abys mohla vycvičit dalšího psa.“

Sarah o tom nechtěla přemýšlet. Nedokázala si představit, že by po všech těch letech pracovala s jiným psem, a myšlenka na to, jak Monty zestárne, ji bolela. „Na to je ještě spousta času.“ Vstala. „Logan vypadá poněkud unaveně. Půjdu se podívat, jestli něco nepotřebuje.“

Susie přikývla. „Dobrý nápad.“ Vylovila ze svých zavazadel nějaký paperback. „Uvidím, jestli se dokážu uspat četbou. Bude to dlouhý let a já bych ho ráda strávila v bezvědomí.“

„To já také.“ Jak kráčela uličkou směrem k Loganovi a překračovala psy a hromady vybavení, Sarah cítila únavu v každém svalu. Nemohla se dočkat, až se bude moct někde stočit do klubíčka a spát, jako to udělali ostatní členové týmu. Vlastně jí v tom nic nebránilo. Logan ji nepotřeboval. Dokázal se o sebe postarat.

Kdyby byl rozumný. Ale kdyby byl rozumný, natáhl by se na jednu z pohovek, už když před hodinou odletěli z Tucsonu. Místo toho pokračoval v hovoru s Boydem, zdvořile poslouchal a vypadal stále bledší a vyčerpanější.

Tihle chlapi!

Boyd vzhlédl a usmál se, když se před nimi zastavila. „Ahoj, Sarah. Parádní letadýlko, co? Pamatuješ na ten nákladní kňáp, co jsme s ním letěli do Baratu?“

„Jak bych mohla zapomenout?“ Sarah upřela pohled na Logana. „Vypadáte jako ohřátá mrtvola. Jděte spát.“

„Hned. Boyd mi zrovna vyprávěl o té záchranné operaci v Nikaragui.“

„Může to dovyprávět, až se vzbudíte.“ Otočila se k Boydovi. „A

ty ať už jsi pryč. Měl by mít tu nohu nahoře a odpočívat. Nejspíš ti neřekl, že ho včera operovali, co?“

„Sakra, to teda ne.“ Boyd vstal. „Mizím. Uvidíme se později, Logane.“

Logan přikývl a sledoval Boyda, jak odchází uličkou a sedá si vedle Susie. „Znáte se dlouho?“

„Léta.“

„Myslel jsem si to. Takovýhle může být člověk jen na velmi dobré přátele.“

„Udělal byste lépe, kdybyste na něj byl taky takový. Je to skvělý člověk, ale hrozně toho namluví, když zrovna není v akci.“

„Líbil se mi.“ Logan se usmál. „Umím být stejně nezdvořilý jako vy, Sarah. Bylo zajímavé ho poslouchat. Poskytl mi nahlédnutí do vaší práce.“

„A?“

„Bylo to jako nahlédnout do pekla. Fascinující, ale žít bych v tom nechtěl.“

„Také v tom žít nemusíte. Já ano.“

„Ne, pokud…“

„Dost řečí. Jsem k smrti unavená a poslední věc, kterou jsem chtěla, bylo se plést mezi vás a tvé přátele, protože jste příliš drsný chlap, abyste přiznal, že máte bolesti. Takže, půjdete si teď lehnout, abych si mohla jít odpočinout?“

„Jistě.“ Namáhavě se zvedl na nohy a stál tam s jednou rukou na opěradle a mírně se kymácel. „Dejte mi minutu, než mě přejde ta křeč. Trochu jsem ztuhl.“

Pravděpodobně jen nechtěl přiznat, že mu dlouhá cesta uličkou v jeho současném stavu nahání strach. „Chcete, abych vám pomohla?“

Zamračil se. „Nic mi nedarujete, že?“

„Pýcha je hloupost, když máte bolesti.“

„Vás tedy nikdo nemůže nařknout, že byste si brala nějaké servítky. Dvě minuty. Jestli pak nebudu v pořádku, můžete si mě zase hodit přes rameno a na tu mou pohovku mě odnést. Řekněte mi, proč tolik nenávidíte bahenní laviny?“

„Povídala jsem vám, že je to hledání mrtvol. Při zemětřesení je větší naděje, že najdete vzduchové kapsy. Když se na vás sesune hora bahna, prostě se udusíte.“

„Jako ve sněhové lavině?“

Zavrtěla hlavou. „Se sněhem je to snadné, protože je porézní a pach jím projde. Bahno je jiné, uzavře pach uvnitř. Pro psa je pak

téměř nemožné někoho najít. Další problém je s tím, že pes si myslí, že může po bahně chodit. Ale může uváznout nebo se propadnout nebo ho to může odnést a někdy mu ani nemůžete jít na pomoc. Musíte ho mít neustále na očích.

Nemůžete hledat sám, protože musíte mít dalšího člověka jako pozorovatele pro případ, že byste se dostal do potíží. A to se stává často. Třeba jen mít botu plnou bahna může znamenat smrt. Psovod se musí ujistit, že mu boty perfektně sedí a že je má pořádně utěsněné lepicí páskou. Navíc na Tchaj-wanu pořád ještě prší a my se nemůžeme pustit do pátrání, dokud nepřestane, protože kdykoli může dojít k dalšímu sesuvu. Takže sedíte a čekáte, zatímco na vás příbuzní obětí zírají a proklínají vás. Není to snad dost problémů?“

„A do prdele.“

„Přesně tak. Jste si jistý, že nechcete zůstat v letadle, místo abyste šel do vesnice?“

„Jsem si jistý. Nechci.“ Logan přejel pohledem ostatní cestující. „Milí lidé, ale musejí být stejně šílení jako vy, když jsou ochotni podstoupit něco takového. Obávám se, že jsem byl trochu mimo, když jste mi je představovala. Řekněte mi o nich něco.“

Sledovala jeho pohled. „Ten padesátník s černým labradorem je Hans Kniper, veterinář a cvičitel psů. Ten drobný mladík, co spí u okna, je George Leonard. Pracuje v supermarketu v Tucsonu a o víkendech cvičí psy. S Boydem Medfordem, vedoucím našeho týmu, jste se už seznámil. Myslím, že jeho znám nejlépe. Byl v jednotce K9 u ATF, než s tím praštil a koupil si ranč. Ten blonďák s páleným německým ovčákem je Theo Randall. Pracuje jako účetní v luxusním hotelu. Susie je máma v domácnosti se dvěma dětmi a čtyřmi německými ovčáky.“

„Tak toho nemáte mnoho společného.“

„Kromě lásky ke psům a ochoty je cvičit. Je to dostatečné pouto.“

„Monty je jediný zlatý retrívr. Tři němečtí ovčáci, dva labradoři a Monty. Jsou některá plemena pro tuhle práci vhodnější než jiná?“

„Na to má každý v týmu jiný názor. Myslím si, že jediné nutné předpoklady jsou inteligence, pátrací instinkt a dobrý nos. Můžete už jít?“

„Pomalu.“ Opatrně se pustil na cestu uličkou. „Velmi pomalu. Dobrou noc, Sarah.“

Sledovala ho, jak se šourá uličkou a snaží se obejít jednoho ze

Susiiných psů Donegana, Susie zvedla oči od knihy a prohodili spolu pár slov.

Lehni si už, ty pitomče. Nemusíš okouzlovat každého v tomhle zatraceném letadle.

Logan prošel kolem Susie a sedl si na pohovku. Z kapsy vyndal lahvičku prášků, pár jich spolkl a zapil sklenicí vody. Prášky proti bolesti? Jestli ano, tak si je měl vzít už dávno. Jakmile si myslel, že se na něho nikdo nedívá, ve tváři se mu objevil ztrápený a vyčerpaný výraz. Tomu vyčerpání rozuměla, ale trápení? Jací démoni to Logana pohánějí?

Monty se zvedl na nohy, ztuhle přešel k Loganově pohovce a svalil se před ní na zem. Vždycky dokázal vycítit nemoc a bolest, takže to byla další známka toho, že tu Logan nemá co dělat.

Sarah tu brzy také nebude mít co dělat, jestliže si nepřestane brát do hlavy člověka, který je příliš umíněný na to, aby si odpočinul. Posadila se do křesla, které Logan uvolnil, a sklopila opěradlo téměř do vodorovné polohy.

Spi. Nemysli na Logana.

Nemysli na dusivé bahno.

Cesta na Tchaj-wan zase tak dlouho nepotrvá.

Bože, jak doufala, že přestane pršet.

Slunce jasně zářilo a na nebi nebyl ani mráček. V Dodsworthu je všechno, jak má být, pomyslel si pobaveně Rudzak.

„Proč jste sem chtěl jet?“ Zeptal se Duggan. „Říkal jsem vám, že je to tu příliš dobře chráněné, než aby se tu teď dalo zaútočit.“

„Jen jsem to chtěl vidět.“ Díval se na malou cihlovou budovu obklopenou kamennou, břečťanem porostlou zdí. „Co si myslí lidé z města, že se tu děje?“

„Zemědělský výzkum.“

Rudzak se zasmál. „Loganovi můžeš věřit, že vybere lež, která se těmhle vesnickým buranům bude zamlouvat.“ Odvrátil se. „Předpokládám, že posílil zabezpečení?“

Duggan kývl. „Uvnitř. Venku. Hlídky, kamery, senzory a osobní prohlídky.“

„Podařilo se ti sehnat plán budovy?“

„Ještě ne. Nebudu ho potřebovat.“

„Já ho potřebuju. Chci znát všechny silné stránky i slabiny té budovy. Udělej z toho prioritu číslo jedna.“

„Zabezpečení je příliš dobré. Bylo by lepší zaútočit na jinou z Loganových laboratoří.“

„Uvážím to. Ale Dodsworth je tak zajímavá výzva a navíc je

tohle zjevně Loganův korunní klenot. Obvykle se nějaká díra v zabezpečení najde, když člověk situaci důkladně prostuduje.“ Odmlčel se. „Přesně to uděláme. Budeme hodnotit situaci a uvidíme, co zjistíme.“ Na obzoru se objevil nový prvek. Sarah Patricková. Za posledních pár dnů se toho o ní dozvěděl poměrně dost včetně toho, že Logan rozšířil svou ochranu i na její srub nedaleko Phoenixu. Co pro něj znamená? Stálo by za to ji teď odstranit? A co Eva Duncanová, která až donedávna zabírala v Loganově životě přední místo?

Je několik možností a tolik cestiček k prozkoumání. Má spoustu volného času na to, aby nalezl odpovědi. On určuje tempo. Logan může jen reagovat. Už se nemohl dočkat, až bude pokračovat, ale příprava zajímavých scénářů byla časově náročná. Přibližuji se, Chen Li. Jen buď trpělivá.

„Už jsem viděl všechno, co jsem chtěl.“ Vyrazil k autu. „Pojďme. Dnes večer chci být ve Phoenixu.“

Kapitola sedmá

„Rychle. Do autobusu.“ Logan stál na silnici a déšť mu bušil do tváře. Vedle něj stál Sun Chang, jeho místní kontakt. „Vesnice je odsud kousek, ale Chang říká, že silnici to může odnést každou chvíli. Jestli se už tak nestalo. Vojáci pak nepustí nikoho ani tam, ani ven.“

„No to je skvělý.“ Sarah vyšplhala do autobusu. „To nám ještě scházelo. Co vrtulníky?“

„Nemají kde přistát. Terén je příliš členitý. Můžou maximálně shazovat zásoby. Vesnice byla postavená terasovitě na svahu hory.“

„Dokázali do vesnice dopravit lékařské vybavení?“

„Ano. A postavili stany.“

„Přijely ještě nějaké další záchranné týmy?“ Zeptal se Boyd.

„Jeden. Z Tokia. Jsou tu od včerejšího večera.“

„Kolik je zachráněných?“

Logan semkl rty. „Vykopali jich šest… zatím.“

Sarah si opřela hlavu o okno a slepě zírala na valící se déšť. Šest z pěti set. Dobrý Bože.

Logan dopadl na sedadlo vedle ní. „Předpokládám, že asi není žádná šance, že byste nejela do vesnice a zůstala tady?“

„Ne, ale vy byste něco takového mohl udělat. Až začneme pracovat, nebudete nám už mít jak pomoct. Můžete sotva chodit.“

„Byla byste překvapená, jak užitečný může někdo jako já ještě být. Doteď jsem vás nezklamal, nebo ano?“

„Ne.“ Od chvíle, kdy vystoupil z letadla, Logan přímo přetékal energií, když zjišťoval, jestli mají psovodi všechno, co potřebují, a hovořil s Changem, který na ně čekal na letišti a zajistil jim autobus. „Teď už toho moc udělat nemůžete, tedy pokud náhodou nejste lékař nebo záchranář. Bude to…“ Autobus poskočil, a jak

dostal trochu smyk, na okna vystříklo bláto. „A nezapomeňte, že odtamtud nebude možné se dostat. Ani v případě, že ta vaše noha bude vyžadovat lepší lékařské ošetření, než jaké bude k dispozici.“

„Nevěřila byste, co všechno dokážu s mobilním telefonem.“

„Nebuďte sarkastický. Není to legrace.“

„Legrace je to poslední, o co se teď snažím.“ Natáhl si poraněnou nohu. „Snažím se vás přesvědčit, že nebudu… A do prdele!“

Projeli zatáčkou a otevřel se jim pohled na horu bahna. Vesnice byla pryč. Žádné domy nebo ulice, žádná známka života. Přes provazy deště viděla Sarah pár záchranářů a jejich psů, jak se plahočí bahnem na níže položené části svahu, a skupinu mužů balancujících na prknech položených přes bahno z jednoho břehu na druhý, jak zuřivě kopou. Celý prostor obklopovaly stany. Hned si všimla nemocničního stanu označeného velkým červeným křížem.

„Kristepane,“ zamumlal Logan. „Kde, sakra, máme vůbec začít?“

„Tam, co vždycky.“ Sarah se sehnula, zkontrolovala Montymu obvaz a pak mu natáhla jeho oranžový oblek s červenými kříži po stranách. „Se psy.“

Logan zbledl. „Můj Bože.“

„Říkala jsem vám, že bahenní laviny jsou nejhorší.“

„Ano, to jste říkala.“ Zhluboka se nadechl, odtrhl pohled od hory bahna a pohlédl na Montyho. „Ten obleček na sobě neměl, když jsme byli v Santo Camaru.“

„K ničemu by mu tam nebyl. Na místech katastrof podle něj poznají, že je záchranář, a ne jeden z těch divokých psů, kteří často slídí mezi ruinami po potravě. Viděla jsem hladovějící rodiny, jak tyhle psy zabíjejí, aby měly co jíst.“ Nasadila si kapuci a zavázala ji pod bradou, zatímco autobus klouzavě zastavil před nemocničním stanem. „To se Montymu nestane.“

Logan se díval, jak Sarah a zbytek týmu mizejí ve stanu, kde je měli vojáci podrobně seznámit se situací. Stmívalo se a sesuv v tom pološeru působil ještě příšerněji.

Žádný křik.

Žádný pláč.

Žádné zpívající děti.

Ticho.

Ticho jako v hrobě.

„Moknete, pane Logane.“ Chang stál vedle něho. „V jídelním

stanu je k dispozici teplé jídlo.“

„Teď ne.“ Díval se směrem k vrcholu hory. „Kde ten sesuv začal?“

„Nejsou si jisti. Stalo se to uprostřed noci.“ Ukázal na místo poblíž vrcholu. „Někde tam v těch místech.“

„Chci tam jít.“

„Vojáci tam nahoru nikoho nepouštějí. Bahno je stále v pohybu a ten déšť…“

„Tak mě tam vezměte oklikou.“ Kulhavě zamířil k hoře. „Chci se tam dostat.“

Jak se blížili k vrcholu hory, nohy jim ujížděly po kamenech. Smrt.

Hold smrti.

Žádná náhoda. Nemohla to být náhoda.

„Co hledáte?“ Zeptal se Chang.

„Nevím.“

Bylo by to něčím chráněné. Chtěl by, aby to Logan našel.

Baterkou posvítil na kameny okolo.

Nic.

„Měli bychom jít dolů,“ řekl Chang. „Vojákům by se nelíbilo, že tady…“

„Běžte klidně dolů.“ Logan se škrábal přes kameny a světlo jeho baterky poletovalo sem a tam. Ten skarab byl malý.

Stejně tak i modrobílá krabička, která náhle zazářila pod paprskem baterky.

Chen Liina krabička. Stokrát ji viděl, jak ji drží v ruce a prsty přejíždí po lazuritových kvítcích na víčku.

Klesl vedle ní na kolena.

Chtělo se mu křičet. Chtělo se mu mlátit pěstmi do kamene, u kterého klečel.

Ale všechno, co mohl dělat, bylo zírat na nádherně zdobenou krabičku třpytící se ve světle jeho baterky.

Pět set lidí.

Pohřbených zaživa.

Rudzak mu zavolal o šest hodin později. „Ještě stále v Kai Chi prší?“

„Ano.“

„Z přehledu zpráv jsem se dozvěděl, že ses vydal na milosrdnou misi. Déšť ti nezabránil najít Chen Liinu krabičku, že ne?“

„Ne.“

„Protožes věděl, že tam bude. Jsi chytrý člověk, Logane. Už sis

konečně uvědomil, co dělám s Chen Liinými poklady, že?“

„Pohřební dary.“

„Hlas ti zní trochu otupěle. Vzbudil jsem tě?“

„Ne.“

„Myslel jsem si, že ne. Nejspíš jsi jen tak ležel a zíral do tmy. Lidé se špatným svědomím to dělávají, ne?“

„Měl bys to vědět sám. Ty jsi za tohle zodpovědný.“

„Necítím žádnou vinu. Nemám to v povaze. Ale ty jsi teď přemýšlel a já bych se vsadil, žes přišel na to, proč jsem zničil Santo Camaro a Kai Chi.“

„Její hrob.“

„Ano. Velice mě rozzlobilo, když jsem uviděl její hrob. Chen Li byla královna, a tys ji pohřbil jako žebračku. Odchod královny by měl provázet hlahol trubek a třesk činelů.“

„Tak si jí daroval Santo Camaro a Kai Chi.“

„Šel bych po tobě tak jako tak, ale když jsem stál u jejího hrobu, tak jsem si uvědomil, jak to musím udělat. Bylo mi to tak nádherně jasné. Santo Camaro bylo dobré pro začátek, ale Kai Chi zaujímá zvláštní místo. Chen Li se tam narodila a my jsme strávili každé léto tím, že jsme si hráli na těch svazích.“

„Když jsem po její smrti vydělal nějaké peníze, založil jsem tady jejím jménem sirotčinec. Věděl jsi o něm?“

„Samozřejmě. Myslel sis, že by to znamenalo nějaký rozdíl?“

„Předpokládám, že ne.“

„A také jsem nezapomněl, že jste tu strávili líbánky,“ řekl Rudzak. „O důvod víc, aby ta vesnice zemřela s Chen Li.“

„Už jsi skončil? Řekl bych, že pět set lidí je dost dokonce i na tebe.“

„Samozřejmě že jsem neskončil. Byla královna a královna musí dostat, co jí náleží.“

„Za tohle by tě nenáviděla.“

„Nikdy by mě nemohla nenávidět. Snažil ses, aby mě nenáviděla, ale byla moje, dokonce už když jsi ji poprvé potkal.“

„Nesnažil jsem se o to, aby tě nenáviděla. Ve skutečnosti jsem tě měl rád, dokud jsem nezjistil, jaký jsi zkurvysyn.“

„Držel jsi ji ode mě.“

„Umírala. Nechtěl jsem, aby se trápila ještě kvůli tobě. Nepřela se o tom se mnou. V té době už věděla, co po ní chceš. Nechtěla tě vidět.“

„Lžeš. Byl jsi to ty, kdo…“ Zhluboka se nadechl, a když znovu promluvil, byl všechen vztek pryč. „Nenechám se od tebe rozčílit.

Vyhrávám, Logane. Dostal jsem tě, co? Nikdys nečekal, že to bude Kai Chi. Myslel sis, že jsem v Kolumbii, když jsem ti volal. Nastavil jsem časovač hned, jak jsem s tebou domluvil.“

„Máš pravdu, věděl jsem sice, že jsi cvok, ale že jsi až takový zvrácený magor, to jsem skutečně nečekal. Podruhé už mě nedostaneš.“

„Tím si nebuď tak jistý. Zaujalo mě, žes vzal Sarah Patrickovou s sebou do Kai Chi.“

„Ona vzala mě. Tohle je její práce.“

„V tom případě je to dvojnásob zajímavé. Vypadá to, že vy dva kráčíte stejnou cestou, nebo ne? Mimochodem, víš, že mám ještě osm Chen Liiných artefaktů?“ Zavěsil.

Logan si chtěl zase lehnout a uzavřít se před světem, ale musel zavolat Galenovi. Galen musel být informovaný, aby mohl zkusit ochránit…

Ochránit co? Koho? Kde Rudzak udeří příště?

„Byl jsem zvědav, kdy mi zavoláš.“ Galenův hlas byl nezvykle vážný. „Neřekls mi, že jedeš do Kai Chi.“

„Nechtěl jsem, aby to byla pravda. Přál jsem si, aby to byl zásah vyšší moci a ne Rudzakova práce. Ale věděl jsem, že je to nepravděpodobné.“

„Byl to Rudzak?“

„Ano. Šel jsem se podívat na místo, kde ten sesuv začal, a našel jsem tam další z Chen Liiných věcí a pár rozbušek. Bože, doufal jsem, že to nenajdu. Ale už když jsem viděl tu horu bahna, věděl jsem to. Nemohla to být náhoda. Všechno do sebe zapadalo. Pohřební dary.“

„Pohřební dary?“

„Faraoni byli pohřbíváni s poklady, kterých si cenili zaživa. Chen Li milovala svou sbírku. Jestliže s ní nemohla být pohřbena, proč ji nepoužít k uctění její smrti?“

„To hádáš?“

„Už ne. Rudzak mi před chvílí volal a potvrdil mi to. Má zvrácenou představu, že všechny ty smrti jsou poctou Chen Li.“

„Takže zabil čtyři lidi v Santo Camaru a přes pět set v Kai Chi?“

„V mnoha dávných civilizacích bylo zvykem, že manželky a sloužící zemřeli spolu se svým vládcem. Rudzak v tom nevidí rozdíl. Stejně, i kdyby viděl, bylo by mu to jedno.“

„Do prdele.“

„Nečekal jsem, že udeří na Kai Chi. Nikdy by mě to ani

nenapadlo. Nechci už udělat další takovou chybu.“

„Nebuď osel. Jak jsi to mohl vědět?“

„Odteď už musím. Připomněl mi, že má ještě osm artefaktů.“

„Tvoje podniky?“

„Možná.“ Odmlčel se. „A také se zmínil o Sarah.“

„Povíš jí o tom sesuvu?“

„Aby mě nenáviděla ještě víc než teď?“

„Tys ho přece nezpůsobil.“

„Tohle mi pořád opakuj. Potřebuju to slyšet. Jakmile objevíš cokoli sebeméně podezřelého, hned mi zavolej.“ Ukončil hovor.

Natáhl se na lůžko. Měl by se pokusit usnout, ale věděl, že to nedokáže.

„Nejspíš jsi jen tak ležel a zíral do tmy. To lidé se špatným svědomím dělávají, ne?“

Přesně to dělal. Ležel tam a myslel na ten sarkofág z bahna o pár metrů dál. Měl pocit viny? To tedy ano. Kdyby nechal Rudzaka v tom vězení zabít, nedošlo by k tomuhle masakru. Takže ano, měl na tom zčásti vinu a cítil se, jako by celá ta hora ležela na něm.

Jako ležela na tom sirotčinci.

Mnohokrát ho za ta léta navštívil a řádové sestry vždycky shromáždily děti, aby mu zazpívaly.

Zavřel oči.

Skoro je mohl slyšet zpívat…

Bahno.

Potoky deště.

Smrt.

Jak dlouho už tu jsou?

Dva dny? Tři?

Nezáleželo na tom.

Musela pokračovat.

Monty zachytil pach. Možná tenhle bude naživu.

Nejspíš ale ne. Našli s Montym jen šest živých. Všichni ostatní byli mrtví.

Tak to ještě neznamená, že tenhle nebude živý. Museli jste v sobě živit naději. Jinak by ti, kteří přežili, nemuseli být nikdy nalezeni.

Vrávorala po provizorním mostě přes bahno za psem.

Ten muž byl mrtvý. Valící se déšť ho vysvobodil z bahenní hrobky, ale už bylo pozdě. Ústa měl dokořán otevřená v němém výkřiku.

Monty kňučel. Je toho už na něj moc. Odveď ho odsud. Dostaň ho pryč od vší té smrti.

„Pojď, hochu.“ Zarazila do bahna vedle těla kolík, uvázala na něj oranžovou značkovací pásku a vydala se dolů. Pod sebou viděla Logana s lopatou v ruce, jak se na ni dívá. Byl stejně zablácený jako zbytek záchranářů, kteří se snažili vykopat trosky vesnice. Neměl by tam být. V minulých pár dnech ho vždycky jen letmo zahlédla, jak se pohybuje po táboře, pomáhá v nemocničním stanu nebo asistuje psovodům, kromě toho, že strávil hodiny kopáním. Vypadal, jako by ho něco neustále popohánělo. Ale byla si matně vědoma jeho rostoucího vyčerpání, vyhublosti jeho tváře a zhoršujícího se kulhání.

Už se na ni nedíval. Byl sehnutý a kopal v bahně. Ale když ho s Montym míjeli, zase vzhlédl. „Boyd říkal, že dnes večer tady končíme,“ sdělil jí. „Tým nenašel nikoho živého už dvanáct hodin.“

„Je silnice otevřená?“

„Armáda postavila přes odplavené místo most. Dostali jsme zásilku jídla a přikrývek, zatímco jste pátrala tam nahoře. Za pár hodin tu budeme mít plný náklaďák dobrovolníků. Ne že by to k něčemu bylo.“ Zuřivě ryl lopatou v bahně. „Všechno je to k ničemu. Ať se snažím, jak chci, je to na nic. Nenávidím tu zatracenou bezmoc. Proč nemůžeme nikoho najít? Bože, budu šťastný, až budu odsud pryč.“

Ona také. Tentokrát je to ještě víc srdcervoucí než obvykle. Nepřestávalo pršet, takže nemohli nasadit psy, od jejich příjezdu proběhly další dva sesuvy. „Musím jít nahoru a zkusit to ještě jednou. Mohl by tam být ještě někdo živý.“

„O tom se s vámi nebudu přít.“ Nepodíval se na ni. „Nejdřív si trochu odpočiňte. Vím, že vás nepřesvědčím, abyste byla méně tvrdá na sebe, ale Monty vyhlíží, Že by odpočinek opravdu potřeboval. Jak vypadá jeho zranění?“

„Skoro zahojené. Myslíte si, že bych ho nechala pracovat, kdyby nebyl v pořádku?“ Aniž by čekala na odpověď, pokračovala směrem ke stanu, který obýval jejich tým. Logan jí neměl co radit, aby se šetřila, když sám belhal okolo s tou svou rozkuchanou nohou.

Když vešla do stanu, našla tam jen Hanse Knipera, jak spí na lůžku vedle svého labradora. Ani se nesnažila být potichu, když krmila Montyho. Nehrozilo žádné nebezpečí, že by se Hans vzbudil. Všichni pracovali prakticky beze spánku, takže když měli

možnost si odpočinout, upadali v podstatě do bezvědomí.

Opláchla z Montyho tolik bahna, aby se cítil alespoň trochu pohodlněji, a pak si vydrhla vlastní tvář. Nemělo cenu dělat něco víc, když budou za pár hodin zpátky v blátě. Lehla si a přitulila se k Montymu. Už zase pršelo. Slyšela, jak déšť bubnuje na stanové plátno. Bože, jak si přála, aby přestalo.

„Sarah."

Logan. Okamžitě se vzbudila.

Logan klečel vedle ní. Kývl směrem k Asiatce, která stála ve vchodu do stanu. „Tohle je Ming Na. Chtěla, abych někoho z vás požádal, jestli by nenašel její dítě."

Sarah se udělalo špatně, když uviděla zoufalý výraz mladé ženy. „Pověděl jste jí, jak moc se snažíme?"

„Říká, že jsme hledali na špatném místě. Její syn nebyl ve vesnici. Vraceli se z návštěvy Ming Nainých prarodičů. Záplavová vlna ho odnesla do potoka, který teče u vesnice."

„Kolik roků je jejímu synovi?"

„Dva."

„Šance, že by přežil, je prakticky nulová."

„Tvrdí, že to přežil. Viděla, jak ho to vyhodilo na břeh a jak se plazí pryč. Chtěla běžet za ním, ale přišel ten sesuv a ona se k němu nemohla dostat. Slyšela, jak pláče."

„Před čtyřmi dny," zašeptala Sarah. „Když přežil tu záplavu, kdo může říct, že nepřežil i to ostatní? Chytáte se stébla."

„To tedy ano. Chci, aby to dítě bylo naživu." Zkřivil rty. „Chci zázrak. Po těch posledních pár dnech potřebuju zázrak."

Mohla to vidět na jeho tváři. Ona také potřebovala zázrak. Nikdy jste nevěděli, kdy na nějaký narazíte, a tak jste to zkoušeli pořád a pořád. „Půjdu se na to podívat." Klekla si a natáhla Montymu identifikační návlek. „Zeptejte se jí, jestli mě může zavést na místo, kde slyšela dítě plakat."

Logan se obrátil k ženě a promluvil na ni rychlou tchajwanštinou. Přikývla a odpověděla. Otočil se zpátky k Sarah. „Vezme nás tam."

„Nás?"

„Jdu s vámi," řekl pevně. „Slíbil jsem jí, že jí dítě přivedu zpátky."

Zakroutila hlavou.

„Chci udělat něco jiného kromě tahání mrtvol z toho prokletého bahna. Chci najít to dítě… živé."

Otevřela ústa, aby protestovala, ale pak je zase zavřela.

Rozuměla jeho zoufalství a únavě. Kolikrát se také tak cítila? Kolikrát se snažila namluvit Montymu, že v tom moři smrti je život? „Dobře, jestli chcete. Ale jestli zůstanete pozadu, nebudu na vás čekat.“

„Nezůstanu pozadu.“

„Tamhle to je.“ Logan ukázal přes jezero bahna na kameny na druhé straně.

„Dítě to vyhodilo na břeh tam?“ Zeptala se Sarah.

Logan přikývl a pak se vydal k prknům, která přemosťovala bahno. „Jdeme ho najít.“

„Nechte Montyho a mě jít první. Dejte mu náskok.“ Opatrně s Montym postupovala po úzkém mostě do bezpečí kamenité země na druhé straně. Odepnula vodítko a nechala Montyho běžet dolů.

Snažila se nedívat přes rameno na Logana, ale jednomu ohlédnutí se nedokázala ubránit, než vyrazila za Montym. Byl v pořádku, jak s úlevou viděla. Ačkoli jen Bůh ví, jak na těch mokrých prknech dokázal s tou svou poraněnou nohou udržet rovnováhu. „Nesnažte se spěchat. Monty se ke mně může ještě mnohokrát vrátit, než zachytí pach.“ Vyrazila za psem. „Jestli ho zachytí.“

Monty běhal v kruzích, jak se snažil dítě zvětřit. Déšť za posledních pár minut zhoustl a skoro ho neviděla.

„Monty zatím nic nenašel,“ řekla Loganovi, když došel až k ní. Sledovala retrívra, jak se žene dolů po břehu.

Logan kulhal před ní, aby následoval Montyho. „Pojďme.“

Výraz na jeho tváři jí otřásl. Byl napjatý, naprosto pohlcený, štvaný a zoufalý.

Potřebuju tohle dítě najít živé.

Ach Bože, doufám, že ho najdeš, Logane.

Monty stále nemohl zachytit pach. Běhal pořád dokola.

„Co to s ním, sakra, je?“ Vyjel Logan ostře. „Nemůžete něco udělat?“

„Dělá, co může.“

Logan se zhluboka nadechl. „Promiňte. Já vím.“

Za chvíli Monty zaštěkal. Přiřítil se zpátky bez sebe radostí a pak vyrazil z kopce dolů.

„Našel ho.“ Logan sklouzl po břehu a rychle se pustil za ním. „Má ho!“

Sarah se tiše modlila, jak klopýtala za Loganem.

Pršelo tak hustě, že už neviděla ani jeho, ani Montyho, ale museli být přímo před ní. „Logane!“

Žádná odpověď.

„Logane, kde…?“ Vtom ho uviděla.

Uviděla taky Montyho, jak stojí nad hromadou bahna a kňučí.

„Dobrý Bože, ne,“ zašeptala.

„Nemusí to být to dítě.“ Logan padl na kolena a rukama začal zoufale hrabat v bahně. „Třeba to není…“ Přestal a zíral na drobnou dětskou ruku. „Do hajzlu.“ Horečně hrabal, dokud to nehybné malé tělo neodkryl celé. „Do hajzlu. Do hajzlu. Do hajzlu.“ Seděl tam se svěšenými rameny a hleděl dolů na to dítě. „To není fér. Je to jen malý kluk.“

„Musel ho dostat jeden z těch dalších sesuvů.“ Sarah si klekla vedle Logana. Ubohé dítě. Ubohá Ming Na.

Chvíli tam jen tak klečela, ale pak se pomalu zvedla na nohy a vyndala svou značkovací pásku. „Pojďte, Logane. Musíme se vrátit k Ming Na.“

„Co to děláte s tou páskou?“

„Vždyť víte, co dělám. Už jste to viděl. Označuju to tady.“

„Tentokrát ne.“ Logan se natáhl, zvedl tělo malého chlapce a vstal. „Slíbil jsem Ming Na, že jí její dítě přivedu zpátky. Nenechám ho tu ležet v bahně.“

„Nemůžete ho nést na tu horu. Sám jste skoro…“ Zmlkla, když spatřila jeho tvář. Šlachy na krku se mu napínaly a po tvářích mu tekly slzy. „Můžu nějak pomoct?“

„Ne. Zvládnu to.“ Vyrazil nahoru. „Slíbil jsem jí to.“

Stála tam s Montym a dívala se, jak namáhavě kráčí po kluzkém svahu. Proč bylo tak srdceryvné vidět silného muže, jako je Logan, s tím dítětem v náručí? Chtěla vyrazit za ním a pomoct mu, utěšit ho. Věděla, jakému utrpení bude čelit, až bude dítě předávat Ming Na. Ona sama to prožila za ta léta nesčetněkrát na stovce různých míst.

Nedovolí jí, aby mu pomohla.

„Pojď, Monty.“ Sarah se pomalu vydala nahoru za Loganem.

Na letišti členové týmu umyli své psy, osprchovali se a převlékli, než nastoupili do Loganova letadla. Odletěli večer po osmé hodině.

Logan byl tichý. Příliš tichý. Od chvíle, co předal dítě Ming Na a odešel, promluvil jen pár slov. Je pravda, že Sarah také nebyla zrovna hovorná. Nad celým týmem visel těžký mrak. Tahle záchranná operace byla skutečná noční můra. Sarah se začala ukládat na noc.

Ale co, k čertu. Přešla ke křeslu, ve kterém seděl. „Jste v

pořádku?“

Malinko se usmál. „Vydržela jste to déle, než jsem předpokládal.“

„Neměl jste s námi jezdit. Varovala jsem vás, že sem nepatříte.“

„Musel jsem jet.“

„Stejně jako jste musel najít to dítě.“

Přikývl.

„To se stává. Záchranné akce nedopadnou vždycky tak, jak by si člověk představoval. Musíte myslet na ty, co dopadli dobře.“

„Vzhledem k tomu, že tohle byla moje první, nemám žádné šťastné zkušenosti na porovnání. A nemyslím si, že bych to chtěl ještě někdy zkoušet.“ Obrátil pohled k oknu. „Jak to, k čertu, můžete vydržet?“

„Naděje. Vědomí, že téměř vždycky je tam někdo, kdo čeká, až ho zachráníme. Třeba jen jeden nebo dva, ale i tyhle životy jsou drahocenné.“ Promasírovala si krk.

„Tentokrát to bylo doopravdy drsné.“

„Ano, to tedy bylo.“ Stočil pohled zpátky k ní. „Takže mě přestaňte utěšovat a jděte si lehnout. Jsem v pořádku. Není to tím, že bych se se smrtí ještě nikdy nesetkal. S dětmi je to… jiné.“

„Ano, to je.“

„Chtěl jsem, aby dítě bylo naživu.“

„Já vím.“

„Ale nebylo a musím se s tím smířit. Vzpamatuju se z toho. Vždycky se z toho vzpamatuju.“ Zavřel oči. „Takže se jděte postarat o svého psa a nechte mě spát.“

Stála a nejistě se na něj dívala.

„Sarah.“ Ani neotevřel oči. „Ztraťte se.“

Když přijížděli ke srubu, slyšeli výt vlka. Monty se na zadním sedadle napřímil a dychtivě se zahleděl k horám.

„Úplně jsem na toho vlka zapomněla.“ Sarah sledovala Montyho pohled. „Aspoň, že on je ještě naživu.“

Krásný.

„Ale nebezpečný, Monty. Nepotřebuješ žádné nebezpečí po tom, čím jsi v poslední době prošel.“

Vlk znovu zavyl.

„Volání divočiny,“ zamumlal Logan. „Neuvěřitelné.“

„Národní federace pro divoká zvířata chce, aby ten divoký vlk zůstal. Což chci taky. Jenže bych si přála, aby ten zatracený vlk přestal chodit dolů a nedělal nájezdy na ranče.“ Zaparkovala před srubem a vyskočila z džípu. „Pojďte. Udělám vám šálek kávy a

potom zavoláte Margaret nebo někomu jinému, aby pro vás přijel. Nechápu, proč jste mě nenechal, abych vás vysadila u vašeho domu ve Phoenixu.“

„Musel jsem vás doprovodit k vašim dveřím. Galen by to považoval za zdvořilé. Ten šálek kávy si s radostí dám.“ Vystoupil a odkulhal do domu. „Docela ho potřebuju.“

Rozsvítila a přešla ke skříňce. „Nevypadáte moc dobře. Potřebujete víc než jen šálek kávy. Nevšimla jsem si, že byste si v letadle bral nějaké ty své prášky proti bolesti.“

„Došly mi před dvěma dny. Hádám, že si doktor myslel, že jich víc nebudu potřebovat.“

„Netušil, že se budete ničit tak, jako jste to dělal uplynulých pět dní.“ Dala vařit vodu. „Nemyslím, že by vám doporučil všechno to kopání a klouzání z kopce po bahně.“

„Muselo to být vykonáno,“ pronesl pateticky. Usadil se v křesle a natáhl si bolavou nohu na podnožku. „Vy byste to měla chápat. Ještě nikdy jsem nepotkal tak vášnivého zastánce téhle filozofie.“

Vlk znovu zavyl.

Sarah zírala oknem ven do tmy. „Přála bych si, aby přestal. Rozčiluje Montyho.“

„To opravdu nechceme. Vypadá to, že na něj mám uklidňující vliv. Co kdybych tu chvíli zůstal?“

Napůl od něj tenhle návrh očekávala. Měla se zachovat podle svých instinktů a vysadit ho ve Phoenixu. Kdyby nebyla tak unavená, nikdy by mu nedovolila vkročit do svých dveří. „Od té noci, kdy jste přišel poprvé, se nic nezměnilo.“ Přinesla mu kávu. „Nikoho tady nechci.“

„Věci se změnily. Hodně jsme toho spolu prožili. Myslím, že už mě nevnímáte jako nepřítele.“

„Jenže to ještě neznamená, že vás chci ve svém domě. Proč jste, k čertu, vlastně přišel? Když jste se tu poprvé objevil, myslela jsem, že vám přeskočilo. Oba dobře víme, že proti Maddenovi nemusíte zasahovat odsud. Něco mi tady nesedí.“

„Nemohli bychom se o tom dohadovat až ráno? Jsem dost unavený.“

„Tak dopijte kafe a zavolejte Margaret.“

„Jsem příliš unavený.“ Postavil svůj šálek na stůl a mírně se pousmál. „Přece byste nevykopla ze svého domu zraněného člověka.“

„Třeba ano.“ Rezignovaně si povzdechla. Hrál na její city, ale opravdu vypadal hrozně bledý a věděla, čím prošel na Tchaj-wanu.

„Dobře. Zítra. Ale křeslo není tak pohodlné jako pohovky ve vašem letadle. Ráno nejspíš budete připraven odejít.“

Zavřel oči. „Jeden nikdy neví.“ Spal.

Sedla si na gauč a frustrovaně na něj zírala. Déjá vu. Proč se ho nemůže zbavit? Nechtěla ho tady. Jakou hrál v posledních dnech v jejím životě roli, ji znepokojovalo. Viděla ho unaveného, sklíčeného a trpícího. Viděla jeho slzy. Zneklidňoval ji a ona měla ve svém životě už tak dost rušivých momentů. Tohle byl její domov, její ráj a o žádného cizince tady nestála.

Jenže právě v tom to bylo. Už pro ni nebyl cizinec. Nevěděla přesně, jaké místo teď Logan v jejím životě zaujímá, ale už není cizinec.

Vlk opět zavyl.

Monty zvedl hlavu a tiše zakňučel.

Nemohla se na něj zlobit. Vlčí nářek byl nesmírně smutný a srdceryvný.

A byl blíž.

Zůstaň v horách, modlila se. Rančeři tě zastřelí. Hrozí ti tady nebezpečí. Považují tě za hrozbu a je jim jedno, že jsi divoký volný a krásný.

Monty si položil hlavu na přední tlapy. Krásný.

Kapitola osmá

„Vstávejte, Sarah.“

Otevřela oči a uviděla Logana, jak se nad ní sklání. Spala velmi tvrdě a na okamžik si myslela, že je zpátky na Tchaj-wanu.

„Pojďte. Je pryč. Nemůžu za ním jít sám.“ Napůl šel, napůl poskakoval ke dveřím. „Sakra, nedohonil bych ani želvu.“

Posadila se a promnula si oči. „Co se děje?“

„To Monty. Vyletěl těmi psími dvířky jako vystřelený. Něco slyšel.“

Spustila nohy na zem. „Co?“

„To nevím. Neslyšel jsem nic. Zrovna jsem otevřel oči a viděl jsem ho vstávat. Chvilku poslouchal a pak vyrazil ven.“ Logan otevřel dveře. „Chodí Monty v noci často ven?“

„Ne, ale není to úplně neobvyklé.“

„Povídám vám, že něco slyšel. Měli bychom jít za ním.“

Logan měl zjevně obavy a jeho znepokojení bylo nakažlivé. Monty si pravděpodobně šel jen ulevit, ale musela se přesvědčit. Popadla baterku a následovala Logana. „Monty!“

Čekala.

„Monty!“

Poprvé jí projel osten strachu. Monty jí vždycky odpovídal.

Pokud mohl…

V dálce něco zaslechla. Ne štěkot, ne. Nářek?

„Něco slyším.“ Chystala se vyrazit. „Vraťte se do domu.“

„Ani náhodou. Kde jsou klíčky od vašeho džípu?“

„Vždycky je nechávám v zapalování.“

„No, to je tedy opravdu bezpečné.“

Nevšímala si ho a rozběhla se na západ, odkud zaslechla ten zvuk.

Tma.

Ticho.

„Monty!“

Žádný zvuk.

„Odpověz mi!“

Slabé zanaříkání v dálce.

Monty. Věděla, že je to Monty. Letěla po spečeném písku a kruh světla z její baterky před ní kmital ze strany na stranu.

Vtom ho uviděla.

Krev.

Monty ležel v kaluži krve.

„Ó, můj Bože.“ Vrhla se k němu a po tváři jí tekly slzy. „Monty.“

Podíval se na ni, oči plné bolesti.

Byla už téměř u něj, když si všimla, co jí předtím jeho velké tělo zakrývalo.

Šedá srst, zelené oči divoce zírající do světla baterky a vyceněné bílé tesáky.

Přední tlapa chycená v železech. Krev tekla z vlka, a ne z Montyho.

Monty se připlížil blíž k vlkovi. Bolí.

„Běž od něj, Monty. Ublíží ti.“

Monty se ani nehnul.

Klekla si vedle nich. „Otevřu tu past. Jen mi uhni.“

Nepohnul se.

„Dobrá, buď si hloupý.“ Nebyl sám, kdo dělal hlouposti. Pokoušet se vysvobodit toho vlka z pasti bez uspávací injekce bylo přímou žádostí o problémy. Sundala si košili a omotala si ji okolo ruky, kterou měla blíž k vlkovi. „Teď ti pomůžu z té pasti,“ řekla měkce. „Takže mi dej šanci, jo?“

Vlk se po ní ohnal. Ucukla na poslední chvíli.

„Dobře, tak ne.“ Sáhla po čelistech pasti. Rychle. Musí být rychlá.

Vlk znovu zaútočil. Tentokrát se mu podařilo kousnout ji do krve.

Posadila se na paty. „Podívej, chceš vykrvácet k smrti? Nech mě, ať ti pomůžu.“

Vlk se po ní vrhl, ale hned se s bolestným nářkem zhroutil.

Monty se k němu připlazil blíž.

„Ne!“

Monty ji ignoroval a položil hlavu vlkovi na krk.

Zadržela dech. „Co to děláš, hochu?“ Čekala, že se vlk každou

chvilku zvedne a vrhne se na Montyho.

Ale vlk ležel klidně.

Je v bezvědomí?

Ne, viděla lesk v jeho přivřených očích. Proč tam ona vlastně jen tak sedí? Na té podivnosti, co se odehrávala mezi Montym a tím vlkem, momentálně nezáleželo. Musí využít situace. Začala uvolňovat past a čekala, že se vlk každou chvíli pohne.

Najednou je ozářila světla.

Džíp.

„Stůjte, Logane.“ Ztuhla, při pohledu na vlka.

Ani se nehnul. Jako by ho Montyho dotek na krku paralyzoval.

„Potřebujete s něčím pomoct?“ Ozval se Logan z džípu.

„Vezměte tu lékárničku, co je pod předním sedadlem, a pojďte mi pomoct s touhle pastí. Sama ji neotevřu.“

Za chvilku už klečel Logan vedle ní, zíral na Montyho a na vlka. „Co se to tady proboha děje?“

„Nemám tušení. Myslím, že ho Monty zhypnotizoval nebo tak něco.“ Otevřela lékárničku a vyndala injekční stříkačku s jehlou a sedativum. „Připravte se otevřít tu past, až mu píchnu injekci.“

„Proč mu ji nepíchnete až pak?“

„Utekl by. Musím mu ošetřit tu nohu, než zmizí.“ Obezřetně vlka sledovala, když mu dávala injekci. Ani se nehnul. Možná, že ta bolest v noze píchnutí přehlušila.

Ale Monty slabě zanaříkal, jakoby ze soucitu s vlkovým utrpením.

„Jen ho udrž v klidu ještě minutku a my ho osvobodíme, Monty,“ zamumlala. „Nevím, jak to děláš, ale pokračuj v tom.“ Obrátila se k Loganovi: „Připravte se rozevřít tu past, až vám řeknu.“ Uchopila s Loganem železné čelisti. „Budu počítat do tří. Jedna, dvě.“ Pohlédla na vlka. Ochabl. „Tři!“

Vší silou zatáhli. Čelisti se pomalu rozevřely. „Udržíte to otevřené, abych mu mohla vyndat tu nohu?“

„Udělejte to,“ zasupěl.

Opatrně osvobodila vlkovu nohu z pasti. „Pusťte!“

Past sklapla s vražedným cvaknutím. Jak tyhle pasti nenáviděla! Odmotala si z ruky košili, udělala z ní tlakový obvaz a obvázala vlkovi nohu. „Běž do auta, Monty.“

Monty chvilku váhal, ale pak se zvedl a běžel k džípu.

„Co teď?“ Zeptal se Logan.

„Vezmeme ho do srubu. Tam se o něj budu moct postarat.“

„Divoké zvíře?“

„Zraněné zvíře.“ Zvedla vlka a nesla ho k džípu. „Pojďte. Budu potřebovat vaši pomoc. Budete muset řídit a já na něj budu dávat pozor.“

„Dobře.“ Zatímco ukládala vlka na zadní sedadlo, namáhavě se zvedl na nohy. „Máte na ruce krev.“

„To nic, sotva prokousl kůži.“ Naskočila do džípu. „Rychle. Nevím, jak dlouho ta injekce vydrží, a chtěla bych ho ošetřit, aniž bych mu musela dávat další.“

„Správně.“

Logan dojel s džípem ke srubu za méně než pět minut. Sarah vyskočila ven. „Běžte napřed a otevřete ty dveře vedle krbu. Vedou na krytou zadní verandu.“

Odkulhal do srubu. „Ještě něco?“

Šla za ním. „Vemte tu přikrývku vzadu na pohovce a hoďte ji na podlahu.“

Udělal to a zeptal se: „A dál?“

Opatrně položila vlka na deku. „Z té první skříňky v kuchyni mi přineste brašnu s lékařským vybavením.“

Klekla si a jemně pohladila vlka po čenichu. „Ty jsi ale krásný kluk. Neboj se, my se o tebe dobře postaráme.“

Monty se uložil vedle vlka.

„Budeš muset uhnout,“ řekla mu Sarah. „Chci mu zašít tu ránu a podložit nohu. Je zlomená.“

Monty si s pohledem upřeným na vlka položil hlavu na přední tlapy.

„Tady je ta taška.“ Logan padl na kolena vedle vlka. „Povídejte, co mám dělat.“

Pohlédla na něj přes vlčí tělo. Doteď vykonával příkazy bez ptaní a Bůh ví, že potřebovala pomoc. „Nejdříve musíme ránu vyčistit.“

„Necháte tam Montyho s tím vlkem?“ Zeptal se Logan, když o hodinu později odcházeli z verandy.

„Nemyslím, že bych s ním dokázala hnout.“ Sarah položila lékařskou brašnu na kuchyňskou linku a ve dřezu si smyla z rukou krev. „Ne, dokud si nebude jistý, že je v pořádku. Kávu?“

„Jak dlouho bude ten vlk ještě spát?“ Zeptal se Logan, když si opatrně sedal do křesla a dával si nohu na podnožku.

„Doufám, že ještě tak hodinu. A není to on, jak jsem si původně myslela, ale ona. Divím se, že jste si toho také nevšiml.“

„Byl jsem zaneprázdněný.“ Zahleděl se do krbu. „Není vám trochu zima?“

„Ne.“

„No, mně zrovna taky ne. Mohla byste si obléknout košili?“

Překvapeně se na něj podívala. „Mám podprsenku. To je, jako bych byla v plavkách.“

„V tom je rozdíl, věřte mi.“

Ostře se nadechla, když se střetla s jeho pohledem. Rychle uhnula pohledem. „Panebože. Myslím, že jsem mohla něco takového očekávat. Dokonce i v situaci, jako je tahle. Tak tohle je prostě mužská reakce. Jednou jsem někde četla, že muži myslí na sex každých osm minut.“

„Tak v tom případě jsem studený čumák. Jsem si jistý, že mi to nepřijde na mysl častěji než jednou za deset minut,“ prohlásil s úsměvem.

Sarah odešla do ložnice, a když se vracela, natahovala si přes hlavu bílé tričko. „Spokojen?“

„Ne.“ Změnil téma. „Co uděláte s tou vlčicí?“

„Vyléčím ji a pak předám federaci, aby ji umístili jinam.“ Zašklebila se. „Jestli se mi ovšem podaří zabránit rančerům ze sousedství, aby sem vtrhli a pokusili se ji zabít podruhé.“

„S tím bych vám možná mohl pomoct.“

„Co uděláte? Zaplatíte jim?“ Zavrtěla hlavou. „Tihle rančeři si zakládají na své nezávislosti a nenechají se koupit. Přišli o zvířata a jsou pekelně naštvaní.“

„Něco už vymyslím.“ Zasykl. „Rád bych věděl, jestli by vás moc obtěžovalo vyndat ještě jednou tu svou lékařskou brašnu. Nejspíš budu sám potřebovat první pomoc. Myslím, že klečet na zemi vedle té vlčice byla poslední kapka.“

Přelétla pohledem k jeho noze opřené o podnožku. Na vnitřní straně stehna se mu po kalhotách rozlévala tmavá skvrna. „Sakra, vy jste si potrhal stehy.“ Sebrala z kuchyňské linky brašnu a přešla ke křeslu. „Proč jste to neřekl dřív?“

„Měla jste práci. Oba jsme měli práci. Zdá se, že žijete ve stavu neustálé pohotovosti. Skoro se tu bojím zamhouřit… Co to vyvádíte?!“

„Co bych dělala, stahuju vám džíny.“

„Zdá se, že co se týká nahoty, ať už vlastní nebo někoho jiného, netrpíte žádnými zábranami.“

„Na nahotě není nic špatného.“ Shrnula mu kalhoty přes boky a stáhla mu je z nohou. „Ty stehy můžu spravit, ledaže byste chtěl, abych zavolala sanitku.“

„Ne, udělejte to sama.“ Zavřel oči a mírně se usmál. „Jen si,

prosím, to vrážení jehly do mě moc neužívejte.“

„Nikdy mi nedělá potěšení působit bolest.“ Sarah se sehnula nad jeho stehnem. „Nepřetrhal jste si všechny stehy. Nemělo by to trvat dlouho.“

„To je dobře. Nikdy jsem nebyl dobrý v…“ Zasykl, když se mu jehla zapíchla do masa. „Zapomněl jsem vás požádat o stejnou injekci, jakou dostala naše vlčí přítelkyně.“

„Ráda bych vám jednu dala, ale mám jen morfium a na to jste alergický.“

„A do háje. Věděl jsem, že se mi to jednou vrátí.“

„Už to bude.“

Ve skutečnosti musela udělat ještě tři stehy, než mohla ránu zase obvázat. „Nebylo to tak zlé, že ne?“ Zeptala se, když mu zase navlékla kalhoty a zapnula je.

„Dobré to ale také nebylo.“ Otevřel oči. „Ale vzhledem k tomu, že to většinou byla moje vina, nemohu si hádám stěžovat. Mohl bych dostat kafe? Zatraceně ho potřebuju.“

„Jistě.“ Přešla k lince. „Také si šálek dám.“

„Ani se nedivím. Byla to pro vás těžká noc.“

Nalila kávu, podala mu šálek a posadila se na stoličku. „Pro vás také. A nebyla to vaše chyba, že jste si potrhal stehy. Snažil jste se pomoct Montymu a té vlčici. Jestli je to něčí vina, tak moje.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, je to moje zodpovědnost.“

„Tohle jste už povídal předtím. Na zodpovědnosti si zjevně zakládáte.“

„Je to jedna z mála zásad, které nikdy neporušuju. Ať už dělám cokoli, vždycky za své činy přejímám zodpovědnost.“

Upila ze šálku a na chvíli se odmlčela. „Proč jste sem přijel, Logane?“

„Proč myslíte?“

„Nevím. Myslela jsem si, že to mohlo být těmi prášky, co do vás napral doktor, když jste se sem poprvé připotácel, ale nezdá se mi, že byste po nich byl až tak zmatený. Musí za tím být něco jiného.“

„Pokračujte.“

„Povězte mi to.“

„Je zajímavé vás sledovat, jak na to přicházíte sama. Už jsem vám někdy řekl, jak moc obdivuju ten váš brilantní mozek?“

„Nesnažte se mi lichotit, Logane.“

„Tak to bych si nedovolil. Měli jsme třeba nějaké neshody, ale nikdy jsem vás nepodceňoval.“

„Ne, jen jste mě využil.“

Jeho úsměv zmizel. „To už je pryč. Už vás nikdy nevyužiju, Sarah.“

Zkoumala jeho výraz.

„Věřte mi.“

Věřila mu. „Tak jestli je tohle pravda, tak to dost zužuje možnosti, proč jste se tady objevil. Dal jste mi slib ohledně Maddena, ale proto, abyste ho splnil, jste se ještě nemusel nutně táhnout až sem.“

„Musel bych, pokud byste mi řekla, že to chcete zařídit okamžitě.“

„Ale to jsem vám neřekla.“ Přemýšlela, hlavu nakloněnou na stranu. „A když odsud Monty dnes v noci vyběhl, bál jste se víc než já. Bál jste se, že se mu něco stane.“

Mlčel, čekal.

„Zodpovědnost.“ Střetla se s ním pohledem. „Bál jste se, že mu někdo ublíží.“

„Nebo vám. Skoro jsem dostal infarkt, když jste se vyřítila do noci. Věděl jsem, že vás s tou chromou nohou nikdy nedohoním.“

Oči se jí rozšířily. „Rudzak? Proč?“

„Musel si vás všimnout, když jste vyskočila z helikoptéry za Montym.“

„A to je dostačující, aby to ze mě udělalo jeho cíl?“

„Víc než dostačující. Pomohla jste mi a nikdo nevěří v pomstu víc než Rudzak. Bude brát svou porážku jako ponížení a vy jste se toho oba zúčastnili.“

Sevřela ruce v pěst. „Myslela jsem si, že jsem z toho venku.“

„Vrátíte se se mnou do Phoenixu?“

„Ne. Myslím, že se mýlíte, co se týká mého ohrožení, ale jestli nějaké existuje, postarám se o sebe sama.“

„Myslel jsem si, že to budete brát takhle. Řekl jsem Galenovi, aby to tady dal hlídat, ale bylo by mnohem jednodušší, kdybyste se vrátila do Phoenixu.“

„Chci zpátky svůj život. Nechci vám nic ulehčovat.“

„Dobře. Pokud chcete zůstat tady, dovolte mi, abych byl s vámi. Budu vaše děvče pro všechno. Budete mít spoustu práce s Montym a s tou vlčicí.“

„Ale já vás tu nechci.“

„Jen si mě představte pokorného a k vašim službám. Nezamlouvá se vám ta představa?“

„Jako splněný sen. Nejspíš byste si zase potrhal stehy a pak

bych musela obskakovat i vás.“

„Vašim stehům věřím.“ Zašklebil se. „Příliš bolí, než aby nebyly pevné jako ocel.“

„Představoval byste pro mě nejspíš větší nebezpečí než ve Phoenixu. Rudzak by se pravděpodobně připlížil k mému srubu a vyhodil ho do vzduchu, jen aby vás dostal.“

„Ne, moje přítomnost bude pro vás naopak znamenat větší bezpečí. Rudzak mě ještě nechce mrtvého. Chce, abych nejdřív trpěl.“

„Co jste mu, sakra, vlastně udělal?“

„Vzal jsem mu patnáct let života. Kdybych ho mohl zabít, udělal bych to, ale věci dopadly jinak.“ Mluvil chladně a bez citu. Pak se usmál. „Ale to je minulost. Musíme se starat o budoucnost. Dovolte mi tady zůstat alespoň tak dlouho, než vyléčíte tu vlčici. Třeba do té doby Rudzaka najdeme. Snad se mi podaří zatahat za nějaké provázky a přimět rančery, aby nechali vlčici na pokoji.“

„Tak toho, koho byste na to zaangažoval, bych nepoštvala ani na svého nejhoršího nepřítele.“

„Takže jen jemný útok? Na záchranu vlčice?“

„Možná.“ Vstala. „Musím se jít na ni podívat.“

„Nemyslíte, že bychom jí měli dát jméno? Třeba nějaké exotické. Ivana nebo Dest…“

„Nenávidím afektovaně roztomilá jména.“ Zamířila ke dveřím na zadní verandu. „Jmenuje se Maggie.“

„Margaret bude polichocena… myslím.“

„To není po ní. Prostě se mi tohle jméno líbí.“

„Sarah.“

Ohlédla se přes rameno.

„Co říkám, má smysl,“ řekl vážně. „Vím, že Santo Camaro vypadá daleko a neskutečně. Ale není. Věřte mi, Sarah.“

Měl pravdu. Nebezpečí představované Rudzakem jí připadalo naprosto nereálné. „Můžete se mýlit.“

„Nemýlím se. Dovolte mi zůstat. Nechte mě, abych vám pomohl. Nebudu vás vůbec rušit.“ Zašklebil se. „Představte si, jaké to bude mě komandovat.“

„Kvůli tomu by to skoro stálo za to.“

„Tak o tom přemýšlejte.“

Na chvíli se odmlčela. „Budu.“

Díval se, jak mizí na verandě. Byl dostatečně přesvědčivý? Předložil před ni fakta s naprostou upřímností. Cokoli jiného by byl naprostý nesmysl. Nikdy by netolerovala žádný podvod ani u

sebe, ani u nikoho jiného. Vyznačovala se takovou přímočarostí, s jakou se setkal u mizivého počtu žen, a takovou vášní pro opatrování bezmocných, s jakou se nesetkal nikdy. Starala se o tu vlčici, jako by to bylo její vlastní dítě, hladila ji, mluvila na ni, konejšila ji, ačkoli ji zvíře nemohlo slyšet. V těch okamžicích bylo na Sarah Patrickové něco nádherného. Drobné ruce, jemné a obratné, rozcuchané vlasy, které jí musel jednou odhrnout, aby lépe viděla na to, co dělala. Silná ramena, ňadra, která se zvedala a klesala podle síly jejích citů.

Ach, do háje. Teď rozhodně nepotřeboval tuhle tělesnou reakci. Už vůbec ne ve spojení se Sarah Patrickovou.

Tak na to zapomeň. Odblokuj to.

Lehko se to řekne. Pokaždé, když se na ni podíval, vzpomněl si, jak se v tom okamžiku cítil.

Nic není lehké. Udělej to. Zapomeň, jak vypadala v té jednoduché bílé podprsence.

Pamatuj si jen, co musíš udělat, abys ji udržel naživu.

Monty byl natažený vedle spící vlčice, bezmála čenich na čenichu. Nezvedl hlavu, když vešla do místnosti. Dobře. Byla ráda, že má chvilku pro sebe. Tuhle noc se toho přihodilo příliš mnoho a ona byla rozrušená a vyvedená z rovnováhy. Logan jí připravil další překvapení a teď se s tím musela nějak vyrovnat.

Tenhle srub byl její ráj. Nikoho tady nechtěla. Obzvlášť ne někoho takového, jako je Logan. Povídal, že ji nebude rušit, ale nebylo možné, aby se tak silná osobnost neukázala jako rušivý element.

Nicméně, když jí pomáhal s tou vlčicí, tak tu sílu nijak neuplatnil. Spokojil se s vedlejší rolí, připravený pomoct, ale ne něco dirigovat, stejně jako na Tchaj-wanu.

Ale pohodlné soužití nepřipadalo v úvahu. Bude pro ni a pro Montyho bezpečnější, když tady bude? Věří jeho úsudku a důvodům? Je to komplikovaný člověk, ale už ho trochu znala a věřila mu, když řekl, že ji už nikdy nevyužije.

Pohlédla přes místnost na Montyho a vlčici. „Máme problém, děti."

Monty zvedl hlavu a tázavě se na ni zahleděl. V pořádku?

„Já, nebo ona? Obě budeme v pořádku. Neměl jsi vyrazit ji hledat, víš? Nejsi zrovna ve vrcholné formě, a kdo ví, co se mohlo stát. Ona není žádná laskavá duše."

Monty dal hlavu zase dolů. Krásná.

„Ano, to je, ale je to zcela jistě panna v nesnázích a mohla by tě

roztrhat na kusy za pár minut. Ty nemáš ten zabijácký instinkt, víš?“

Zraněná.

„Momentálně ano, ale za pár týdnů bude zase zdravá. Nechci, abys ještě někdy zkoušel ten trik s pokládáním hlavy na její krk. To je leda tak nejlepší způsob, jak se nechat pěkně zřídit, a ty…“

Vlčice otevřela oči a zírala přímo do očí Montymu.

Krásná.

„Ach, do háje.“ Když je tak viděla spolu, srdce jí usedalo. „Ne, hochu. Ona je zaručeně z té špatné strany barikády. K čertu, je ze špatné poloviny vesmíru. Věř mi, nemáte vůbec nic společného.“

Krásná.

„Kdybyste měli domácí hádku, rozsápala by tě.“

Krásná.

„Jak by asi vypadaly vaše děti, co?“

Krásné.

No, to by skutečně mohly být. Zlatý retrívr a tahle nádherná vlčice. „Stejně by to bylo jen nakrátko. Federace pro divoká zvířata má s Maggie jiné plány.“

Monty jemně olízl vlčici srst pod očima.

Maggie ohrnula pysky a zavrčela.

Sarah napnula svaly, připravená skočit mezi ně. „Přestaň.“

Monty nepřestal.

Maggie pomalu přestala vrčet. Zavřela oči a nechala si to líbit.

„Tak, to mě tedy podrž.“ Sarah zakroutila hlavou. „Možná, že je to nakonec přece jen oboustranné.“ Popošla dopředu a klekla si k vlčici. „Musím jí dát další injekci, chlapče. Zkus upoutat její pozornost.“

Maggie otevřela oči a zavrčela, když jí pod kůži vnikla jehla, ale nezaútočila. Za chvíli už zase spala.

Monty se znovu natáhl vedle ní.

„Vůbec mě neposloucháš,“ namítla Sarah. „Tohle je vyloženě záležitost typu Montekové proti Kapuletům. Její rod tě nikdy nepřijme.“

Monty vzdychl s pohledem stále upřeným na vlčici. Krásná.

Když se vrátila z verandy, Logan spal v křesle.

Přešla místnost, zatřásla jím a vzbudila ho. „Můžete zůstat. Ale měl byste se rychle uzdravit, protože budete dřít jako mezek, a já si to hodlám pěkně vychutnat.“

Zívl. „Jsem rád, že jste mě informovala s takovým jemnocitem.“

„Nemám náladu na jemnocit. Mám problémy.“ Zamířila do ložnice. „Musím co nejrychleji dostat Maggie na nohy a pryč odtud a nejspíš budu potřebovat vaši pomoc s jistými následky.“

„Jakými následky?“

„Monty je do ní úplný blázen.“

Logan se zasmál. „No a?“

„To není k smíchu. Musíme je od sebe dostat, než se rozhodnou spářit. Vlci se párují na doživotí a Monty… Já nechci, aby trpěl.“

„Třeba to pro něj bude jen flirt.“

„Hloupost. Monty je ten nejoddanější a nejláskyplnější pes, jakého jsem kdy poznala.“

„Chápu, v čem je problém.“

Studovala jeho výraz. Už se nesmál a nedělal si legraci. Rozuměl jí. „Většina lidí by si myslela, že jsem divná, ale pro mě je to… důležité.“

„V tom případě je to důležité i pro mě. A chápu, že nechcete, aby si váš nejlepší přítel vybral špatně.“ Zavřel oči. „Ale mohl bych jít zase spát? Jestli mám dřít jako mezek, musím si na to odpočinout, jak nejvíc to půjde.“

Počkal, až se za ní zavřou dveře do ložnice, pak vyndal z kapsy telefon a zavolal Galenovi. „Jsem u Sarah ve srubu a nějaký čas tu pobudu. Zjistil jsi něco?“

„Ještě ne. Stále ještě hledám Sancheze. Jaké byly ty poslední dny v Kai Chi?“

„Bylo to peklo.“

„Je Sarah v pořádku?“

„Tak jak by se dalo očekávat. Má pár domácích problémů. Monty se zamiloval do vlčice.“

Galen vybuchl smíchy. „Ten roztomilý chlupáč?“

„Věř mi, Sarah to vůbec nepřipadá legrační. Zavolej Margaret, ať zjistí všechno, co může, o mexických šedých vlcích, kteří byli vypuštěni v téhle oblasti.“

„Proč jí nezavoláš sám?“

„Byla na mě naštvaná, že jsem sem jel, a ten Tchaj-wan jí na náladě určitě nepřidal. Měl jsem špatnou noc a zrovna teď se mi nechce se s ní hádat.“

„Už nic neříkej. Na tvém místě bych s ní taky nechtěl mluvit.“

„Zabezpečil jsi srub?“

„Šest mých nejlepších mužů.“

„Nikoho jsem neviděl.“

„Ale oni vidí tebe. Táboří v horách a blížící se potíže uvidí na

míle daleko. Dám ti Franklinovo číslo.“

„Zítra. Nemám pero a nechci se hýbat. Ta noha bolí jako ďas. Měj se.“

Musel se alespoň pár hodin vyspat. Skoro svítalo a neměl nejmenší pochyby, že Sarah brzy vstane a bude se starat o vlčici. A jako obvykle se bude chránit dát najevo třeba jen špetku soucitu, takže nebude příliš váhat se splněním své hrozby, že bude ‚dřít jako mezek‘.

Kapitola devátá

„Co to ke všem čertům děláte?“ Sarah stála ve dveřích ložnice s rukama založenýma na prsou.

„Krmím Montyho.“ Logan pohladil psa po hlavě. „Měl hlad a nechtěl jsem vás budit.“

„Nikdo kromě mě Montyho nekrmí. Vycvičila jsem ho, aby nebral žrádlo od nikoho jiného.“ Ale Monty žere, uvědomila si se směsicí údivu a zlosti. „K čertu!“

„Měl hlad,“ zopakoval Logan, když plnil Montyho misku na vodu. „Řekl jsem si, že to zkusím.“

„Nemohu vás nechat, abyste kazil mého psa.“

„Chápu, že nechcete, aby ho krmil někdo cizí, ale já žádnou hrozbu nepředstavuju.“

„Pro Montyho není cizí skoro nikdo. Miluje každého. Proto nedovolím, aby ho krmil někdo jiný.“

„Možná má lepší úsudek, než si myslíte.“ Logan položil misku na zem. „Tady máš, hochu.“

„Nemůžu nic riskovat. Takže nechte, prosím, mého psa na pokoji.“

„Dobře. Jen jsem se vám snažil pomoct. Ještě něco, co bych mohl udělat?“

„Můžete si jít sednout a nechat odpočinout nohu. Poslední tři dny jste jí nedal ani chvilku oddechu.“

„Vaše přání je mi rozkazem.“ Odkulhal zpátky ke svému křeslu. „Lepším se, ne? Všimla jste si, že jsem toho byl včera schopen udělat mnohem víc?“

„Ano.“ Od té noci, co přinesli domů vlčici, byl Logan pořád v jednom kole a dělal všechno od zametání až po pomoc s ošetřováním Maggie. Když nepracovali spolu, vařil nebo uklízel nebo telefonoval a snažil se uplatnit svůj vliv, aby udržel rančery

dál od vlčice. Zamračila se. „Příliš mnoho.“

„Že bych zaznamenal nějaké měknutí?“ Natáhl si nohu na podnožku. „To vy jste přece chtěla, abych dřel jako mezek. Dělal jsem, co jste mi řekla.“

„Já vím.“

Zakřenil se. „Ale nelíbilo se vám, že jsem si to nechal jen tak líbit.“

„Nesmysl. Já jen…“ Váhavě se usmála. „Nebyla to žádná zábava. K čemu je otrok, když je tak přeochotný. Bere to člověku všechnu radost.“

„No, tak to mě mrzí.“

Studovala jeho výraz. „A také jste toho dělal mnohem víc, než jsem po vás chtěla. Nechce se mi to líbit.“

„Jsem prostě iniciativní člověk.“

„Jste také prvotřídní manipulátor. Věděl jste, že mi bude vadit pohled na raněného, který se přepíná.“

Vrhl na ni nevinný pohled. „To že bych věděl?“

„Nechte toho.“

„Divím se, že vám trvalo tak dlouho, než jste se do mě kvůli tomu pustila.“

„Nejsem tak měkká.“ Ušklíbla se. „Hlavně jsem si myslela, že toho necháte. Věděla jsem, že vás ta noha bolí.“

„Jen dělám svou práci, paní.“

„Spíš si tak trochu vyřizujete účty.“

„Přiznávám, že mám s totální podřízeností problémy.“

„S jakoukoli podřízeností,“ upřesnila.

„Dávám přednost partnerstvím. Myslím, že se ukázalo, že nám to spolu docela klape, nebo ne?“

Chvíli mlčela. „Ano.“

„Tak proč nevyhlásit příměří? Nemusíte mě k práci nutit. Zbláznil bych se, kdybych neměl co dělat. Dokonce i ošetřování té vaší vlčice je lepší než točit palci mlýnek. Žijeme tu spolu, tak to dělejme co nejbezbolestněji.“

„Mně to žádnou bolest nepůsobí. Mohla bych…“ začala Sarah, ale přerušilo ji zazvonění telefonu. „Nežijeme spolu,“ odsekla, když přecházela místnost, aby ho zvedla. „Haló.“

„Nezavolala jste mi,“ řekl Todd Madden. „Jak dopadla ta práce pro Logana?“

„Co se staráte, Maddene? Je to hotové. A to je hlavní.“

„Dobře. Tak to můžete na víkend přijet do Washingtonu. Svolal jsem tiskovou konferenci o tom zemětřesení v Baratu. Co ten

sesuv půdy na Tchaj-wanu? Bude to vynikající materiál.“

„Jděte k čertu.“

„Nebudíte ošklivá, Sarah.“ Maddenův hlas byl sladký jako med. „Víte, že to není k ničemu, být na mne sprostá. Mám to nechat zařídit, nebo si to zařídíte sama?“

„Nepojedu do žádného Washingtonu. Mám tady práci.“

„Víte, jak nerad vás k něčemu nutím, ale nemohu tolerovat…“

„Jděte do prdele.“ Zavěsila.

„Měla jste mě s ním nechat promluvit,“ řekl Logan.

„Musela bych si nechat ujít ten báječný pocit, když jsem ho poslala do háje.“

„To není myslím přesně to slovo, které jste použila,“ namítl lehce.

Telefon znovu zazvonil.

Nezvedla ho. „Je to zase on. Nemůže uvěřit, že neskáču, jak píská.“

„Zvednete to?“

„Ne. Pálím za sebou mosty. Jestli nedodržíte svůj slib, tak se zřítím v plamenech.“

„Ale věříte, že ho dodržím. Jinak byste ten most nespálila.“

Na moment se odmlčela. „Ano, věřím vám.“

„Kolik mám času?“

„Pár dní, možná týden. Madden nebude schopný uvěřit, že si to nerozmyslím. Pak se rozzuří a bude mě chtít potrestat.“

„Potom se stane co? Co vám udělá?“

„Vezme mi Montyho.“

„Cože?!“

„Monty mi nepatří. Vlastní ho ATF. Dělám, co Madden chce, protože jinak využije svého vlivu, aby Montyho přidělili někomu jinému.“

Logan tiše zaklel. „Proč ho nemůžete od ATF koupit?“

„Nemyslíte, že jsem to zkoušela? Neprodají ho. Madden tu páku na mne potřebuje.“

„Jste si jistá, že je opravdu může přimět, aby vám Montyho sebrali?“

„Už to jednou udělal. Před dvěma roky už jsem toho měla dost a řekla jsem mu, ať přestane otravovat a jde se bodnout. Vzali Montyho z mého džípu, zatímco jsem byla nakupovat. Nechali tam velmi věcné oznámení, že ho posílají nějakému psovodovi do Evropy a že dostanu vyrozumění o novém psovi, který mi bude přidělen.“

„Do Evropy?“

„Jednotka K9 cvičí psy i pro různé bezpečnostní sbory v zámoří.“ Hořce pokračovala. „Madden byl velmi chytrý, že? Neřekl mi ani, do které země ho posílají. Byla jsem zoufalá. Prosila jsem každého, od poštovních úředníků po starší důstojníky ATF, aby mi řekli, kam Montyho dali. Trvalo mi to přes měsíc, než jsem zjistila, že ho poslali na policejní oddělení v Miláně. Bála jsem se, že už možná bude příliš pozdě.“

„Příliš pozdě?“

„Nebylo to jen tím, že se nenechá od nikoho jiného nakrmit. Monty mě miluje. Jsme si… blízcí. Truchlil by. Pes, který miluje tak jako Monty, může steskem i umřít.“ Zamrkala, protože ji v očích začaly pálit slzy. „Truchlil. Byl strašně nemocný, když jsem ho v Miláně našla.“

„A co jste udělala?“

„Co myslíte? Zavolala jsem Maddenovi a řekla mu, že udělám, co bude chtít, jen když mi vrátí mého psa.“ Pohlédla mu přímo do očí. „Nedopustím, aby se tohle stalo znovu. Jestli nenajdete způsob, jak mě Maddena zbavit, tak prostě s Montym zmizíme.“

„Najdu způsob,“ řekl Logan tvrdě. „S tím můžete počítat.“

„Počítám. Chraň vás pánbůh, jestli mě zklamete.“

„Nezklamu vás.“ Vytáhl telefon. „Teď se běžte starat o svou vlčici, zatímco se postarám o Maddena.“

Když vyťukal číslo, podíval se na ni. „Když jsme se teď spojili, abychom dostali Maddena, nemohla byste zapomenout na všechny mé hříchy a uzavřít se mnou příměří?“

„Možná.“ Usmála se. „Když mi slíbíte, že už nebudete krmit mého psa.“

„Jen pokud bude umírat hladem.“ Promluvil do telefonu: „Margaret, jak to vypadá s Maddenem?“

Sarah se stále ještě usmívala, když šla s Montym na zadní verandu. Na Loganově okamžité a soustředěné reakci na její problém bylo něco velmi uklidňujícího.

Monty se ohlédl po Loganovi. Hodný.

„Ne, vypočítavě roztomilý. Měl jsi s tím žrádlem počkat na mě. Moc dobře to víš.“

Věřím.

„Přesto jsi neměl porušit pravidla.“ Ale ona také porušovala pravidla a věřila Loganovi. Jak se mu podařilo prorazit její obranu?

Milý.

Charizma? Ne, Bůh ví, že se ji těch posledních pár dní nesnažil nijak okouzlit. Byl prostě jen upřímný a tvrdě pracoval.

Proč se tím vlastně zabývá? Jediné, k čemu se zavázala, je příměří na následující týden nebo tak nějak.

Krásná. Monty se hnal k Maggie, která na něj upírala zlý pohled. Plácl sebou vedle ní. Miluju.

Ohrnula pysky a zavrčela.

Sarah zavrtěla hlavou. „Na nějakou romantiku nemá moc náladu, hochu. To zranění ji rozčiluje.“ Přešla k Maggie. „Tak pojď, podíváme se, jestli bych s tím nemohla něco udělat. Žádné kousání. Zkusme taky uzavřít příměří, jo?“

Pes dováděl a hrál si a šťastně vrtěl ocasem, jak pobíhal okolo té Patrickové.

Duggan namířil pušku přímo na psí hlavu. Jeho prst jemně pohladil spoušť.

„Co to děláte?“

Vzhlédl a spatřil Rudzaka, jak k němu kráčí přes hřeben.

„Ta Patricková a její pes jsou venku. Chystám se jí připravit malé překvapení. V Santo Camaru se mi ho nepodařilo dostat. Tak mu tu jeho zasranou palici ustřelím teď.“

Rudzak pohlédl dolů ke srubu. „Proto jsme sem nepřišli. Jen taktak se nám podařilo vyhnout Galenovým chlapům, co tady hlídkujou. Jsou úplně všude. Jeden by řekl, že hlídají Fort Knox. Nejspíš máme jen chvilku času, než se zase objeví. Viděl jste Logana?“

„Stojí ve dveřích.“

„Ach ano,“ zamumlal Rudzak. „Má velmi ochranářský postoj, že?“

„Řekl jste mi, že jeho i tu ženskou ještě necháme být. Ale nevidím důvod, proč bych nemohl odprásknout toho psa, nebo jo?“

„Myslíte si, že to zvládnete? Nemůžeme jít moc blízko. Pro většinu střelců by to nebylo na dostřel.“

„Dokážu to.“

Zlatý retrívr zvedl hlavu a radostně štěkal.

„Vždycky jsem nesnášel štěkavý hafany.“ Duggan znovu namířil pušku. „O co se vsadíte, že ho složím jednou ranou?“

„O nic.“ Rudzak se usmál. „Vím, že jste vynikající střelec.“

Ano, Rudzak mě vždycky dokázal ocenit, pomyslel si Duggan. Celou tu dobu od chvíle, kdy se před rokem k Rudzakovi přidal, mu byla prokazována patřičná úcta. „Tak sledujte, jak toho pejsánka oddělám.“

„Těším se na to.“ Rudzak si založil ruce na prsou. „On je to ostatně geniální nápad. Dokážu si představit, že se Logan v tom malém srubu a se všemi těmi Galenovými chlapy kolem cítí velice bezpečně. Jak jím lépe otřást než pomocí tohoto malého překvapení? Rozhodně toho psa zastřelte.“

Duggan před sebou úplně viděl následující scénu: Pes padá v krvi. Sarah Patricková zírá na svého psa a ječí a potom se k němu s Loganem oba rozběhnou.

„Počkejte chvíli.“

Viděl, že Rudzak sleduje tu ženu. Prudce se otočila a zahleděla se k horám.

„Zajímavé,“ řekl Rudzak. „Myslíte, že něco vycítila? Volá psa k sobě.“

„Zatraceně.“ Duggan frustrovaně sledoval, jak se pes a žena rychle vracejí ke srubu. Musel jednat rychle. „Žádný strach. Stejně toho čokla dostanu.“

„Ne.“

Zamračeně se na Rudzaka podíval.

„Zjistil jsem, co jsem potřeboval, a Galenovi lidé nejsou hloupí. Ve chvilce by nás našli podle směru výstřelu. Nestojí to za takové riziko.“ Pokrčil rameny. „Kromě toho, zabít psa by těžko bylo důstojné pokračování po Kai Chi.“

„Ale vždyť by se tím nic…“

„Ne, Duggane,“ řekl jemně Rudzak a odvrátil se. „Věřte mi. Musíme vymyslet něco vhodnějšího.“

„Co se děje?“ Zeptal se Logan, když Sarah zaháněla Montyho dovnitř. „Co jste viděla?“

„Nic.“

Upřel na ni pohled.

„Nic,“ zopakovala. „Jen jsem cítila, že… něco není v pořádku. Vím, že to zní bláznivě. Ale naučila jsem se důvěřovat svým instinktům.“

„Nezní to ani trochu bláznivě. Dokážu si představit, že se u vás za ty roky vyvinuly velmi dobré instinkty.“ Vzal do ruky telefon. „Zavolám ostraze a požádám Franklina, aby prohledali okolí a pátrali po jakékoli známce Rudzakovy přítomnosti.“

„Jestli je tu nějaké nebezpečí, tak je pravděpodobnější, že rančeři přišli na to, že se starám o Maggie. Nejspíš se rozhodli, že mi dají lekci.“ Mávla rukou. „Jak říkám, pravděpodobně to nic není, ale raději budu teď brát Montyho ven až po setmění.“

„Dobrý nápad.“ Logan promluvil do telefonu: „Frankline, co se

tam nahoře děje?“

„Pojď, Monty.“ Sarah zamířila do kuchyně. „Pojď se napít.“

Logan skončil hovor, zrovna když naplnila Montyho misku. „Nikoho neviděli, ale hledají.“

„Říkala jsem vám, že jsem nic neviděla.“ Vydala se na zadní verandu k Maggie. „Jestli to byl některý z těch farmářů, tak vůbec neuškodí, když si uvědomí, že tu nejsou sami.“

„Necháváte mě vyhrát?“ Sarah se opřela v křesle a podezíravě se na Logana zahleděla. „Jsem dobrá, ale tak špatný přece jenom být nemůžete.“

„Věřte mi, že jsem. Poker není moje hra. Okamžitá odměna mi nikdy moc neříkala. Mnohem lépe mi jdou šachy.“

Chvíli ho pozorovala a pak pomalu přikývla. „To si dokážu představit. Strategie a taktika. Šachy mě nikdy nezaujaly. Okamžitá odměna, to je moje.“

„Kdo vás naučil hrát poker? Někdo z týmu?“

„Ne, můj dědeček. Když jsem byla malá, sedávali jsme tady před krbem a hráli celé hodiny.“

„Co vaše matka?“

„Žila v Chicagu. Neměla to tady ráda.“

„Ale vy ano.“

„Milovala jsem to.“ Ušklíbla se. „A hrozně ráda jsem vypadla z města. Bylo špinavé a plné lidí a…“ Zvedla se. „Mám žízeň. Chcete trochu limonády?“

„Děkuju.“

„Dnes večer není tak chladno jako obvykle.“ Šla k ledničce. „Možná bychom měli uhasit oheň.“

Přešel ke krbu. „Vaší matce se ve městě líbilo?“

„Měla ráda světla a kina a bary a lidi. Hodně lidí. Dost se nudila.“ Podala mu orosenou sklenici. „Byla čtyřikrát vdaná.“

„Měla jste to těžké.“

„Přežila jsem to.“ Posadila se a natáhla si nohy. „Vlastně jsem měla štěstí. Pokaždé, když se vdala, jsem jela na nějakou dobu k dědečkovi. A to se mi líbilo. Potřetí mě u něj nechala dva roky.“

„Proč vás prostě nepředala do jeho péče?“

„Cítila by se osamělá. Musela u sebe někoho mít.“

„Pěkné.“

Podívala se na něj přes okraj sklenice. „Podívejte, nestěžuju si. Tak to prostě bylo. Nebyla jsem zneužívaná. Někteří lidé prostě někoho potřebujou.“

„Ale vy ne.“

„Kdo by se postaral o ty potřebné, kdybychom byli všichni stejní? Takhle se to vyrovnává.“

„A dědeček vás potřeboval?“

Neodpověděla hned. „Myslím, že ano. Těžko říct. Vím, že mě miloval. Řekl mi to, když umíral.“

„Předtím ne?“

„Moc toho nenamluvil. Hrozně se nadřel, než vydělal peníze na těch pár akrů tady. Když se sem přestěhoval, přísahal, že odsud do své smrti neodejde.“

„Jak si vydělával na živobytí?“

„Cvičil koně a psy. Se zvířaty to báječně uměl.“

Logan upil ze své limonády. „To vy taky.“

„Se zvířaty je to jednoduché. Nic nevyžadují. Všechno, co musíte udělat, je milovat je.“

„S některými lidmi je to také tak.“

„Skutečně? Tak to jsem si tedy nikdy nevšimla.“

„Proč? Protože jste měla sobeckou matku, která zjevně nevěděla, jak se starat o vlastní dítě? Už jste toho zažila dost, abyste věděla, že na světě je spousta skvělých lidí.“

„Nezazlívám vám… zkrátka, nic vám do toho není, Logane.“

„Ano, vím, ale byl to jen takový postřeh.“

„Do hajzlu s vašimi postřehy. Já se vás taky nevyptávám na vaše životní osudy a pak vás nesoudím.“

„Jen do toho. To bude jedině fér.“

„Nechci od vás nic…“ Zmlkla a podívala se na něj s výzvou v očích. „Co byla zač ta laboratoř v Santo Camaru?“

„Není to můj životní osud.“

„Takže mi nic nepovíte.“

„Ale ne, to jsem neřekl.“ Upřel pohled do své sklenice. „Byla to lékařská výzkumná laboratoř. Děláme docela zajímavé pokroky.“

„Lékařská?“

„Odvětví výzkumu, které už nějakou dobu financuji.“

„Pokroky v čem?“

„Umělá krev.“

Oči se jí rozšířily. „Cože?“

„Náhražka krve. Neslyšela jste o tom? Něco už o tom výzkumu bylo uveřejněno.“

„Něco málo jsem slyšela.“ Sarah zamyšleně přivřela oči. „Je to kvůli Chen Li, že? Kvůli její leukemii?“

„Začalo to kvůli Chen Li. Skoro mě to zabilo, když jsem jí nemohl pomoct. Ale nejsem tak sobecký, abych neviděl využití i u

jiných onemocnění.“

„Proč ukrývat laboratoř v džungli? Cožpak je to takové tajemství?“

„Průmyslová špionáž. Jsme už tak zatraceně blízko. Společnost, která tohle dokáže jako první, bude mít pod kontrolou jak vývoj, tak trh.“

„Peníze?“

„Kontrola,“ zopakoval. „Nezasvětil jsem všechny ty roky hledání odpovědí, abych se teď vzdal kontroly.“

„Na tom pracuje Bassett?“

„Ano, snaží se zrekonstruovat poslední měsíc výzkumu v Santo Camaru. Posílali zprávu každý měsíc, ale tu poslední jsme nedostali, a zrovna před útokem se toho udělalo velmi mnoho.“

„Rudzak nemá s průmyslovou špionáží nic společného.“

„Rudzak se nestará o nic jiného, než jak mě zasáhnout tam, kde to nejvíc bolí.“

„Jak dokázal přijít na tu… laboratoř a na to, co tam děláte? Věděl o vaší ženě a o tom, jak zemřela?“

„Ó, ano, věděl o Chen Li.“ Postavil sklenici na stůl. „Vidíte, jak vám věřím? Prozradil jsem vám všechna svá tajemství.“

Ne, všechna určitě ne. „Musel jste Chen Li velmi milovat.“

„Ano, naprosto mě uchvátila, hned jak jsem ji poprvé uviděl. Byla směsicí starého světa a nové technologie. Byla počítačová expertka, ale bylo na ní zároveň něco půvabného a vznešeného. Vzali jsme se měsíc potom, co jsem se s ní seznámil.“ Odmlčel se. „Za tři roky zemřela.“

„A vás to stále ještě bolí,“ dodala Sarah ostře. „Proto je bezpečnější milovat psy.“

„Už je to dávno a já jsem byl tehdy jiný člověk. Nemyslím si, že byste byla tak naprosto oddaná psímu plemeni, jinak byste nedělala tu práci, kterou děláte.“

„Myslete si, co chcete. Od první záchranné akce, které jsem se zúčastnila, jsem věděla, že tato práce je to, pro co jsem byla stvořená. Malá holčička se ztratila rodičům v horách nedaleko Tucsonu.“ Pohlédla do své sklenice. „Bylo jí teprve pět a venku mrzlo. Nebyla jsem si jistá, že ji najdeme živou, ale nevzdali jsme to. Za tři dny ji Monty našel a byla naživu. Když jsem ji zvedla a zabalila do deky, zašeptala, že věděla, že pro ni někdo přijde. Čekala. Věděla jsem, že čekala na mě. Zachránila jsem ji. Tomuhle pocitu se nic na světě nevyrovná.“

„Někdy je ale zachránit nemůžete.“

„Ne, ale můžu je aspoň přivést domů.“

„Mluvíte jako Eva.“

Zavrtěla hlavou. „Pořád vám to říkám, nejsem ani trochu jako Eva. Přestaňte se rýpat v mém nitru. Podívejte, jsem jen to, co je na povrchu. Nemám tragickou minulost jako Eva a neskrývám žádnou zášť. Beru lidi takové, jací jsou. Rozumíte?“

„Rozumím. Ale nevěřím vám. Jestli jsem se o vás za minulých pár týdnů něco dověděl, pak to, že jste mnohem komplikovanější, než byste kdy přiznala.“

Zhnuseně si odfrkla. „Houby.“

„Jste inteligentní, pracovitá a tvrdá. Pod tou trnitou pichlavou slupkou je pravděpodobně něco docela jiného. Ještě nikdy jsem totiž nepotkal ženu, která by víc milovala a tolik dávala jako vy.“

Odvrátila pohled. „To je hloupost.“

„Nelíbí se vám to. Proč?“

„Protože jen dělám, co je třeba udělat. Každý má nějaký cíl, nějakou práci. Tohle je moje práce.“

„Nepřiznáte, že vaše práce je nesobečtější než většina jiných?“

„Ne víc než práce hasičů, policistů nebo spousty jiných.“

„Přivádí vás do rozpaků, když říkám, že se o lidi staráte stejně jako o své čtyřnohé přátele?“

„Nejsem na rozpacích.“ Zvedla se. „Musím se jít podívat na Maggie.“

„Utíkáte?“

„Ne.“ Pevně na něj pohlédla přes rameno. „Vy mě nemůžete zahnat na útěk, Logane. Podívám se na Maggie a pak se vrátím a dám vám další nářez v pokeru.“

„A já to přijmu. A víte proč?“

„Jste masochista?“

„Ne.“ Zvedl svou sklenici jako k přípitku. „Jsem přítel.“

Zírala na něho.

„Smiřte se s tím. Muselo se to stát potom, co jsme spolu už prožili. Teď jsme si vyměnili důvěrnosti. Tím je to zpečetěné. Jsem velmi vnímavý. Nebojte se. Nebudu po vás nic vyžadovat. Prostě předstírejte, že jsem pes nebo vlk.“

Nevěděla co říct.

„To je v pořádku, Sarah,“ řekl jemně. „Opravdu.“

Nebylo to v pořádku. Cítila se trapně a byla znepokojená a podivně… vzrušená. „Děláte si ze mě legraci?“

Začal míchat karty. „Ani náhodou.“

O dva dny později zavolal Loganovi jeden z mužů z ostrahy.

„Dobře. Ne, jen pokračujte ve sledování. Myslím, že vím, kdo to je.“ Obrátil se k Sarah. „Máme návštěvu. Bude tu za pár minut.“

Ztuhla. „Rudzak?“

Zamířil ke dveřím. „Myslím, že to bude váš přítel Madden.“

„Cože?“ Následovala ho. „Proč by sem, k čertu, jezdil?“

„Jestli Margaret odvedla svou práci, měl by být bez sebe vzteky.“ Logan si zastínil rukou oči, aby mohl sledovat přijíždějící buick. „Ačkoli jsem čekal, že vám zavolá, a ne, že se sem rovnou přižene.“

„Proč by měl být vzteky bez sebe?“

Zazubil se. „Trvalo moc dlouho najít na toho šmejda nějakou špínu, a tak jsem zasáhl jeho bolavé místo. Finance. Blíží se volby a já jsem před pár dny zavolal dvěma jeho největším přispěvatelům a přesvědčil je, aby svou podporu stáhli. Potom jsem řekl Margaret, ať mu zavolá a sdělí mu, že tohle je jenom začátek, jestli nepřesvědčí ATF, aby vám prodali Montyho.“

Překvapením jí spadla brada. „No to mě podržte.“ Její pohled zalétl k buicku. „Pak není divu, že je tady.“

„Jak jsem říkal, myslel jsem, že spíš zavolá.“

„Ne, to by nebyl Madden. Když je takhle bezmocný, bude chtít zaútočit a vidět mou bolest.“

„Běžte dovnitř. Promluvím s ním.“

Zavrtěla hlavou. „Přestaňte se mě snažit ochraňovat. Bude nepříjemný, ale není to nic, co bych nezvládla.“ Připravila se, zatímco auto se skřípěním brzd zastavilo u předních dveří. Doufala, že mluví pravdu. Madden dokázal mistrně způsobit bolest, jak se přesvědčila před lety. Teď už ale nebyla ta mladá, nezkušená dívka. Jak Madden vystupoval z auta, popošla dopředu. „Říkala jsem ti, abys sem už nikdy nejezdil, Maddene.“

„Ty děvko!“ Jeho tvář byla rudá vzteky. Všechna ta uhlazenost, s jakou se k ní obvykle choval, byla pryč. „Co si, kurva, myslíš, že děláš?“

„Trochu víc úcty, prosím,“ řekl pomalu Logan. „Myslím, že víte přesně, co děláme.“

Madden přesunul pohled na Logana. „Co vy tady děláte? Udělal jsem vám laskavost, sakra. Měl jste mi pomoct.“

„Okolnosti se změnily. Jako politik jistě víte, jak prázdné mohou sliby být. Zavolal jste na ATF?“

„Nenechám se přinutit k tomu…“

„Jestli si budete chtít udržet křeslo v Senátu, tak necháte. Hra teprve začala. Zmrazím vaše příspěvky do posledního centu, a

jestli jste třeba jen jednou přešel na červenou, zjistím to a dám to na přední stránky všech novin ve Státech.“

„Ty zkurvysyne!“

„Něco po vás chci, Maddene. Udělejte to, možná vás nechám přežít volby.“

„Možná?“

„Nevím, jestli vydržím pomyšlení na to, že sedíte zdravý a prosperující v hlavním městě, ale jestli mě odmítnete, tak tam rozhodně sedět nebudete.“

„To si piš, že odmítnu, ty idiote.“

„Ne, neodmítnete. Jste ambiciózní člověk a jsem teď pravděpodobně největší překážka, na jakou jste kdy narazil. Přemýšlejte o tom. Proč riskovat všechno kvůli troše publicity? Sežeňte si ji někde jinde. Už jste Sarah a Montyho využil dost.“

„Skutečně?“ Sarah viděla, jak se Madden snaží ovládnout svůj vztek, když se k ní obrátil. „Využil jsem tě dost, Sarah?“ Jeho hlas přetékal záští. „Mluv. To ti není podobné, schovávat se někomu za zády.“

„Jdi pryč, Maddene.“

„Takže teď rozkazuješ ty mně?“ Přelétl pohledem z ní na Logana a zpátky. „Ty si myslíš, že když spíš s velkým šéfem, tak že můžeš tahat za nitky?“

„Nespím s žádným velkým šéfem.“

„Aha. Takže on věží v téhle mizerné chatrči, protože se mu tady líbí, že ano? Nejsem hlupák. Všiml jsem si, jak se na tebe dívá. Peníze a sex, podle nich se točí svět. Peníze jsi mu dát nemohla, ale sex pro tebe takový problém není, co?“

„Mlčte, Maddene,“ zasyčel Logan.

„Ach, jaký rytíř!“ Madden na něj vrhl posměšný pohled. „Nemůžu vám vyčítat, že jste se nechal umluvit, když…“

„Držte hubu.“

„Šoustá jako divoké zvíře, co? Je to jediná ženská, co jsem kdy šukal, která ani jedenkrát neřekla ne. Ať jsem po ní chtěl co chtěl, ona pokaždé…“

Do nosu mu narazila její pěst. Vytryskla krev a Madden se zapotácel směrem k autu.

„Zmiz odtud, Maddene,“ vydechla Sarah. „Hned.“

„Kurvo.“ Vytáhl kapesník a přitiskl si ho na nos. „Ty jsi zvíře.“

„Možná. Mám velkou chuť ti skočit po krku.“

„Vypadněte,“ zahučel Logan zachmuřeně. „Ať jste na telefonu hned, jak vjedete na dálnici. Do třiceti minut tady chci mít nabídku

od ATF, aby Sarah koupila Montyho.“

Madden začal nadávat.

„Nebudu to opakovat.“ Logan udělal krok dopředu. „Poslouchejte mě. Šel jste mi na nervy už předtím, ale teď bych vám nejradši zakroutil krkem. Udělejte, co vám říkám.“

„Nebojím se vás.“ Ale Madden ustupoval. Vrhl na Sarah poslední nenávistný pohled a nastoupil do auta. „Myslíš si, kdovíjak nejsi chytrá. Ó, teď ho máš, ale jednou ho omrzíš, a já tady budu pořád.“

„O tom nepochybuju,“ řekla. „Švábi přežijou skoro všechno.“

„Pokud je někdo nezašlápne,“ dodal Logan.

Madden otevřel ústa a pak je zase zavřel, aniž by něco řekl. O chvíli později už ujížděl dolů po cestě.

„Bože, to byl dobrý pocit,“ usmála se Sarah. Bylo to, jako by jí z ramen spadlo obrovské závaží. „Myslíte, že to udělá?“

„Skoro doufám, že ne.“ Logan se otočil na patě a vešel do domu.

Chvíli se za ním překvapeně dívala. „Proč?“

„Protože chci toho zkurvysyna ukřižovat,“ odpověděl hlasem plným zuřivosti. „Ale vy se cítíte skvěle, protože jste toho bastarda praštila do nosu, že jo?“

„Ano. Proč jste tak rozčílený? Madden po mně vyjel a já jsem si s tím poradila.“

„Napadlo vás, že bych to pro vás rád udělal?“

„Ne.“

„Myslel jsem si to.“

„Proč by mě to mělo napadat? Byla to jen a jen moje věc.“

„To tedy, sakra, nebyla!“

„Přestaňte rázovat po místnosti a posaďte se. Už jste byl dneska na nohou příliš dlouho.“

„Posadím se, až se na to budu cítit.“

Zvedla ruce. „Jak chcete. Bude mi jedno, až vás bude ta noha celou noc bolet. Dobře vám tak.“ Ne, to ne. Zrovna jí prokázal velkou službu. Snažila se udržet svou netrpělivost na uzdě. „Podívejte, omlouvám se, že jsem vás zatáhla do té ohavnosti s Maddenem. Dlužím vám…“

„Nedlužíte mi ani prd!“ Rozkřikl se. „Měli jsme dohodu, a teď jsem i já splnil svůj díl. Vy si myslíte, že je to kvůli tomu?“

„Vím jen, že se nechováte rozumně. Není to moje chyba, že je Madden takový bastard.“

„Vaše chyba je, že jste mě nenechala, abych vám pomohl.

Nejste na tomhle světě sama, víte? Ubylo by vás, kdybyste mě nechala, abych vás ochránil? Alespoň jednou?“

Zamrkala. „Nepotřebovala jsem ochranu.“

„Ne, vy nikoho nepotřebujete. Nejste raněná. Nemáte jizvu na duši. Hovno!“

Ztuhla. „Mlčte, Logane. Je mi líto, jestli vaše ego utrpělo ránu, ale nevylévejte si zlost na mně.“

„Měla jste mi dovolit, abych vám pomohl.“

„Pomohl jste mi.“

„Tak proto vám krvácejí klouby?“

Překvapeně se podívala na ruku. „To nic není. Jen odřenina.“

Zastavil se před ní. „A vy jste tak drsná, že jste si toho ani nevšimla, co?“

„Ne, sakra, byla jsem příliš zaměstnaná tím, jak jsem se pokoušela pochopit, proč jste tak naštvaný kvůli… Pusťte mě, Logane.“

Jeho ruce jí sevřely ramena. „Proč? Taky mě praštíte?“

„Možná. Jestli si to zasloužíte.“ Podívala se na něj. „Co je to s vámi, sakra?“

„Nic se mnou není. Ne, to je lež.“ Zatřásl s ní. „Přivádíte mě k šílenství. Nejste na světě opuštěná, krucinál! Nemusíte dělat všechno sama.“

„Pusťte mě.“

Jeho ruce na jejích ramenou povolily a zase se sevřely. „Copak? Bojíte se, že se na vás vrhnu jako váš přítel Madden?“

„Ne, na to vás znám moc dobře.“

„Opravdu?“

Srdce se jí sevřelo. Díval se na ni tak napjatě, že cítila… Rychle od něj odvrátila pohled. „Vy nejste Madden. A říkal jste, že jste můj přítel. Byla to lež?“

Znehybněl. „Ne.“ Spustil ruce z jejích ramen. „Nebyla to lež.“ Přešel k otevřeným dveřím a zadíval se na Maddenovo auto, které bylo ještě v dálce slabě viditelné. „A nejsem Madden. Proč jste mi neřekla, že jste byli milenci?“

„Nepotřeboval jste to vědět. Nebylo to důležité.“

„Ne? Zdá se mi to zatraceně důležité.“

„To by nemělo. Je to už velmi dávno, což nemá vliv na dnešní situaci. Jediné použití, jaké pro mě má, je pomáhat jeho kariéře.“

„A co vy?“

„No tak, vzpamatujte se.“

„A co vy?“ Opakoval.

„Proboha, byla jsem ještě dítě. Potkala jsem ho hned, jak jsem nastoupila u ATF. Byla jsem osamělá a myslela jsem si, že on… Snažil se být velmi přátelský. Klamal mě přes šest měsíců. Pak jsem to skončila. Nelíbilo se mu to.“

„Evidentně.“ Nepodíval se na ni. „Zjevně vás shledal velmi zábavnou.“

Cítila, jak jí do tváří stoupá horko. „No a?“

„Jen to komentuji. Takže s vámi jebal jinými způsoby, když už jste ho nepustila k sobě do postele.“

„To od vás bylo sprosté.“

„Ale pravdivé.“

Chvíli byla ticho. „Ano. Vždycky chtěl být tím, kdo drží bič.“

„Věřím, že to nemyslíte doslova. Myslím, že i vy byste řekla ne…“ Zmlkl a zavrtěl hlavou. „Omlouvám se. To nebylo nutné.“

„Ne. A taky to bylo sprosté. Nic vám do toho není.“

„Máte pravdu. Jak jsem řekl, omlouvám se.“ Otočil se k ní čelem. „Myslím, že jsem se cítil trochu ublížený, když jste mě z toho vynechala. Přátelé tohle nedělají.“

Napětí mezi nimi bylo pryč, uvědomila si s úlevou. Nebo jen polevilo? I tak to uvítala. „Nikdy jsem neřekla, že jsem vaše přítelkyně.“

„Tak jste, nebo ne?“

Dny naplněné společnou prací. Noci strávené péčí o Maggie. Vtipy, humor, srdečné kamarádství. „Jo, řekla bych, že jsem,“ pronesla pomalu.

„To máte sakra pravdu, že jste. Pracoval jsem příliš tvrdě, abych se ujistil, že…“

Zazvonil telefon.

„Vezmu to.“ Logan čtyřmi dlouhými kroky přešel místnost a zvedl telefon. „Momentálně tady není. U telefonu John Logan. Řekněte to mně.“ Chvíli poslouchal. „Zařídím, aby do hodiny někdo přinesl do vaší kanceláře potvrzený šek. Předejte mu, prosím, notářsky ověřenou kupní smlouvu. Děkuji.“ Zavěsil a otočil se k ní. „Nějaký Sanders z ATF. Říkal, že je velitelem jednotky K9. Znáte ho?“

„Ano, je to můj šéf.“ Zalila ji vlna vzrušení. „Madden mu zavolal? Prodá mi Montyho?“

Přikývl. „Zítra budete mít jeho papíry.“

Ach, Bože, to je příliš krásné, aby to byla pravda. Po tak nekonečné době čekání a úzkosti se to stane. „Opravdu?“

Usmál se. „Opravdu.“

Podlamovala se jí kolena. Sesula se do křesla. „Bála jsem se, že to neudělá. Nemohla jsem uvěřit, že…“

„Věřte.“

Monty je její. Už mu nic nehrozí. Je v bezpečí.

Logan na ni upřeně hleděl. „Úplně zářítе.“

Cítila to. Samotné ji připadalo, že září jako slunce. „Je v bezpečí.“

„Ano.“

Zavřela oči. „Měla jsem o něj takový strach. Psi jsou bezmocní. Nemohou se sami bránit před krutostí.“

„Ale vy jste ho ochránila.“

Otevřela oči, když ucítila, jak se její tváře dotkl kapesník. „Co to děláte?“

„Pláčete.“ Otřel jí slzy a strčil jí kapesník do ruky. „Proč ženy vždycky pláčou, když jsou šťastné? Nedává to smysl.“ Přešel ke dřezu. „A je to hrozně zneklidňující.“

„Proč?“

„Slzy jsou známkou žalu a muži mají primitivní instinkt ženy toho žalu zbavovat.“ Vracel se k ní a nesl mokrou utěrku. „Mate nás, když žádný žal nenacházíme. Dejte mi tu ruku.“

„Cože?“

„Teče vám krev.“ Uchopil její pravou ruku a utěrkou se jemně dotýkal odřených kloubů. „Máte zranění, které mohu vyléčit.“

„Je to sotva…“

„Pssst. Máte nebezpečný pravý hák. Kde jste se to naučila?“

„Ray Dawson.“

„Kdo je Ray Dawson?“

„Hasič, jeden z mých instruktorů. Říkal, že při katastrofách a neštěstích lidem občas přeskočí. Člověk se musí umět bránit.“

„To chápu.“ Zvedl její ruku ke rtům a políbil jí odřené klouby. „Aby to nebolelo. Není to vědecké, ale uspokojuje to můj primitivní instinkt.“ Zvedl se. „Musím zavolat Margaret a ujistit se, že hned pošle někoho na ředitelství ATF. Ještě něco, co bych pro vás mohl udělat?“

Zavrtěla hlavou.

„Jste si jistá? Zabít nějakého draka? Přinést diamantovou korunu?“

„Už jste toho udělal dost. Děkuju vám.“

„Dost pro vás, ale co já?“

„Co, co vy?“

„Líbí se mi to. Cítím se jako obr, když díky mně takhle zářítе.

Myslím, že to nejspíš bude návykové.“

Polkla. „Z toho se dostanete.“

„Tím si nejsem tak jistý. Uvidíme.“ Vytáhl svůj telefon. „Zjevně vás to znepokojuje, takže si půjdu ven zatelefonovat.“

Jakmile vyšel ze dveří, uvědomila si, že zadržuje dech. Bože, vždyť se celá třese. Posledních třicet minut bylo příliš nabitých emocemi. Vztek, úleva, úžas, radost a touha.

Neuhýbej před tím. Byla to touha, co cítila. Touha po Loganovi. Silná, žhavá a živočišná.

Také ji cítil.

Ale nenaléhal. Ustoupil a odešel.

Byla zklamaná. Pitomá. Bože, že ale byla pitomá! Zaplést se s mužem, jako je Logan, bylo to poslední, co potřebovala. Je příliš silný a dominantní a pletl by se jí do života.

Proč by se jí do něj měl plést? Mohli by být jako dvě lodě, které se v noci potkávají. Zaručeně nestál o nějaký závazek. Nic pro něj neznamenala.

Přestaň na něj myslet. Přestaň na něj, sakra, myslet.

Vstala a šla na zadní verandu. Monty ležel vedle Maggie jako obvykle, ale zvedl hlavu a líně zavrtěl ocasem.

„To jsi tedy kamarád.“ Klekla si vedle nich. „Logan a já jsme se tě snažili ochránit před Maddenem, a ty tady děláš oči na Maggie.“

Krásná. Miluju.

„Jak to víš? Třeba je to jen…“

Láska.

„Možná.“ Podrbala ho na hlavě. „Budeš muset Maggie přesvědčit. Bude chtít vážnou známost. Připojí se k tobě na celý život.“ Pouto mezi mužem a ženou není tak neotřesitelné. Kdysi dávno nenáviděla svou matku pro její citovou nestálost a byla rozhodnutá vzít si jednoho muže na celý život. Teď ví, že to byl dětský sen. Tvrdé zkušenosti ji naučily, že vztahy mezi muži a ženami jsou často náhodné a prchavé.

Láska.

Ale ne pro ni.

Ani pro Logana.

„Hned se do toho pustím,“ slíbila Margaret. „Tak to je dobrá věc, Johne. Myslela jsem, že jí ten pes patří.“

„To já také.“

„Mám přestat shánět tu špínu na Maddena?“

„Ne, chci o něm vědět všechno, co půjde.“

„Vypadá to, jako bys ho chtěl dostat.“

„To tedy ano. Chci ho pověsit za koule do průvanu.“

„Proč?“

Protože žárlil jako blázen. Protože nikdy neměl silnější nutkání někoho zničit, než když se dozvěděl, že Madden byl jejím milencem. „A proč ne? Je to šmejd.“

„Narážíš na spoustu šmejdů. Obvykle je ignoruješ, pokud ti nezkříží cestu.“

„Tohohle ignorovat nebudu. Tohohle sejmu.“

„Dobře, dobře. Pokusím se toho o něm v příštích pár dnech zjistit co nejvíc.“

Ukončil hovor a vyťukal Galenovo číslo.

„Kde, k čertu, Rudzak vězí?“ Chtěl vědět, když Galen zvedl telefon.

„Také tě zdravím. Kam se podělo tvé vychování, Logane?“

„Našel jsi Sancheze?“

„Včera. Nevěděl, kde Rudzak je, ale přesvědčil jsem ho, aby absolvoval pár telefonů. Sdělili mu, že se Rudzak před několika dny vrátil do Států.“

„Kam?“

„Místo neznámé. Jenže než odjel, tak od ruského obchodníka se zbraněmi nakoupil pěknou spoustu výbušnin a rozbušek.“

„Do hajzlu!“

„Nízká hra ho přestala bavit a vsadil bych se, že půjde po svém hlavním cíli. Měli bychom být schopni uhodnout, co to bude. Dodsworth?“

„Pravděpodobně. Ve Státech mám sedm továren a dvaadvacet výzkumných pracovišť. Na všech jsem zvýšil ostrahu a ATF je pravidelně kontroluje.“

„To nestačí.“

„Zatraceně, to vím.“

„Máš štěstí. Už ti letím na pomoc. Za pár hodin bych měl přistát v San Francisku. Pojedu zkontrolovat zařízení v Silicon Valley, protože je největší, a pak zamířím do Dodsworthu. Potom zkusím své kontakty, jestli bych se nedostal na stopu Rudzakovi. Jestli s tím ovšem souhlasíš.“

„Kdybych s tím nesouhlasil, stejně to uděláš.“

„Co mám říct? Prostě trpím nadbytkem iniciativy. Jak se má dáma s psíčkem?“

„Dobře.“

„Že bych zaslechl hořký tón? To bylo zřetelné zavrčení.“

„Já nevrčím.“

„No, třeba by sis s ní líp rozuměl, kdybys vrčel. Zdá se, že má zvířata opravdu ráda. Ale myslel jsem, že je mezi vámi poslední dobou přátelštější vztah.“

Sám jsi zvíře.

Logan sevřel sluchátko, jak se mu v hlavě vynořila Maddenova slova. „Najdi Rudzaka. Rychle.“

„Najdu ho.“ Galen zavěsil.

Logan strčil telefon do kapsy a zadíval se na slunce, které zapadalo za hory. Měl by jít dovnitř, najít Sarah a zahladit ty zbytky sváru, které rozčeřil, když odjel Madden. Pěkně to zpackal. Teď, když už Rudzak není bůhvíkde na jiném kontinentu, nemůže se za žádnou cenu nechat od Sarah donutit k odchodu.

Nemohl jít zpátky do srubu. Ještě ne.

K čertu s Maddenem. Několika větami prorazil Loganovu vyrovnanost a přiměl ho ztratit kontrolu.

Šoustá jako divoké zvíře.

Zavřel oči. „Ježíši.“ Cítil, jak jeho tělo zareagovalo i přesto, že jím otřásaly vztek a žárlivost.

Je to jediná ženská, která ani jedenkrát neřekla ne…

Jaké erotické hry byla ochotná hrát?

Kontroluj se. Tenhle téměř bolestivý chtíč nebyl pro něj přirozený. Sex byl vždycky intenzivní rozkoš, ale ne taková šílená posedlost.

Není to posedlost. Nedopustil by to. Reagoval na Maddenova slova s instinktivní sexualitou, ale tak by reagoval každý muž.

Jakmile dostane své tělo pod kontrolu, půjde zpátky do srubu a postará se, aby Sarah na tohle jeho uklouznutí zapomněla.

Kapitola desátá

„Něco se děje," řekla Bonnie. „Nelíbí se mi to, mami."

Eva odtrhla pohled od lebky, na které pracovala, a podívala se na druhou stranu místnosti. Bonnie seděla s koleny pod bradou na konci pohovky. Malá dívenka měla na sobě džíny a tričko jako pokaždé, když se Evě zjevila, a na tváři pod záplavou rusých kudrnatých vlasů rozzářený výraz plný života. Evě poskočilo srdce radostí.

Rychle se podívala zpátky na lebku. „Vítám tě. Říkala jsem si, kdy tě zase uvidím." Změnila tloušťku vrstvy na lebce. „Totiž, chci říct, kdy se mi o tobě zase bude zdát."

Bonnie se zachichotala. „Vidím, že se nevzdáváš. Ale jednou budeš muset uznat, že jsem, kdo říkám, že jsem. Už jsi beztak urazila tak polovinu cesty."

„Do cvokárny? Děkuju, nechci."

„Ty víš, že nejsi blázen. Kde je Joe a Jane?"

„Jeli do města na odpolední promítání. Jane chtěla vidět nějaký nový film Matta Damona. Měla jsem práci, tak jsem s nimi nešla." Odmlčela se. „Ale muselo se mi začít chtít spát, tak jsem se natáhla tady na pohovku, že si zdřímnu. Jinak bys tu nebyla."

Bonnie se zazubila. „Není to úžasné, kolik práce jsi na té lebce udělala, zatímco jsi spala hlubokým spánkem?"

„Zmlkni, zlobidlo. Nezáleží na tom, co říkáš. Nejsi duch, jsi jen výplod mé představivosti. Vytvořila jsem tě, a až tě nebudu potřebovat, tak zmizíš. Už se to blíží. Neobjevila ses celé měsíce." Pohled měla stále upřený na lebku. „Když Sarah našla tvoje tělo a přivezli jsme tě domů, myslela jsem, že jsi už třeba pokračovala někam dál."

„A měla jsi z toho radost?"

„Ano, samozřejmě." Zavřela oči. „Ne, teď lžu. Chybělas mi,

holčičko.“

„Ty mně taky.“

Eva si odkašlala. „Tak… proč jsi za mnou nepřišla?“

„Bylas kvůli mně dost zmatená. Víš, přestože jsi tak chytrá, tak ti to občas moc nemyslí. Řekla jsem si, že se budu držet stranou, dokud si to nevyjasníte s Jane.“

„Jak diplomatické.“

„Chci, aby bylo všechno v pořádku, mami. Zůstala bych pryč déle, ale začala jsem mít strach.“ Na chvíli se odmlčela. „Něco se stane.“

„To už jsi říkala.“

„Protože je to pravda. Něco zlého.“

„A já ti mám věřit?“ Ruka se jí třásla, když pokládala další vrstvu. „Joeovi? Jane?“

„Myslím, že ne. I když možná… Víš, já nevidím jasně, co se stane. Jen takové útržky pocitů.“

„No, to jsi duch za všechny peníze. Nejdřív mě vyděsíš a pak mi řekneš, že vlastně nic bližšího nevíš.“

„Sarah.“

„Cože?“

„Kolem Sarah je temnota. Smrt. Tolik smrti.“

„Zrovna se vrátila z Baratu. Tam bylo smrti spousta.“

Bonnie zavrtěla hlavou. „Něco se stane.“

„Tak běž navštívit její sny.“

„Mami!“

„Co mám dělat? Povědět jí, že moje dcera, kterou jsme právě pohřbili, má o ni strach?“

Bonnie se kousala do dolního rtu. „To není jenom kvůli ní. Část té temnoty musí být i kolem tebe, jinak bych ji necítila.“ Naklonila hlavu na stranu a poslouchala. „Už musím jít. Slyším Joeovo auto.“

„Já ne.“ Eva si utřela ruce do ručníku a přešla k oknu. Joeovo auto právě vyjelo ze vzdálené zatáčky. „Jak to děláš?“

„Být duch má jisté výhody. Miluju tě, mami.“

„A já tebe, holčičko.“ Otočila hlavu. „Ale občas umíš být pěkně…“ Pohovka byla prázdná. Žádná postavička v džínách, žádný zářící uličnický obličej. Žádná Bonnie.

Eva zavřela oči, jak jí projela vlna zklamání. Tohle zvláštní snění o Bonnie jí většinou přinášelo pocit klidu a míru, ale tentokrát v ní nepříjemně hlodalo znepokojení. Proč?

Něco se stane.

Temnota.

Myslela si, že už nechala temnotu za sebou. Tyhle poslední měsíce s Joem byly plné světla a radosti. Jediným mráčkem byl Janein postoj, ale Eva si byla jistá, že se to spraví. Jestli se blížilo něco zlého, tak nevěřila, že by osud mohl být tak krutý, aby se to stalo jim.

Tohle si ale jen pískala ve tmě. Když zavraždili Bonnie, zjistila, že na světě není žádná spravedlnost. Mohla se jen držet lidí, které milovala, a doufat.

Joe zaparkoval u chaty a vystupoval s Jane z auta. Smáli se a Eva se najednou cítila lépe. Zamířila k předním dveřím, aby je přivítala. Přece kvůli své představivosti neupadne do deprese nebo nezpanikaří. Bonnie nebyla duch, jenom sen. Nemá žádnou schopnost předvídat nebezpečí. Sarah je v naprostém bezpečí a kolem Evy ani kolem jejích milovaných se žádná temnota nestahuje.

Stmívalo se, ale Rudzak mohl stále ještě vidět ten nedočkavý a láskyplný výraz na tváři Evy Duncanové, když šla přes verandu k Joeovi Quinnovi a k tomu dítěti. Řekl mu všechno, co potřeboval vědět. Loganův poměr s Evou Duncanovou skončil. Duncanová má jiného muže a Logan není z těch, kdo jsou ochotní hrát druhé housle.

Moc špatné.

Sklonil dalekohled a obrátil se k Dugganovi. „Nastartuj motor. Můžeme jet.“ Opřel se v sedadle, zatímco Duggan řídil loď přes jezero.

Zpráva o Loganovi tvrdila, že jeho vztah s Evou skončil, ale Rudzak to musel vidět na vlastní oči. Bylo by dokonalé zničit ženu, kterou Logan miluje. Nicméně kdyby se nic zajímavějšího nenaskytlo, ještě by mohl situaci přehodnotit.

Prsty se dotkl hřebenu ze slonoviny a nefritu, který si strčil do kapsy, když ráno opouštěl hotel. Napadlo ho, že třeba…

Ještě ne, Chen Li.

Rád by se toho hřebenu zbavil. Byl to jeden z posledních dárků, které jí dal, a vzpomínky byly hořké.

„Neměl bys mi tuhle nádhernou věc dávat.“ Jak Chen Li mluvila, ukazováčkem přejížděla po zažloutlých zubech hřebenu. „Je to příliš drahé. John nikdy nic neřekne, ale myslím si, že je mu to líto, protože on mi takové dárky dávat nemůže.“

„Logan není tak sobecký. Líbí se ti to, ne?“

„Je to nádhera.“ Váhavě mu hřeben podala. „Ale Johnovy city

jsou důležitější. Chápeš, Martine?“

Projela jím vlna zuřivosti. Odvrátil se, aby si toho nevšimla. „Samozřejmě, že to chápu.“ Přešel ke skříňce, kam ukládala své poklady. „Ale je to tvoje. Co kdybychom dali ten hřeben až dozadu a Loganovi o něm neřekli? Pravděpodobně si ho ani nevšimne.“

„Myslím, že by to bylo v pořádku.“

„Jsem si jistý, že bylo.“ Zavřel skříňku a usmál se na ni. „Koneckonců, on přece chce, abys měla věci, které tě dělají šťastnou.“

„Věci nejsou tím, co mě dělá šťastnou, Martine. To John mě dělá šťastnou.“

„To je dobře. To je všechno, co chci.“

A pak ještě vidět Logana mrtvého.

Další týden šla k doktorovi a ten jí diagnostikoval leukemii. Po všech těch letech byl podveden.

Logan ho podvedl.

„Vrátíme se?“ Zeptal se Duggan.

„Možná. Ale ne hned.“

„Kam odsud pojedeme?“ Zeptal se Duggan. „Do Sacramenta? Do Dodsworthu?“

„Trpělivost,“ odpověděl Rudzak. Ale Duggan žádnou trpělivost neměl. V mnoha ohledech byl jako dítě.

„Do Dodsworthu?“ Naléhal Duggan.

„Nakonec. Ale nejdřív musíme udělat jiné věci. Na Logana jsem čekal velmi dlouho. Už mnohokrát jsem zjistil, že očekávání může být téměř tak příjemné jako samotný čin.“

„Pro vás,“ řekl hořce Duggan. „Zdá se mi, že všechny ty potíže, kterými jsme prošli ve Phoenixu, byly jen ztrátou času.“

Je skutečně neuvěřitelně tupý, pomyslel si Rudzak s úžasem. A hloupost je nebezpečná. Rudzak už se rozhodl, že ten výbuch, kterého se tak nemohl dočkat, Duggan nepřežije.

Ale to byla budoucnost a Dugganova užitečnost ještě nebyla vyčerpána. Takže ho udržuj v klidu a nedávej své opovržení najevo. Hraj na tu správnou strunu. U Duggana to je jeho sebeláska a ješitnost. „Vím, že pro muže akce, jako jsi ty, je těžké držet se zpátky,“ řekl jemně. „Je to jedna z vlastností, které na tobě obdivuju. Zkus to po mém. Myslím, že budeš překvapený.“

Sledoval, jak jeho slova na Duggana zabírají.

Nakonec Duggan pokrčil rameny. „Když to říkáte. Hádám, že do toho půjdu s vámi.“

„Děkuju ti.“ Rudzak se zářivě usmál. „Slibuju, že tahle akce pro tebe bude nepřekonatelnou zkušeností.“

Eva zavolala Sarah o půl desáté večer.

„Je všechno v pořádku?“ Zeptala se Sarah. „Co Jane?“

„Není to o moc lepší. Ačkoli kdybys ji neznala, nikdy bys na ní nic neviděla. Je prostě… tichá.“

„Jak se máš ty?“

„Dobře. Věděla jsem, že si budeš dělat starosti, tak jsem si řekla, že ti zavolám.“

„Ta nabídka stále platí. Mám teď sice pár problémů, ale měly by se brzy vyřešit, byla bych hrozně ráda, kdyby tady Jane nějakou dobu pobyla.“

„Jsme rodina. Vypořádáme se s tím sami.“

Sarah zakroutila hlavou. „Ty jsi tak tvrdohlavá. Není to zločin, požádat přítelkyni o pomoc.“

„Zvládneme to. Jak se má Monty?“

„Zamiloval se. Do vlčice.“

„Cože?“

„Ani se neptej.“ Najednou dostala nápad. „Maggie, to je ta vlčice, má zlomenou nohu a já bych uvítala pomoc s jejím ošetřováním. Jane to se zvířaty opravdu umí.“

Eva se rozesmála. „A to mě má přesvědčit, abych k tobě Jane poslala? Tak tohle může napadnout jedině tebe, že zraněná šelma je dobrý důvod poslat dítě do vlčího brlohu.“

„Hej, to je můj brloh! Ta vlčice je tu jen jako host.“

„Ani náhodou.“

„Jane by ji zbožňovala. Není to s ní, myslím s Maggie, zrovna jednoduché, ale má charakter. Když tak o tom přemýšlím, trochu mi připomíná Jane.“

„Skutečně?“

„Vidím, že jsem tě nepřesvědčila. Přemýšlej o tom a dej mi vědět.“

„Starej se o svou vlastní vlčici.“ Eva zaváhala. „A co jinak? Jaké máš problémy? Tedy kromě těch vlčích.“

„Vlčí problémy ti nestačí?“

„Vyhýbáš se odpovědi.“

„Možná trochu.“ Pohlédla na Logana, který stále seděl v křesle na druhé straně místnosti. „Nemám žádný problém, se kterým bych si neporadila. Zavolám ti za týden, jestlis nezměnila názor ohledně Jane. Maggie by se jí opravdu líbila.“

„Toho se právě bojím. Jediné, co mi chybí ke štěstí, je její srdce

zlomené kvůli tomu, že musela opustit tvou zatracenou vlčici.“ Další pomlka. „Jsi si opravdu jistá, že máš všechno pod kontrolou? Poslední dobou mám o tebe strach.“

„Proč, pro všechno na světě?“

„Nevím. Prostě jen cítím…“

„Neblázni. Nikdy se mi nic nestane. A pokud ano, vždycky se z toho vysekám.“

„Jo, jasně. No, hádám, že bys mi stejně nic neřekla. Ale jestli se příští týden neozveš, tak ti zavolám. Pohlaď za mě Montyho.“ Zavěsila.

„Snažila jste se dát mou práci někomu jinému,“ řekl Logan, když se Sarah otočila od telefonu. „Myslel jsem, že mi to s Maggie docela jde.“

„Budete stačit.“ Posadila se na pohovku naproti němu. „Eva by na tom byla lépe, kdyby Jane byla tady.“

„Takže byste mě vyhodila. Není to dobrý nápad. Teď ne.“

„Když se zbavíte Rudzaka, budu si moct zase žít svůj život.“

„Snažím se. Musím ho ale nejdřív najít.“ Pohlédl jí do očí. „Nebylo to tak špatné mít mě tady, ne?“

„Nebylo.“ Stočila pohled stranou. „Jenže je čas s tím skončit.“

„Proč právě teď?“

Jsi si opravdu jistá, že máš všechno pod kontrolou?

Bylo zvláštní, že se na to Eva ptala. Poprvé po letech cítila Sarah, že kontrolu ztrácí. K čertu, poslední dva dny udělala všechno pod sluncem, aby se zaměstnala a vyhnula se Loganovi.

„Proč právě teď?“ Opakoval Logan.

Vstala. „Myslím, že se podívám na Maggie a půjdu na kutě.“

„Neřeknete mi, proč Eva volala?“

„Povídala, že má o mě starost.“

„Vy jste jí řekla, že se vám nemůže nic stát.“

„Když už posloucháte cizí hovory, tak to dělejte pořádně. Stát se mi může samozřejmě spousta věcí, obvykle se z toho ale dostanu.“

„Dobrá, uznávám. Proč má starosti?“

„Bezdůvodně. Neví nic o Rudzakovi ani o tom, že jste tady. To napětí s Jane jí pravděpodobně pocuchalo nervy.“

„Možná.“ Přemýšlel o tom. „Ale není jí to podobné. Zažila toho příliš mnoho, aby si zbůhdarma vytvářela obavy.“

„Vy byste to měl vědět.“ Zamířila k verandě. „Vždyť jste s ní rok žil. Nebojte se o ni. Teď je to na Joeovi, aby se o ni postaral.“

„Proboha, já si nedělám starosti o Evu.“

Ostří v jeho hlase ji polekalo. Podívala se na něho.

Jeho upřený pohled jí bral dech. „Já si dělám starosti o vás. Je tak těžké tomu uvěřit?“

Zhluboka se nadechla, aby uvolnila svou náhle sevřenou hruď. „Ano. Já nevím… totiž… Je přirozené, že byste měl obavy o Evu.“

„Ovšem.“

„Máte ji rád.“

„Samozřejmě. To ale ještě neznamená, že nemůžu nic cítit k nikomu… Kam, k čertu, jdete?“

„Říkala jsem vám to. Jdu spát.“

„Podívejte se na mě.“

Nechtěla se na něj dívat. Cítila totéž šílené vzrušení jako toho dne, kdy přijel Madden. „Nechci už o ničem mluvit. Dobrou noc.“

„Tak nemluvte. Poslouchejte.“ Zvedl se ze židle a stál před ní. „Víte dobře, co oba chceme. Když to odmítnete přijmout, nebudu vás nutit. Ale nestrkejte mezi nás Evu. Ta s tím nemá nic společného.“

Nedotýkal se jí, ale byl tak blízko, že mohla cítit žár jeho těla. Vzrušením se jí zatočila hlava. Chtěla přistoupit blíž. Byl tak velký. Jaké by to asi bylo, cítit jeho tělo na svém? O vteřinu později už to věděla.

Ostře se nadechl a ztuhl. „Co to děláte?“

Nebyla si jistá. Ten pohyb byl čistě instinktivní. „Já nevím. Chtěla jsem… Myslím, že jsem udělala chybu.“

„Měla byste si to raději rozmyslet. Rychle. Budu počítat do pěti.“

Jak si to může rozmyslet, když se jí tak točí hlava, že není schopná dát dohromady dvě souvislé myšlenky? „Asi se to nemělo stát. Nejsme ani trochu kompatibilní.“

„Hloupost.“ Položil jí ruce na boky, přitiskl ji k sobě a otřel se o ni vlnivým, jakoby kocouřím pohybem. „Nemůžeme být víc kompatibilní než takhle.“

Kousla se do spodního rtu, jak ji zalila vlna divoké touhy. „Snažil byste se mě kontrolovat. Jste manipulátor. Chcete mít všechno po svém.“

Políbil ji. „To přece každý, ne? Ochotný vyjednávat jsem a mám dost rozumu, abych se nepletl mezi tebe a tvou drahocennou práci.“

„A co Tchaj-wan? Jsou akce, na kterých musím být sama, a ty bys…“

Znovu ji políbil. „Slibuju.“

„Říkals, že budeš počítat do pěti.“

„Počítal jsem. Vnitřní hodiny.“ Udělal krok zpět, vzal ji za ruku a táhl ji k ložnici. „Pořád tikají. Bože, jak tikají! Chceš je slyšet?“ Položil si její ruku na srdce. „Jestli hodláš říct ne, tak by to mělo být raději hned.“

Cítila pod rukou prudký tep jeho srdce. Každým úderem do ní vysílalo nárazové vlny. Naplnilo její tělo. Naplnilo celou místnost. Naplnilo celý svět.

„Bude to dobré. Necítíš to? Ne…“

„Už nic neříkej,“ hlesla nepřítomně. „Neřeknu ne. Jak bych, k čertu, mohla?“ Následovala ho do postele a zakryla jeho ústa svými.

„Opravdu se musím jít podívat na Maggie.“ Sarah zívla a přitulila se blíž k Loganovu nahému tělu. „Měla jsem to udělat už před několika hodinami.“

„Mělas na práci jiné věci.“ Letmo ji políbil na čelo. „Asi tak za… dvě minuty budeš mít zase.“

Zachichotala se. „Zase tvé vnitřní hodiny?“

„To se vsaď. Jsou natažené na maximum a připravené poskočit dopředu.“

Neochotně ho odstrčila a posadila se. „Maggie.“

„Udělám to.“ Vyhoupl se z postele. „Ty zůstaň tady. Nemyslím, že bys měla příliš praxe v udržování rovnováhy mezi povinnostmi a zábavou. Nechtěl bych, aby se ta rovnováha zhoupla špatným směrem.“

Když ho sledovala, jak jde nahý přes místnost, cítila, jak jí projela vlna horka. Když ho viděla úplně poprvé, pomyslela si, že je krásný jako puma. Byl svalnatý, velký, silný, vitální, stejně přirozený v téhle ložnici, jako byl předtím v džungli.

Naprosto ji překvapil a strhl svou přirozenou erotikou a dynamickou energií. Očekávání, že sex s ním bude vášnivý, všepohlcující, se splnilo a byla to také zábava. Byla přemožena hlavně vlastní sexualitou. Logan se ji nesnažil ovládat. Vedl, nabízel, pokoušel ji.

Není právě tohle vrchol moci a manipulace? Svést bylo tisíckrát chytřejší než nutit, a Logan je ten nejsvůdnější muž, jakého kdy potkala.

K čertu s tím. Nechtěla rozebírat, co se stalo. Konal se sex, a ne operace mozku. Potěšila se svým a jeho tělem. To je všechno. Nic špatného se nestalo.

„Maggie je v pohodě.“ Logan se vracel. „Vyměnil jsem jí

obvaz.“

„Tak to bylo tedy rychlé. Mně to obvykle trvá déle.“

„Měl jsem motivaci.“ Posadil se na kraj postele.

Posunula se. „Monty je taky v pořádku?“

„Pokud bys zasněné zírání na Maggie nazvala v pořádku. Nikdy jsem neviděl víc láskou nemocné zvíře. Řeknu ti, že mu připravuje pěkně horké chvilky.“

„Musí být opatrná. Pro ni je to napořád. Ne že bych ji obhajovala. Chudák Monty je… Co to máš s rukou?“

„Celkem nic.“ Podíval se na svou levou ruku. „Maggie mě malinko stiskla. Sotva prokousla kůži.“ Položil jí ruku na ňadro. „Nebyla to její vina. Příliš jsem spěchal.“

Pocítila další záchvěv vzrušení. „Běž si to umýt a vydezinfikovat.“

„Později.“ Přesunul se nad ni a jemně jí oddálil kolena od sebe. „Hodiny tikají.“

„Žádné později, hned.“ Odstrčila ho. „Udělám to sama. Nenechám tě, abys mě celou ušpinil od krve.“

„To je milé.“

Vstala a spěchala do vedlejší místnosti. „Nejsem na bizarní sex. Totiž, možná, že trochu ano, ale krev mě nerajcuje.“

„Ty klidně řekneš něco takového a pak očekáváš, že budu trpělivý a budu držet…“

„Pst.“ Za moment byla zpátky se svou lékařskou brašnou. „Bude to trvat jen chvilku.“

Sledoval její sehnutou hlavu, když mu omývala zranění tamponem namočeným v lihu. „Tohle není nutné. Myslím, že se mě jen snažíš mučit.“

„To je nápad. Nebo ti možná jen oplácím, cos udělal ty mně. Ošetřovals mi klouby potom, co jsem uzemnila Maddena.“

„Ale tos nebyla v takovém stavu, jako já teď.“

„Ale ano, byla. Ne hned, ale tys byl rozčílený a já jsem cítila…“ Zvedla oči od jeho ruky. „To, co Madden řekl, tě vzrušilo. Díval ses na mě a cítila jsem, že myslíš na věci, které bys se mnou chtěl dělat. Potom jsem na ně začala myslet také, i já jsem začala být vzrušená.“

„Madden s tím neměl nic společného.“

„Ale jistěže měl.“ Podívala se zase dolů a začala ránu mazat antiseptikem. „Madden řekl, že jsem zvíře. Byla jsem pro tebe dost zvířecí, Logane?“

Chraplavě ze sebe vypravil: „Bylas zatraceně úžasná.“ Otočil jí

hlavu, aby jí mohl pohlédnout do očí. „Chtěl jsem Maddena zabít, když to řekl, ale na tom… být zvíře není nic špatného. Ne, jestliže je tak čisté, neohrožené a krásné jako ty. Madden možná fungoval jako katalyzátor, ale k tomuhle by nakonec stejně došlo. Vzpomínáš?“ Dobíral si ji. „To je ta mužská reakce. Co jiného bys čekala od člověka, který každých deset minut myslí na sex?“

„Osm minut,“ řekla nepřítomně. „Po dnešku mám pocit, že ten článek v tom časopise to zdaleka nevystihl.“

„Dneska to ale nebylo zrovna typické.“ Stáhl ji zpátky do postele. „Na co bys čekala, že budu myslet, když se s tebou miluj u?“

Odvrátila pohled. „Zhasni.“

„Rád se na tebe dívám.“

Také se na něj ráda dívala. „Zhasni.“

Udělal to a vzal ji do náruče. „Když se ti to nelíbí, pročs mi to neřekla hned?“

Líbilo se jí to. Jen bylo jednodušší říkat některé věci potmě. „Řekls, že se se mnou miluješ. Ale ty se se mnou nemiluješ, je to jen sex. Oba to víme. Nemusíš předstírat nic jiného.“

„Skutečně?“

„Bude lepší si tyhle dvě věci neplést. Vím, že bys mě nemohl milovat o nic víc než já tebe. Jsme jako oheň a voda.“

Cítila, jak ztuhl.

„Aha… chápu.“

„Nejsem jako Eva.“

„Ne, to nejsi.“

„A jsem si jistá, že nejsem ani jako Chen Li.“

„Ani v nejmenším.“

„Takže sex je dostačující.“ Zabořila mu tvář do ramene. „Mně… se to líbí. Ty se mi líbíš. Myslela jsem, že by bylo hezké, kdyby to nějakou dobu pokračovalo. Ale to nepůjde, pokud k sobě nebudeme upřímní.“

„No, tebe z neupřímnosti rozhodně nikdo nařknout nemůže.“ Na chvíli se odmlčel. „Pověz mi, řeklas někdy Maddenovi, že ho miluješ?“

„Co to má společného s…“

„Řekla?“

„Ano.“

„A někomu jinému?“

„Ne.“

„Ten zkurvysyn s tebou tedy opravdu parádně zamával.“

Přitiskl si její hlavu k rameni. „No, to je jedno. Dneska už jsme o Maddenovi mluvili dost, aby mi to stačilo do konce života. Jen jsem si chtěl udělat jasno.“

„Snad si nemyslíš, že se pro toho bastarda trápím?“

„Zapomeň na to. Nejsi nijak poznamenaná. Já jsem ten, kdo táhne všechnu přítěž. Správně?“ Nečekal na odpověď. Přesunul se nad ni a dlouze ji políbil. „Teď už mlč a budeme dělat sex. Slibuju, že se s tebou nebudu milovat. Nechtěl bych, aby sis o mně myslela, že jsem neupřímný.“

Je rozzlobený, uvědomila si. Tentokrát to bylo drsnější, hlubší, tvrdší, a přesto reagovala ještě s větší vášní než předtím. Trvalo dlouho, než se na ni s úlevou zhroutil.

Jeho hrudník se namáhavě zvedal, jak se snažil popadnout dech. „No, nemám štěstí, že je to jenom sex? Kdyby to nedejbože bylo něco vážnějšího, tak by mě to taky klidně mohlo zabít…“

Kapitola jedenáctá

Bylo skoro deset hodin, když Sarah otevřela oči.

Monty.

Musí nakrmit Montyho a Maggie.

Obvykle je krmila v sedm a překvapilo ji, že Monty už dávno neškrábe na dveře.

Logan stále ještě spal s paží přehozenou přes její ňadra. Minuta navíc už nic nezmění. Ležela a dívala se na něho. Bylo příjemné vidět Logana bez toho jeho ochranného brnění. Vypadal mladší a zranitelnější. Bylo příjemné vědět, že jí tolik důvěřuje, že ji nechá, aby ho takhle viděla.

Monty.

Opatrně vstala z postele. Není třeba Logana ještě budit. Nakrmí Montyho a Maggie, osprchuje se a možná udělá snídani. Vzala si župan, posbírala oblečení a tiše za sebou zavřela dveře.

Když přišla na verandu, Monty ji přivítal vyčítavým pohledem a tichým zakňučením.

„Nech toho.“ Postavila vedle něj misku se žrádlem. „Taky si zasloužím trochu žít, víš? Nejsi jediný, kdo potřebuje společnost.“ Nebyla to jen společnost, jinak by její tělo nebylo tak nádherně otupělé a citlivé zároveň. Položila před Maggie její misku. „Ale tys nebyla včera na Logana zrovna moc milá. Myslela jsem, že už jsi s tím kousáním přestala.“

Maggie na ni upřela nevyzpytatelný pohled svých žlutých očí a začala žrát.

Sarah věděla, že je to její chyba. Za Maggie odpovídala ona, ale nechala Logana, aby za ni dělal její práci. Pro něho bylo tak snadné převzít vedení.

Příliš snadné. Zamračila se a vstala. Nezačíná se náhodou podvědomě snažit ho potěšit?

Na tom ale není nic špatného, chtít potěšit muže, který se snaží potěšit ji. Bude si prostě hlídat své city a přijímat potěšení.

Hlídat své city? Odkud se ta myšlenka vzala?

„Ne," zašeptala.

Monty se na ni zvědavě podíval.

Zavrtěla hlavou. „To jsem neříkala tobě, hochu." Odešla z verandy. Slaboučké bodnutí paniky nemělo žádný reálný základ. Žádné city, které by musela hlídat, neexistovaly. Jen náklonnost a úcta. Mohla s Loganem spát tak dlouho, dokud si udrží jasnou hlavu a stejně nezávislý způsob života, jaký vedla dosud. Tohle byl jediný rozumný způsob, jak…

Zazvonil telefon.

Vytí.

Logan sebou trhl a otevřel oči.

To musí být Maggie.

Sarah už vedle něj neležela.

Odhodil přikrývku stranou. „Sarah! Co je s Maggie?"

Žádná odpověď.

Krev mu ztuhla v žilách. „Panebože." Vyběhl z ložnice. „Sarah!"

V obývacím pokoji nebyla.

Veranda.

Na verandě nebyl nikdo kromě Maggie. Ani Monty. Ani Sarah. Maggie na něj vrhla zlý pohled a pak zvedla hlavu a znovu truchlivě zavyla.

Kde ale, k čertu, je Sarah?

Nepanikař. Mohla se jít s Montym proběhnout. Před pár dny si stěžovala, že kvůli Maggie zanedbává obvyklé cvičení. Oblékne se a podívá, jestli nezmizel džíp, a pak se vydá za nimi.

Na cestě do ložnice si všiml lístku na kuchyňské lince.

Logane, volala mi Helen Peabodyová. Potřebují mě a Montyho na pátrací akci na jezeře. Je to jen místní pátrání, takže ještě dnes nebo zítra bych měla být zpátky. Postarej se, prosím, o Maggie.

Sarah.

Do prdele.

Vyťukal Franklinovo číslo. „Sarah opustila srub."

„Já vím. Asi před půl hodinou."

„Poslal jste za ní někoho?"

„Děláte si legraci? Galen mi řekl, že mě vykuchá, jestli tuhle práci zvoráme. Smith ji sleduje. Jede na východ po dálnici číslo šedesát. Nikdo jiný ji nesleduje."

Logana zaplavila úleva. „Dobře. Řekněte Smithovi, ať ji neztratí z dohledu.“ Ukončil hovor.

Mělo by to být v pořádku. Ten hovor byl od Peabodyové, kterou znala a věřila jí.

Mohla by to být také past.

Zavolal Margaret. „Sežeň mi Helen Peabodyovou od tucsonských záchranářů. Potřebuju informace. Přiměj ji ke spolupráci jakýmkoli způsobem.“ Šel do ložnice a naházel na sebe oblečení. Telefon zazvonil, když si zapínal košili.

„Máš tu Helen Peabodyovou,“ řekla Margaret a přepojila ho.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji, paní Peabodyová, ale potřebuji, abyste mi pomohla.“

„Samozřejmě. Jak se máte, pane Logane? Chci vám poděkovat za vaši pomoc s přepravou naší skupiny na Tchaj-wan. A teď mi paní Whiteová řekla, že vás Sarah přesvědčila, abyste poskytl naší organizaci finanční podporu. Jsem si jistá, že víte, jak moc ji potřebujeme.“

„Sarah byla velmi přesvědčivá. Odešla dřív, než jsme to mohli dotáhnout do konce. Myslím, že mluvila s vámi, než vyběhla ze dveří.“

„Omlouvám se, ale Monty je jediný pes v naší skupině, který umí hledat i ve vodě. Nelíbilo se mi, že musím Sarah obtěžovat, přestože se zrovna vrátila z Tchaj-wanu, ale když zavolal seržant Chavez, vyhověla jsem mu. Nemělo by to trvat déle než den nebo dva. Ten příspěvek bych s vámi mohla prodiskutovat i já. Ostatně, je to vlastně moje práce. Sarah pracuje v terénu.“

„Začal jsem jednat s ní a rád bych v tom pokračoval. Můj čas je momentálně drahý. Třeba bych ji mohl zastihnout přes toho seržanta Chaveze? Znáte ho osobně?“

„Spousta lidí z naší skupiny s Richardem v minulosti pracovala. Je z úřadu šerifa v Maricopě a pracuje u jezerní hlídky. Milý člověk. Měl o ty děti velkou starost.“

„Jaké děti?“

„Vy jste neviděl zprávy v televizi? Tři teenageři byli na výletě v lese Tonto Basin poblíž Apačského jezera a zmizeli. Pátrací skupiny je hledají už dva dny. Díky Bohu, že je léto. Ohromně to zvyšuje šanci na přežití.“

„Ne, neviděl jsem to.“ Sarah neměla televizi. „Sarah jede přímo k Apačskému jezeru?“

„Ano. Má se s Chavezem setkat na odpočívadle u silnice.“

„Mohla byste mi dát jeho telefonní číslo?“

„Samozřejmě. Jenže je těžké ho zastihnout. V krizových situacích bývá obvykle s pátracími oddíly.“

„Zkusím to.“ Zapsal si číslo. „Děkuji vám. Povím Sarah, aby vám zavolala ohledně toho mého příspěvku.“ Ukončil hovor a zavolal Margaret. „Zavolej na úřad šerifa v Maricopě a informuj se na seržanta Richarda Chaveze. Zjisti, jestli je spolehlivý. Potom mi sežeň všechny informace o pátrací akci u Apačského jezera.“

„Mám to.“

Zavěsil telefon.

Maggie pořád vyla.

Možná ji bolí ta noha. Šel na verandu a zkontroloval obvaz. Byl nový. Sarah ho musela vyměnit, než odešla. Maggie se po něm ohnala a on jen taktak ucukl před jejími silnými čelistmi. „Nemůžu za to, sakra. Já jsem ty dva pryč neposlal.“

Chvíli se na něj dívala, pak zvedla hlavu a znovu zavyla.

Vstal od ní, když uslyšel zazvonit telefon.

„S Chavezem všechno sedí. U hlídky pracuje už patnáct let a pějí na něj samou chválu. Pracuje na tom případu u Apačského jezera. Ještě něco?“

„Teď momentálně ne.“ Zavěsil a posadil se do křesla.

Všechno vypadalo v pořádku. Byl to skutečný případ, Chavez byl v pořádku a nikdo kromě Smitha Sarah nesledoval.

Dobře, k čertu. Už jen to, že ho Sarah nevzbudila, aby mu řekla, že odjíždí, bylo důležité. Znovu předvedla svou nezávislost a jemně na něj udělala dlouhý nos. Byla to reakce, kterou napůl očekával a nemohl ji ignorovat. Co by měl udělat? Situace vypadala bezpečně a dělala jen svou práci. Kdyby jel za ní, měla by pak důvod tvrdit, že se ji snaží omezovat.

Maggie zavyla.

Napsala mu, aby se postaral o Maggie. Nemůže nechat vlčici samotnou nebo v péči někoho, komu Sarah nedůvěřuje. Kdyby to udělal, všechno, čeho dosáhl minulé noci, by šlo do háje.

Maggie znovu zavyla.

Chtělo se mu také výt. Frustrací, rozčilením a panikou. Co vypadalo napovrch pěkně, mohlo být vespod ošklivé. Toho Smithe neznal. Je dost dobrý? Také nevěděl příliš mnoho o práci, kterou Sarah právě dělá.

Co to sakra vlastně je to hledání ve vodě?

Někdo ji sleduje.

Sarah znovu pohlédla do zpětného zrcátka. Černá terénní toyota. Bylo to stejné auto, kterého si Sarah za sebou všimla pár

mil od srubu. A bylo blíž. Pevněji sevřela volant.

Projížděla posledním městečkem před kroutící se cestou k jezeru. Nejvyšší čas zjistit, co je ta toyota zač, než se dostane do méně obydlené oblasti. Zastavila na rušné čerpací stanici Texaco a vystoupila z auta. „Zůstaň, Monty."

Udělala šest kroků směrem do silnice. Toyota se skřípěním brzd zastavila jen pár stop před ní.

„Ježíši." Muž s blonďatými vlasy vystrčil hlavu z okénka.

„Skoro jsem vás porazil, madam."

Ohlédla se přes rameno k pumpě. Upoutali dostatek pozornosti. Několik motoristů přestalo čerpat benzin a dívalo se na ně. „Kdo mě skoro porazil?" Přešla ke dvířkům auta. „Kdo jste? Proč mě sledujete?"

„Já vás nesleduju. Já…" Zmlkl a zašklebil se. „Dobře, dostala jste mě. Jsem Henry Smith. Franklin mě za vámi poslal, když jste odjela ze srubu."

„A kdo najal toho Franklina?"

„Galen. Kdo jiný?" Ohlédl se přes rameno. „Mohl bych zajet k té pumpě?"

„Ostatní auta vás mohou objet. Tohle bude trvat jen chvilku. Zavolejte Galenovi. Chci s ním mluvit."

Vyťukal číslo, a když se Galen ozval, podal jí telefon. „Galene, znáte Henryho Smithe?"

„Sarah?"

„Henry Smith. Znáte ho? Jak vypadá?"

Odměřeně odpověděl: „Ano. Něco přes třicet, světlé vlasy, hnědé oči, malá jizva v krční jamce. Jestli máte nějaké pochybnosti, zeptejte se ho, kde k ní přišel. Bylo to v San Salvadoru."

Opravdu měl v krční jamce malou kulatou bílou jizvu. „Kde jste přišel k té jizvě?"

„San Salvador, 1994."

„Je to on. Díky, Galene."

„Sarah, co to vyvádíte? Logan mi volal a…"

„Dělám svou práci." Ukončila hovor a podala telefon zpátky Smithovi. „Omlouvám se. Vlastně jsem čekala, že mě někdo z vás bude sledovat. Nevěřím sice příliš tomu nebezpečí, kterým si je Logan tak jistý, ale bylo by ode mě hloupé, kdybych nebyla opatrná."

„Nic se nestalo. Jsem rád, že jste ve střehu. Mohla jste nám říct, že jedete k Apačskému jezeru."

„Jak víte, že tam jedu?“

„Od Logana. Zavolal Franklinovi a řekl mu, kam máte namířeno.“

Byla ráda, že Logan nepřijel osobně. Vypadalo to, že vzal její slova vážně. „Mám se se seržantem Chavezem setkat na odpočívadle u jezera. Jestli mě budete hlídat, držte se z dohledu a nechte mě dělat mou práci.“

Zasalutoval. „Ani nebudete vědět, že tam jsem.“

„Nemusíte to brát až tak doslova.“ Otočila se a šla ke svému autu. „Jen se mi nepleťte do cesty.“

„Paní Patricková? Jsem seržant Chavez.“ Muž v hnědé uniformě úřadu šerifa v Maricopě vystoupil ze svého služebního vozu Tahoe 44 a vyšel jí naproti. „Jste hodná, že jste přijela.“ Podal jí svůj odznak a průkaz a podíval se na Montyho. „Ahoj, hochu, hodně jsem o tobě slyšel. Helen říká, že jsi zázračný pes. Můžu si ho pohladit?“

„Jistě.“ Sarah zkontrolovala průkaz, pohlédla na odpovídající průkaz ve služebním autě a vrátila mu ho. „Jen ho nechte, ať si nejdřív protáhne nohy. Byla to dlouhá cesta. Pojď, Monty.“

Vyskočil z džípu a začal lítat po odpočívadle.

„Je to krasavec.“ Chavez obdivně sledoval psa. „Mám voříška, fenku, kterou jsem si vzal z útulku. Skvělá povaha, ale nikdo by nemohl říct, že je to nějaká královna krásy. O žádném jiném psovi bych ale nechtěl ani slyšet.“

„Každý říká, že voříšci jsou nejchytřejší. A bylo by skvělé, kdyby si víc lidí bralo psy z útulků.“ Pohlédla na les za odpočívadlem. „Kdo ty mladé viděl naposledy?“

„Před třemi dny. Přijeli sem tábořit. Josh Nolden volal otci mobilním telefonem a řekl mu, že budou zpátky před půlnocí. Už se neobjevili. Našli jsme jejich tábořiště asi deset mil odtud, ale nebylo tam po nich ani vidu.“ Promnul si zátylek. „Včera pozdě večer jsme našli stopy pneumatik tamhle za těmi borovicemi u jezera.“

„Myslíte si, že to auto spadlo do jezera?“

„Nevíme. Doufáme, že ne. Ale svah je tam příkrý a je tam hloubka. Jestli sjeli ze břehu, mohli sklouznout rovnou do vody.“

„Nebyly by na svahu stopy pneumatik?“

Zavrtěl hlavou. „Je tam jílovitá břidlice.“

„Poslali jste tam potápěče?“

„Ještě ne. Ne, dokud toho nebudeme vědět víc.“ Zamračil se. „Pátrání pod vodou může trvat dny, týdny.“

„Já vím.“ A byla to noční můra pro přátele a příbuzné obětí. „Kde jsou ty stopy pneumatik?“

„Vezmu vás tam. Je to asi tak míli lesem k jezeru. Mám kousek od posledního místa, kde jsme viděli stopy, zakotvený motorový člun.“

Připjala si svůj pracovní opasek. „Monty.“

Monty se k ní obrovskými skoky přihnal a ona mu připnula vodítko. „Přišel čas pracovat, hochu.“

„Potřebujete to vodítko? Vypadá velmi poslušný.“

„To taky je.“ Následovala ho po stezce do lesa. „Jenže to ještě neznamená, že nevyskočí z lodě a nebude se je snažit zachránit, jestli je najde.“

„I kdyby byli mrtví?“

„Monty se nevzdává. Je to optimista. Nechce tomu věřit.“

Chavez si povzdechl. „Ani já. Těm dětem je jen šestnáct a sedmnáct. Ten Noldenův kluk je vynikající student, od příštího roku má studovat na MIT. Jenny Denkinsová chodí do stejné školy jako moje dcera. Znají se spolu.“

„Nevyprávějte mi o nich.“

„Proč ne?“

Protože jí to lámalo srdce. „Je už tak dost těžké hledat naprostého cizince. Je to horší, když máte v hlavě obrázek.“

S porozuměním se na ni podíval. „Nejspíš máte se svým psem mnoho společného. Myslím, že byste mohla také skočit do vody, kdybychom ta těla našli.“

„Teď už ne. Ze začátku na vodních pátráních jsem byla v pokušení. Na smrti pod vodou je něco děsivého. Člověk má nutkání vynést oběť nahoru z té temnoty.“

„Teď už jste tvrdší?“

„Ne, ale musím se kontrolovat kvůli Montymu. Moje práce spočívá v tom najít je. Nahoru je může vynést někdo jiný.“

„Někdo jako já.“

„Jako vy. Ale já už tady nebudu, až to uděláte. Odvezu Montyho domů, jestli najdeme… Co se děje?“

Chavez zastavil a ohlížel se přes rameno. Pokrčil rameny. „Nic. Sáhla na mě smrt.“

„Cože?“

„Měl jsem takový divný pocit.“ Pohledem pátral mezi okolními stromy. „Jako by nás někdo pozoroval.“

Přejela pohledem okolní stromy. Nic neviděla a na rozdíl od Chaveze necítila žádnou hrozbu.

„Omlouvám se. Nejspíš to nic není.“ Potřásl hlavou. „Víte, tady nahoře jsou medvědi. Rádi se potulují kolem odpočívadel a vybírají jídlo z košů na odpadky.“

To spíš Henry Smith plnil svůj slib, že se bude držet z dohledu. „Nebo to mohl být můj přítel, který mě sem sledoval. Řekla jsem mu, aby nepřekážel.“

„Někdo vás sledoval? Proč?“

„Je příliš rytířský typ. Bylo by to dlouhé povídání a ani by vás to nezajímalo.“

„Tím bych si nebyl tak jistý.“ Šerif se tvářil vážně. „Na lidi, kteří vás sledují, si musíte dávat pozor. Mnoho žen už zjistilo, že přílišné ochraňování může být známkou nějaké úchylky.“

„Nebojím se.“ Bylo načase změnit téma. Povšimla si, že Chavez sám začíná projevovat ochranitelské tendence. Došli na vrchol kopce a před nimi se prostíralo jezero. „No, to je nádhera. Skoro jsem zapomněla…“

„Už jste tady někdy byla?“

„Před lety. Můj dědeček mě sem vzal. Miloval to tady.“ Podívala se dolů na modré jezero. Zdálo se neuvěřitelné, že by taková klidná, čistá krása mohla skrývat těla těch dětí. Ta myšlenka byla neobyčejně smutná. Prostě odveď svou práci a vypadni odsud, nařídila si. „Kde je váš člun?“

Chavez ukázal na svah necelých padesát metrů od místa, kde stáli. „Poslední stopy, které jsme byli schopni najít, byly tamhle. Dál už je břidlice tvrdší a mohli jet ještě další míli nebo dvě.“ Vyrazil dolů po svahu a natáhl k ní ruku. „Pomůžu vám. Klouže to tady.“

Jeho ruka byla teplá a pevná a její dotek příjemný. Stále ještě ji trochu mrazilo z toho prvního pohledu na jezero, a bylo milé se někoho držet. Ohlédla se přes rameno, ale neviděla na kamenech žádné stopy po projíždějícím autě. Chápala, jaké měl Chavez potíže s odhadováním, kde mohlo auto sjet do vody.

„Slyšela jste něco?“ Chavez sledoval její pohled.

„Ne, jen jsem se dívala na tu břidlici. Žádní medvědi v dohledu,“ poškádlila ho.

„Měl jsem pocit, že jsem zaslechl… ale ne, musela to být ozvěna našich kroků. Ta břidlice hrozně rachotí.“ Chavez jí pomohl do člunu a za ní naskočil Monty. „Kde chcete začít?“

„To záleží na vás.“ Pohledem zalétla k místu na vzdálenějším konci jezera. Matně rozeznala několik vozů dálniční hlídky a místní policie a mužů, kteří se kolem nich pohybovali. „Tohle je

vaše velitelské stanoviště?“

„Jo.“ Zamával na jednoho důstojníka a ten mu zamávání oplatil. „Rodiče jsou tam také. Jsem rád, že jsme od nich tak daleko. Řekl jsem kolegům, aby je drželi dál od jezera, aby vás neviděli. I když, ne že by poznali, co tady s tím psem děláte. Jen málo lidí ví, že někteří psi umějí najít mrtvoly pod vodou.“

„Těla, ne mrtvoly. Nenávidím to slovo. Odlidšťuje.“ Zastínila si oči. „Jak daleko od břehu mohlo auto dopadnout do vody?“

„Záleží na tom, jakou rychlostí se pohybovalo.“ Ukázal k pár mil vzdálenému kopci. „Kdyby sjelo velkou rychlostí z tamhle toho srázu, mohlo by být deset dvanáct metrů daleko. Jestli sjelo tady, může být přímo pod námi.“

„Není přímo pod námi. Monty by to poznal.“ Sarah se usadila ve člunu. „Začneme blízko u břehu.“

Kapitola dvanáctá

„Už bylo načase, abys dorazil.“ Logan vyšel ze srubu hned, jak Galen zaparkoval u předního vchodu. „Dělej. Potřebuju si vzít tvoje auto.“

„Trvalo mi to přesně dvě a půl hodiny,“ namítl Galen, zatímco vystupoval z auta. „A to je pozoruhodný výkon vzhledem k tomu, že jsem byl v Dodsworthu, když jsi mi zavolal. Opravdu, Logane, nemůžeš mě honit po celých Státech, jestli chceš, abych našel Rudzaka.“

„Tohle je důležité.“

„Je v pořádku. Řekl jsem ti, že mi volala, aby si ověřila Smithovu totožnost. Není hloupá a Smith ji hlídá.“

Logan nastoupil do auta. „Chci za ní jet sám.“

„Tak proč jsi nejel? Proč jsi mě sem táhl?“

Nastartoval auto. „Kvůli Maggie.“

„Maggie?“

„To je ta vlčice. Musí se o ni starat někdo, komu Sarah věří.“

„Ty po mně chceš, abych hlídal vlka? To nemám v popisu práce.“

„Žádný popis práce nemáš. Kdybys ho měl, byl by cenzurovaný. Maggie je na zadní verandě. Právě jsem jí vyměnil obvaz, ale jestli se za pár hodin nevrátím, překontroluj ho.“

„Raději by ses měl vrátit. Nejsem příliš nadšený, že…“

Logan byl pryč.

Galen zakroutil hlavou. Tohle nebylo Loganovi podobné, aby takhle nahonem vyrazil bez žádného zřejmého hrozícího nebezpečí. Na druhou stranu, Rudzak byl, co se Logana týkalo, vždycky výjimka z jakýchkoli pravidel. Od té záležitosti s Chen…

Galen nadskočil, jak ticho prořízlo pronikavé zavytí.

„Ježíši.“ Otočil se a vešel do srubu. Zadní veranda, říkal Logan.

Maggie zvedla hlavu a zavrčela, když se objevil ve dveřích. Do čeho ho to Logan sakra namočil? Vyměnit obvaz? Ta vlčice by ho nenechala přiblížit se ani na krok.

Raději by měl najít nějaký způsob, jak na to. „Ahoj.“ Pomalu se k ní přibližoval. „No, jestli ty nejsi krasavice. Vypadá to, že se musíme stát nejlepšími přáteli.“ Maggie na něj upírala nenávistný pohled. „Nevyčítám ti, že mi nevěříš. Já taky spoustě lidí nevěřím.“ Posadil se se zkříženýma nohama kousek od ní. „Ale pravděpodobně toho máme mnoho společného. Takže si teď tady sednu a budu si s tebou chvíli povídat.“

Poslední paprsky zapadajícího slunce už vrhaly na jezero šarlatové pruhy a Monty stále ještě nic nenašel.

„Potřebuje jít Monty zase na břeh?“ Zeptal se Chavez.

„Myslím, že ne.“ Při pátráních ve vodě se Monty vždycky tak intenzivně soustředil, že musela dělat časté přestávky, aby se nevyčerpal. „Je to zatím jen asi čtyřicet minut.“

„Připadá mi to déle.“

Jí to také připadalo déle. Čas se vlekl, jak se napětí zvyšovalo.

„Neměli bychom jít domů a začít znovu zítra?“ Zeptal se Chavez.

„Ne, ne, dokud nepokryjeme celou oblast. Tma neznamená pro Montyho žádný rozdíl.“

„Doufal jsem, že to řeknete. Až se vrátím, tak chci říct těm rodičům, že jsme to prohledali celé, a nic jsme nenašli.“ Zamířil s lodí dál na jezero. „Zůstanu tak dlouho, jak řeknete. Ale jste si jistá, že Monty dokáže zjistit, že je někdo pod vodou?“

„Tak jistá, jak jen si mohu být,“ odpověděla stroze. „Když nevěříte, že to Monty dokáže, tak proč jste pro nás posílal?“

„Omlouvám se.“ Zvedl ruce v kajícném gestu. „O vodním záchranářství toho moc nevím. Jen jsem pro ty rodiče chtěl udělat všechno, co je v mých silách.“

„Já vím.“ Promasírovala si krk. „Hádám, že mám trochu napjaté nervy. Třeba vůbec nejsou v jezeře. Bože, doufám, že ne.“

„Ale jestli tu jsou, Monty je najde? Jak to dělá?“

„Tělo utopené oběti uvolňuje neviditelné částečky kůže. Ty částečky obsahují vlastní výpary a tukové a plynové výměšky, které jsou lehčí než voda a vystupují z jakékoli hloubky na hladinu. V okamžiku, kdy přijdou do styku se vzduchem, vytvoří úzký konec pachového kužele. Monty najde ten kužel a bude pach sledovat až na místo největší koncentrace.“

„Neuvěřitelné.“

„Trénink. Monty a já jsme strávili celé léto učením, jak najít oběti pod vodou. Byli jsme oba pěkně vymáčení, než jsme to zvládli.“ Pohladila Montyho po hlavě. „Stejně je neuvěřitelný. Jeho schopnost zachytit pach je čtyřiačtyřicetkrát větší než schopnost jakéhokoli člověka a jeho citlivost na určité molekuly může být i tisíckrát vyšší.“

„Působivé. Takže jestli žádný pach nezachytí, můžeme předpokládat, že tady nejsou?“

Zavrtěla hlavou. „Jestli je ve vodě hodně řas, mohou pach zachycovat. Zrovna tak vrstvy studené vody. Existují ještě další negativní faktory, ale Monty už dokázal najít…“

Monty zaštěkal.

„Do prdele.“ Tolik asi k naději, že ty děti jsou naživu.

Monty začal pobíhat po člunu, čenich namířený na hladinu.

„Něco našel.“ Pevněji sevřela vodítko. „Vypněte motor a nechte člun jenom unášet.“ Když to Chavez udělal, Sarah tiše seděla a dívala se. Monty byl vzrušený, ale ještě nenašel zdroj. „Nastartujte motor, ale jeďte velmi pomalu. Napřed doprava a pak doleva.“

Když zatočili doleva a ujeli pár metrů, začal Monty šílet. Napínal vodítko a snažil se hrabat a kousat vodní hladinu.

„Tady.“ Polkla, aby uvolnila sevřené hrdlo. „Vyhoďte bóji, abychom to místo označili.“

Označit místo. Označit místo, aby rodiče mohli najít své děti. V poslední době to vypadalo, že stále jen označuje místa.

„Jste v pořádku?“

Zvedla pohled od žluté bóje a spatřila Chaveze, jak se na ni účastně dívá. „Jo, jsem v pořádku.“ Křivě se usmála. „Ne, to bych lhala. Doufala jsem, že nic nenajdeme. Pojeďme odtud. Mám potíže Montyho udržet.“

„Varovala jste mě, že se bude snažit skočit do vody.“ Nastartoval motor. „Potřebujete pomoc?“

„Ne. Jakmile pomine vzrušení, uvědomí si, že jsou mrtví a že je nemůže zachránit.“

A ona také ne.

„Nemusejí to být ty děti,“ řekl pomalu Chavez. „Nemohlo by to třeba být nějaké zvíře nebo…“

„Ne. Monty pozná rozdíl. Je to alespoň jedna lidská bytost.“

Monty přestal trhat za vodítko a díval se zpátky na místo označené bójí.

Zachránit.

„Nemůžeš je zachránit, hochu.“

Už mu docházelo, že to nepůjde, a ona cítila jeho smutek.

Pomoc.

„Pomohl jsi.“

Monty zvedl hlavu a truchlivě zavyl.

Překvapeně na něj zírala. Byla zvyklá, že štěkal nebo kňučel, ale nikdy předtím nevyjádřil své pocity tímto hrůzu nahánějícím zvukem.

Že by to měla na svědomí Maggie?

Znovu zavyl.

„Ježíši,“ zamumlal Chavez. „Naskakuje mi z něj husí kůže.“

„Je rozrušený.“ Podrbala Montyho po hlavě. „Brzy na tom bude lépe.“

„Omlouvám se.“ Chavez se ušklíbl. „Nechte ho výt. Myslím, že mu hodně dlužíme.“

„Tak to budeme vědět, až sem pošlete potápěče.“

„Hned to zařídím.“ Jak se blížili ke břehu, Chavez vypnul motor. Vyskočil ze člunu a povytáhl ho na břeh. „Ačkoli bych jim měl raději říct, aby se hlásili až zítra ráno. Už je tma a hledání vraku pod vodou je dost nebezpečné i za denního světla.“

„Povíte to rodičům ještě dnes?“

Zavrtěl hlavou a pomohl jí ze člunu. „Nikomu neublíží, když jim dám ještě jednu noc naděje. Sakra, třeba se Monty spletl. Třeba má ten milionový nos rýmu nebo tak něco.“

„Doufám, že máte pravdu.“ Skousla si spodní ret, když poháněla Montyho ze člunu. S ocasem staženým mezi nohy si lehl na břeh a zíral na vodu. Musela hned začít něco dělat, aby neupadl do hluboké deprese. Někdy to trvalo týdny ho z ní dostat. Obrátila se k Chavezovi. „Udělal byste mi laskavost?“

Zvědavě se na ni podíval.

„Běžte se schovat do lesa.“

„Cože?“

„Jděte se schovat a nechte Montyho, aby vás našel.“

„Nemám čas na hraní. Musím ještě sepsat hlášení.“

„Deset minut. To je všechno, oč žádám. Montymu to pomůže. Je to forma terapie. Záchranářský pes upadne do deprese, když najde jen mrtvé. Monty potřebuje najít někoho živého.“

„Neměl bych zbytečně ztrácet…“ Pohlédl dolů na Montyho. „Chudák.“

„Jen deset minut.“

„Dobře.“ Vyndal telefon. „Myslím, že předběžnou zprávu můžu podat po telefonu, zatímco se budu schovávat.“ Zašklebil se.

„Ačkoli se můžete vsadit, že nikomu neřeknu, že si zrovna hraju se psem na schovávanou. Potřebujete něco mého, aby si to očichal?“

„Vaše čepice bude stačit. Dám vám pět minut náskok. Jen se prostě schovejte někde v lese. Nedělejte mu to příliš jednoduché.“

Sundal si svou černou čepici. „Deset minut,“ připomněl.

„Správně. Díky, seržante.“

Usmál se. „Žádný problém. Nechceme přece, aby psychicky strádal.“ Vyrazil nahoru po svahu.

Sledovala ho, jak mizí ve tmě. Milý člověk. Usnadnil jim pátrání, jak jen to bylo možné, a jenom málo policistů by bylo ochotných věnovat svůj čas na to, aby udělali laskavost psovi.

Monty zakňučel s pohledem stále upřeným na vodu.

Klekla si vedle něj a objala ho pažemi kolem krku. „To je v pořádku. Odvedl jsi dneska dobrou práci. Za chvilku půjdeme najít někoho jiného a pak pojedeme domů. Uvidíš Maggie. Nebude to pěkné?“

Monty se hlavou přitulil k jejímu rameni. Alespoň už nezíral na vodu. Podržela mu pod nosem Chavezovu čepici. „Čichej. Ztratil se. Brzy ho půjdeme najít.“

Mrtvý?

„Ale ne, je naživu. Jenom se ztratil.“

Sama se cítila tak trochu ztracená. Ztracená a zbavená odvahy a osamělá. Chtěla jet zpátky do srubu a podívat se na Maggie a pak se přitulit k Loganovi a na všechno zapomenout.

Logan. Snažila se na něj nemyslet celé odpoledne. Jen tu a tam jí unikla vzpomínka na minulou noc. Ale teď už to nebude vadit a ona potřebovala teplo a vášeň, aby ze sebe setřásla vědomí, že ty děti…

Přestaň na ně myslet. Postarej se o Montyho a pak odsud odjeď a vrať se domů k Loganovi. Postavila se a z pracovního opasku odepnula baterku. „Ještě jednou si čichni.“ Odepnula mu vodítko a mávla mu čepicí před nosem. „Hledej!“

Vyřítil se nahoru po svahu směrem k silnici.

Dohonila ho za pár minut hluboko v lese, když se zastavil a větřil. Chvěl se vzrušením, naplno soustředěný na svůj úkol.

Dobře. To je to, co potřebuješ. Zapomeň na smrt. Najdi život. Podržela před ním čepici, ale on ji ignoroval, otočil se a vyrazil na jih. Našel pachový kužel.

Běžela za ním a její baterka protínala tmu.

Křoví.

Oběhla ho, ale když ho míjela, jedna větev ji chytila za ruku.

Padlý sukovitý kmen.

Přeskočit ho.

Půda na druhé straně byla bahnitá a Sarah uklouzla. Vyrovnala to a běžela dál.

Před sebou viděla Montyho, jak se řítí do protějšího kopce. Vyběhl nahoru a zastavil se, hlavu zvednutou, silueta narýsovaná proti noční obloze. Ohlédl se po ní a zaštěkal.

Dopadli jsme vás, Chavezi.

O chvilku později Monty zmizel, jak vyrazil dolů po druhé straně kopce.

Sarah na chvilku zastavila, aby popadla dech. Mohla si dovolit minutu, než půjde dolů a pochválí Montyho. Bude tak pyšný a šťastný, že možná zapomene…

Někdo byl za ní.

Prudce se otočila.

Nikdo.

Nic.

Ale někdo tam byl.

Někdo nás pozoruje, povídal Chavez.

Smála se a udělala vtip o medvědovi. Teď jí do smíchu nebylo. Jemné chloupky na krku se jí zježily.

„Smithi?“ Musí to být Henry Smith. Říkal, že na ni bude dávat pozor.

Žádná odpověď.

Pevně sevřela baterku a přinutila se pomalu posvítit na okolní terén. Stromy, křoví, balvany. Spousta míst, kam se schovat. Kdokoli by mohl být…

Monty zavyl.

Našel Chaveze. Zalila ji vlna úlevy. Není sama. Má Montyho a Chaveze. Vyrazila na kopec a pak dolů po jeho druhé straně. Teď už Montyho i viděla. Seděl poblíž hromady balvanů, hlavu zvednutou. Chavez musí být za tou…

Monty znovu zavyl.

Se sklouznutím se zastavila. To nebylo v pořádku. Monty vždycky ohlašoval nález tím, že zaštěkal a rozběhl se zpátky k ní. Neměl by tam sedět a výt.

Pomalu se přibližovala, paprsek baterky nasměrovaný na balvany. „Monty?“

Nepohnul se. Pohled měl upřený na něco za balvany.

„Seržante? Našel vás. Teď už můžete…“

Vtom ho uviděla.

Ležel tváří k zemi.

A ze zad mu trčela rukojeť nože.

Monty popošel blíž. Pomoc.

Chavezovi už pomoct nemohou, uvědomila si a zvedl se jí žaludek. Tím nožem ho někdo přímo přibodl k zemi. Kdo to proboha mohl…?

Na cestičce za ní zapraskala větvička.

Srdce jí vyskočilo až do krku.

Někdo nás pozoruje.

„Monty!“ Vrhla se dolů z kopce kolem balvanů. „Monty, utíkej!“

Za ní se ozval zvuk běžících nohou.

Nůž. Nůž v zádech. Nůž pronikající do masa.

A jediná její zbraň byla baterka.

Monty se hnal po cestičce před ní.

Dusivá temnota. Kam vlastně běží?

Na tom nezáleží. Následuj Montyho.

Za nimi dupot nohou.

Rychleji. Utíkej rychleji!

Mezera vpředu mezi stromy. Světlo.

Odpočívadlo. Zaplavila ji úleva, když Monty zůstal stát, ohlédl se a čekal na ni.

„Běž.“ Vyřítila se na betonovou plochu. U domečku parkovalo auto, které poznala. Auto Henryho Smithe, který seděl za volantem.

Díky Bohu.

Jak běžela k autu, ohlédla se přes rameno.

Nikoho neviděla.

Ale někdo tam byl. Věděla to. Cítila to.

Zabouchala na okénko auta a Monty kolem ní vzrušeně poskakoval.

Smith se na ni ani nepodíval. Proč, k čertu, ne…

Protože měl ve spánku malou kulatou dírku.

Zacouvala od auta.

Mrtvý. Mrtvý. Mrtvý.

Smith je mrtvý. Chavez je mrtvý.

A někdo je v lese a sleduje ji a blíží se k ní.

„Sarah.“

Prudce se otočila a mrštila baterkou po muži, který se k ní přibližoval.

Logan vyhekl, jak ho baterka zasáhla do hrudi. „Sakra, to

bolelo. Proč jsi nemohla…“

„Logane.“ Vrhla se mu do náruče. „Mrtví. Oba jsou…“ Nedokázala se přestat třást. „On tam někde je. Běžel za…“ Vytrhla se mu. „Musíme se dostat ze světla. Myslela jsem, že jsem v bezpečí. Má nůž. Ale Smithe zastřelil. Musí mít i pistoli.“

„Klid,“ řekl Logan. „Nikdo ti neublíží.“

„Ty to nechápeš!“ Bože, Logan! Nic se mu nesmí stát. Nepřežila by, kdyby… Táhla ho k domečku na odpočívadle. „Pojď dovnitř.“

Jen se postavil před ni. „Už jsi v bezpečí.“ Přelétl pohledem les, který je obklopoval. „Podívej se na silnici.“

Světla. Přijížděly k nim dva hlídkové vozy úřadu šerifa.

Úlevou se jí podlomila kolena.

„Zavolal jsem jim, když jsem najel na ty serpentiny na silnici. Chtěl jsem tě najít bez toho, abych musel prohledávat celou oblast kolem jezera. Řekli, že se se mnou setkají tady.“ Otočil se k ní. „Teď mi to všechno zopakuj. Pomalu a jasně. Kdo je mrtvý?“

Připadalo jí, že ji nohy už každou chvíli neunesou. Opřela se o blatník auta. „Chavez a Smith. Je v autě. Myslela jsem si, že mě sleduje on. Řekl, že kromě něj mě od srubu nikdo nesledoval, ale musel…“

„Ššš, počkej chvilku.“ Obešel auto, vytáhl kapesník a pak opatrně otevřel dveře a podíval se dovnitř. „Kristepane.“ Zabouchl dveře a otočil se k ní. „A Chavez?“

„V lese. Za nějakými balvany. Moje chyba. Poslala jsem ho tam samotného.“

„Doveď mě tam.“

„Nevím, jestli to dokážu najít.“ Stiskla si spánky rukama. „Ale Monty to svede.“ Chudák Monty. Bude to pro něj hrozné, vrátit se k Chavezovu tělu. Slíbila mu život a přišla jenom další smrt. „Ovšem jedině, když to pro něj bude bezpečné. Nenechám nějakého šílence střílet na mého psa.“

„Není šílený. Až uvidí všechny ty policisty, zmizí odtud, jak nejrychleji bude moct.“

„Jak to víš? Myslíš, že je to Rudzak, že ano?“

„Ty si to nemyslíš?“

Nevěděla, co si myslí. Bylo pro ni těžké vůbec přemýšlet. Na tuhle otázku zjevně nemusela odpovídat, protože Logan už od ní odcházel směrem k hlídkovým vozům, které právě zastavovaly na parkovišti.

Monty se zastavil deset metrů od balvanů a odmítal jít blíž.

Nenutila ho. Vůbec netoužila znovu vidět ten zakrvácený nůž.

Ukázala baterkou. „Tamhle je.“

Logan a čtyři policisté šli blíž a pozorně prohledávali půdu před sebou. Věděla, že se bojí, aby nezničili nějaké důkazy, ale připadalo jí, že jim překonání těch posledních pár metrů trvá věčnost.

Prosím. Skončete to, ať můžeme jet domů.

Odvrátila pohled, ale stále slyšela jejich hlasy, když se skláněli nad Chavezovým tělem.

„Sarah.“ Logan byl zpátky u ní. „Poručík Carmichael s tebou chce mluvit.“

„Proč bych měla…“

„Prostě pojď, ano?“

„Nechci.“ Ale přesto s ním šla k balvanům. „Zůstaň, Monty.“

„Jdi po kamenech, abys neporušila…“

„Já vím.“ Stála u Chavezova těla a dívala se přes ně na poručíka Carmichaela. „Chtěl jste se mou mluvit?“

„Nemůžeme s tělem pohnout, ale má hlavu otočenou na stranu.“ Ukázal jí, aby si klekla vedle mrtvého. „Podívejte se na něj.“

Nechtěla se na něj dívat. Ale udělala to. Měl otevřené oči a ústa. Smrt musela přijít náhle a…

Ztuhla šokem. „To není Chavez!“

„Jste si jistá?“

„Samozřejmě, že jsem si jistá.“ Omráčeně zírala na hrubé rysy mrtvého muže. „To není šerif Chavez.“

„Děkuji vám.“ Pokynul Loganovi, který ji zvedl na nohy. „Můžete ji teď odvést zpátky na odpočívadlo, ale neodjíždějte, ještě ji musíme vyslechnout.“

„Pojď, Sarah.“ Logan ji jemně postrkoval do kopce směrem k Montymu.

„Není to Chavez. Myslela jsem si, že jsem ho poslala přímo do vrahových rukou. Ale to není on.“

Logan byl tichý. Příliš tichý.

„Co se děje?“

„To byl Chavez, Sarah.“

„Ne.“

„Ti policisté ho dobře znali, pracovali s ním každý den. Byl to Chavez.“ Jeho ruka pevněji sevřela její loket. „A byl mrtvý už dost dlouho. Už nastal rigor mortis.“

Zmateně na něj zírala. „Strávila jsem s Chavezem celé odpoledne. Byl…“ Zhluboka se nadechla, když jí to došlo.

„Rudzak?“

„Jak vypadal?“

„Vysoký, věk něco přes čtyřicet. Jemné rysy, šedé oči, bílé vlasy.“ Pohlédla na něj. „Rudzak?“

Přikývl.

„Ale byl… milý.“

„Rudzak připadá milý každému. Je to jedna z věcí, které umí nejlépe. Jsem si jistý, že Chavezovi také připadal milý. Poručík si myslí, že Chaveze dnes ráno přinutili zavolat Helen Peabodyové a vyžádat si tě, a pak ho zavraždili. Na velitelském stanovišti ho viděli naposledy v deset dopoledne.“

Zakroutila hlavou. „Ale on mával na jednoho policistu na druhém břehu a ten mu zamával zpátky.“

„Jak blízko jste byli?“

Měl pravdu. Ten policista byl příliš daleko, než aby rozeznal, že muž, co na něj mává, není Chavez. Můj Bože, ta troufalost toho chlapa! „Smith. Pověděla jsem mu o Smithovi, když měl pocit, že nás někdo sleduje, ale nemohl ho zabít. Byli jsme spolu na jezeře.“

„Telefonoval někomu?“

Chvíli přemýšlela a pak kývla. „Nejméně jednou. Když jsme vylezli na břeh, aby si Monty mohl odpočinout. Myslela jsem, že podává hlášení velitelskému stanovišti. Myslíš, že někomu zavolal, aby zabil Smithe?“

„O tom nepochybuji.“

Otřásla se. „Byla jsem s ním sama celé odpoledne. Jestli mě chtěl zabít, mohl to udělat kdykoli. Proč to neudělal? Proč dopustil, aby mě Monty zavedl k Chavezovi?“

„Nevím. Hra na kočku a myš? Třeba tě nechtěl zabít. Jen mi chtěl ukázat, že to může udělat.“

„Je to všechno kvůli tobě, že?“

„Myslíš, jestli je to moje vina? Je, k čertu. Máš dojem, že to budu popírat? Nevyčítám ti, že se zlobíš.“

„Mám vztek.“ Byla vystrašená a ohromená, ale to teď vystřídala čirá zuřivost. „Ten zkurvysyn. Využil mě. Manipuloval se mnou.“

„Rudzak se vždycky pyšnil tím, že umí mačkat ty správné knoflíky.“

„A to, že zabil toho nebohého policistu, bylo stisknutí knoflíku?“

Logan přikývl.

„Musí to být úplný cvok.“

„Nejsem si jistý, že je šílený. Myslím, že už když se narodil,

něco mu chybělo. Nemá žádný pojem dobra a zla, jak ho chápeme my. Z čeho má prospěch, je dobré, co mu vadí, je špatné.“

„Sociopat.“

„Nemyslím, že se Rudzak dá tak jednoduše zařadit do škatulky.“ Došli na odpočívadlo a Loganova ruka pevněji sevřela její paži, když uviděl tým z policejní laboratoře kolem Smithova auta. „Co kdybychom šli dovnitř. Tohle nepotřebuješ vidět.“

Měl pravdu. Nepotřebovala vidět další mrtvolu a Monty také ne. Zamířila k domečku. „Jak dlouho tu musíme čekat?“

„Poručík tě chce vyslechnout a zapsat si tvou výpověď, ale zjistím, jestli by někoho nemohl poslat k tobě do srubu, aby to udělal zítra. Nejsi vedená jako podezřelá.“

Nemyslela si, že by měla být. „Co tedy podle nich jsem?“

„Svědek.“ Pokrčil rameny. „Nebo možná i… oběť.“

Vzpomněla si na hrůzu a bezmoc, kterou cítila, když běžela lesem. Tehdy se jako oběť cítila a ta vzpomínka ji naplnila vztekem. „Tak to tedy zatraceně ne!“

Nedovolili jim opustit odpočívadlo ještě další čtyři hodiny. Tou dobou už byla Sarah skoro stejně vyčerpaná jako Monty.

„Budu řídit,“ řekl Logan a nastoupil do jejího džípu. „Ty si odpočiň.“

„Můžu řídit. Máš tady své vlastní auto…“

„Je to Galenovo auto z půjčovny. Zařídí, aby ho tady vyzvedli.“ Nastartoval džíp. „Přestaň se dohadovat a vlez dovnitř. Víš, že momentálně jsem na tom mnohem líp. Přece bys nechtěla někde nabourat a zranit Montyho.“

Chvilku váhala, než nastoupila do auta.

„Ten jediný neodolatelný argument,“ zamumlala.

„Opři se a zavři oči.“

Nechtělo se jí zavírat oči. Byla otupělá vyčerpáním, ale její mysl stále horečně pracovala. Jak džíp pomalu šplhal do kopce, upřela pohled na kroutící se silnici před nimi. „Kdes vzal Galenovo auto?“

„Zavolal jsem mu, aby přijel a hlídal vlčici, a pak jsem si vzal jeho auto.“

„Galen je ve srubu?“ Stalo se toho tolik, že úplně zapomněla na Maggie. „Neměl jsi opouštět Maggie. Řekla jsem ti, aby ses o ni…“

„Zmlkni,“ vyjel ostře. „Nic mi nemohlo zabránit, abych jel za tebou. A dobře víš, že Galen se o ni dokáže postarat.“

Ano, Galen dokáže cokoli, co si usmyslí. „Předpokládám, že

bude v pořádku.“

„Bude na tom líp než ty. Má velký pud sebezáchovy.“

„Taky se chytila do pasti, jako já s Rudzakem. Věděl, že se budu muset snažit najít ty děti.“

„A kdyby ti znovu zavolala Helen Peabodyová, tak zase někam bez přemýšlení vyrazíš.“

„Jo.“

Logan potichu zaklel. „Taková pitomost.“

„Nebyla to žádná pitomost,“ namítla Sarah dotčeně. „Zavolali mě, abych dělala svou práci, a bylo to opravdové pátrání. Jak jsem mohla vědět, že Rudzak využije zmizení těch dětí k tomu, aby nastražil past? Musel by všechno předem naplánovat, to s Chavezem, ten telefonát od Helen… Panebože!“ Zavřela oči. „Ty děti. Možná, že jen nevyužil okolností. Mohl je zabít, Logane?“

„Ano.“

Otevřela oči a obrátila se k němu. „Zabil by tři nevinné děti, jen aby na mě nastražil past?“

„Je to pravděpodobné. Bývá velice důkladný, co se týká plánování. Nechtěl by, aby se ty děti objevily a všechno pokazily, když už si s tím dal tolik práce.“

„Je mi špatně.“ V hlavě se jí vynořil obrázek žluté bóje plovoucí na hladině. „Jezero…“

„Poručík Carmichael mi řekl, že k té bóji pošle potápěče. Požádal jsem ho, aby mi řekl, kdyby něco našli.“

„Děti… A ty tvrdíš, že není šílený.“

„Zabíjení mu nepůsobí žádné potěšení. Vraždí, když z toho má užitek.“ Pochmurně se usmál. „Ačkoli já jsem asi výjimka z toho pravidla. Zabít mě by mu určitě způsobilo velké potěšení.“

„Doufám, že ty děti nenajdou,“ zašeptala. „Dobrý Bože, doufám, že je nezabil, jen aby mě sem přitáhl.“

Logan uchopil její ruku, zaťatou v klíně v pěst. „To já také, Sarah.“

Loganův telefon zazvonil, když byli od srubu už jen pár mil. „Ano, poručíku.“

Napjatě pozorovala jeho výraz, ale nedokázala rozeznat, co mu Carmichael říká.

Ukončil hovor. „Žádná stopa po Rudzakovi. Myslí si, že se mu podařilo zmizet.“

„A co ty děti?“

„Našli je pod tou bojí.“ Díval se přímo před sebe. „Ještě je nedostali ven z auta, ale potápěči prý říkali, že byli všichni svázaní

provazem.“

Měla pocit, jako by ji někdo probodl.

„Řekni něco.“

Zavrtěla hlavou. Co mohla říct? Chtěla se jen stočit do klubíčka a zapomenout na celý svět.

„Nic z toho není tvoje vina, sakra!“

„Já vím.“

„Tak se přestaň tvářit jako…“

„S tím nemůžu nic dělat.“ Ruce měla sevřené v pěst. „Byli živí, když šli pod hladinu? Ne, to ještě nemůžou vědět, že ne?“

„Ne, nemůžou.“

„Nikdo by nemohl udělat něco tak strašného. Svázat je a pak…“

„Nenech se unášet fantazií. Nemuselo se to stát takhle.“

„Ale mohlo.“ Opřela hlavu o okénko. „Už o tom nechci mluvit, Logane.“

„Tak o tom nemluv, ale ani na to nemysli, ksakru.“

„Pokusím se,“ zašeptala.

Potichu zaklel a sešlápl plynový pedál až na podlahu. O pár minut později zastavil před srubem. Vyskočila z auta a vyrazila ke dveřím.

„Počkej chvilku.“ Logan obešel auto. „Něco jsi upustila.“

Zavrtěla hlavou.

„Viděl jsem, jak jsi něco vykopla z auta. Muselo to ležet na podlaze.“ Klekl si do prachu.

„Co je to?“ Zeptala se otupěle.

„Nic. Jdi dovnitř.“

Měl něco v ruce. „Co je to, krucinál?“

„Hřeben.“ Natáhl k ní ruku a ukázal jí křehký hřeben ze slonoviny a nefritu. „Dárek od Rudzaka.“

Otřásla se. „Myslíš, že patřil jednomu z těch dětí?“

„Ne, patřil Chen Li.“

„Proč by…?“ Zírala na něho. „Tys to čekal?“

„Nečekal jsem to, ale nejsem překvapený. Běž si lehnout, promluvíme si o tom později.“

„To se vsaď.“ V tom okamžiku už neměla na nic sílu. Nervy měla nadranc. Otočila se a vešla do domu.

„Ahoj.“ Galen vyšel ze zadní verandy. „Už bylo načase, abyste se vrátila domů. Začínal jsem se cítit jako… Vypadáte hrozně.“

„Jsem unavená. Jdu si lehnout.“ Monty, blesklo jí hlavou. Musí se postarat o Montyho. Monty už mířil na zadní verandu k Maggie. „Dobrou noc, Galene.“ Zavřela za sebou dveře ložnice.

Shodila ze sebe oblečení, vlezla do postele a přetáhla přes sebe pokrývky. Matně si uvědomila, že ještě voní po Loganovi a jejich intimních chvílích. Sex a život a radost, které už ty děti nikdy neprožijí.

„Uhni kousek.“ Logan nahý vklouzl pod pokrývky vedle ní a přitáhl si ji do náruče.

„Nechci tě tady.“

„Tak to je smůla. Už mě tu máš.“ Letmo ji políbil na spánek. „Teď se uklidni. Chci tu jen být s tebou a poskytnout ti útěchu.“

„Chci jen spát.“

„A mít noční můry?“ Přitiskl si její hlavu k rameni. „Vypovídej se z toho.“

„Co chceš, abych řekla? Že tři děti zemřely jen proto, že mě nějaký maniak chtěl chytit do své zatracené sítě?“

„Ty za to nemůžeš. Myslel jsem, že jsme se už dohodli, že všechno je to moje vina.“

„Udělala jsem, co chtěl. Analyzoval mě jako nějaký machiavelistický cvokař a pak se rozhodl zavraždit nevinné děti, protože se kvůli tomu zachovám, jak on chce. A měl pravdu. Zavolal a já jsem přiběhla.“

„Co jiného jsi mohla udělat? Jelas tam… Přestaň plakat. Nebo ne, nepřestávej. Nejspíš se ti tak uleví. Jen já se kvůli tomu budu cítit hrozně.“

„Nepřipadá mi, že by se mi ulevilo. Bolí to.“

„Protože to děláš hrozně zřídka. Vyšla jsi ze cviku. Kdy jsi naposledy plakala? Když umřel tvůj dědeček?“

„Ne, slíbila jsem mu, že budu silná. Jak jsem našla Montyho u toho veterináře v Itálii.“

„Taky mě to mohlo napadnout.“

„Monty je v pořádku?“

„Je s Maggie.“

„To je pravda, zapomněla jsem. Obvykle vycítí, když jsem smutná, a přijde spát k mé posteli.“

„S tím chudákem teď cvičí hormony. Budu ti muset stačit já.“

„Jsem ráda, že má Maggie. Možná to odvede jeho pozornost od toho, co se dneska stalo.“

„Teď se ale snažíme odvést tvoji pozornost.“

„Tohle se nemělo stát. Tolik se snažím nacházet živé a zabránit smrti. To je to, co dělám, co jsem. A on toho využil a zavraždil ty děti.“ Třásla se. „On pokřivil všechno, co jsem, a udělal ze mne zlou…“

„Ššš.“

„Před chvílí jsi chtěl, abych mluvila.“

„To bylo, když to, cos říkala, dávalo smysl. Na tobě není nic zlého ani pokřiveného. Jsi čistá a krásná a rovná jako šíp. Zeptej se mě. Já jsem expert na pokřivené a zlé. Býval jsem jedním z nich.“

Zavrtěla hlavou.

„Ty mi nevěříš? Je to pravda. Udělal jsem v životě věci, které…“ Pohladil ji po vlasech. „Radši o mně nechtěj nic slyšet.“

Chtěla o něm slyšet všechno. Uvědomila si, že je to důležité. Když Logana uviděla na tom odpočívadle, poznala, že všechno, co se ho týká je pro ni životně důležité. Kdyby zemřel… Ale o tom teď nechtěla přemýšlet. Byla příliš zmatená a otupělá. Chtěla jen ležet v jeho náruči a předstírat, že ta hrůza u Apačského jezera se nikdy neudála.

„Teď už spi,“ zašeptal. „Zůstanu vzhůru a budu u tebe, kdybys měla zlé sny.“

Četl jí snad myšlenky? Věděl, jak výjimečný dar jí nabízí? Za celý svůj život nikdy neměla nikoho, kdo by nad ní bděl a odháněl noční můry.

„Spí?“ Zeptal se Galen, když Logan vyšel z ložnice.

„Zrovna usnula. Musím se tam vrátit. Slíbil jsem jí, že u ní zůstanu.“

„Vypadala, jako by prošla peklem.“

„To také prošla.“ Přešel ke dřezu a natočil si sklenici vody. „Henry Smith je mrtvý. Rudzak ho zabil.“

Galen ztuhl. „Proč jsi mi to neřekl hned? Franklin se mu snaží dovolat od té chvíle, kdy jste se se Sarah vrátili.“

„Říkám ti to teď. Nic jsi s tím nemohl udělat a ona mě potřebovala.“ Napil se vody. „Nebo někoho.“

„Byla to past?“

„Ano, Rudzak k tomu zavraždil tři teenagery. Víš, jak se kvůli tomu Sarah cítí?“

Galen stiskl rty. „Vím, jak se kvůli tomu cítím já.“

„Tak se ujisti, že je Dodsworth připravený. Nebo najdi Rudzaka. Dneska ji klidně mohl zabít.“

„V poslední chvíli ses objevil ty, ne?“

„Ne, přijel bych pozdě, kdyby ji Rudzak chtěl zabít. Nechtěl ji ale mrtvou… zatím.“

„Tak kvůli čemu nastražil tu past?“

„Aby mi ukázal, že to udělat může, a aby zjistil, jak vysoko je Sarah na seznamu věcí, kterých si cením.“

„Zjistil to?“

„Pravděpodobně. Jestli nás sledoval. Vždycky ve mně uměl číst.“

Galen povytáhl obočí. „Je na tom seznamu dost vysoko, aby mu stála za námahu?“

„Trefil do černého.“ Logan postavil sklenici a odvrátil se. „Takže toho zkurvysyna musíme najít, než ji zabije. Protože příště už to udělá.“

Sarah spala hlubokým spánkem, jako dítě po náročném dni.

Logan stál a díval se na ni.

Něha. Touha ochraňovat. Láska. Vášeň. Strach.

Nebyla první ženou v jeho životě. Všechny tyhle emoce pocítil už dřív. Ale ne takhle. Ne s takovou soustředěnou silou a zoufalstvím. Kdy se z obdivu a přátelství stala posedlost?

Na tom nezáleželo. Bylo to tady. Přišlo to.

A Rudzak o tom věděl.

Sarah se zavrtěla a něco zakňourala ze spaní.

Noční můry? Slíbil jí, že je od ní bude držet dál.

Vklouzl k ní do postele a vzal ji do náruče. Připadala mu měkká a ženská, ale on věděl, jak silná ve skutečnosti je. Silná a tvrdohlavá, a přesto nesmírně opatrná a zranitelná. Je zázrak, že leží v její posteli. Byl by nadlidský úkol snažit se, aby souhlasila s čímkoli dalším. Bude muset být opatrný, aby to neuspěchal.

Znovu zakňourala a on ji letmo políbil na obočí.

„Ššš, to je v pořádku. Jsem tady. Nikdy nedovolím, aby ti někdo ublížil.“ Přitiskl ji k sobě a zašeptal něco, čemu by nikdy neuvěřila, kdyby byla vzhůru. „Vždycky tady budu, Sarah.“

Když se Sarah druhý den ráno probudila, Logan byl stále u ní. Měl otevřené oči a zjevně byl zcela bdělý.

„Dobré ráno.“ Políbil ji na čelo a posadil se na posteli. „Dej si sprchu, zatím zjistím, jak to vypadá se snídaní.“

„Kolik je hodin?“

„Skoro poledne.“

„Musím nakrmit Montyho a Maggie.“

„Už jsme to udělali.“ Vstal. „Na chvíli jsem tě opustil a postaral jsem se o Montyho. Maggie už Galen nakrmil předtím. Určitě tě potěší, že Monty si od něj žrádlo nevzal.“

„Ale od tebe ano.“

„Nezlob se na něho. Jsem zvláštní případ. Spoustu jsme toho spolu už prožili. Santo Camaro, Tchaj-wan, ten včerejšek. Je jen přirozené, že…“ Zmlkl, když uviděl, jak se jí změnil výraz ve

tváři. „Teď na to nemysli. Osprchuj se a nasnídej.“ Sebral z nohou postele svůj župan a odešel.

Lehko se poví, pomyslela si, když pomalu vstávala z postele. Jak může přestat myslet na ty nebohé děti? Včerejší události se na ni valily, jasné, se všemi odpornými detaily a ostré jako dýka.

Jako nůž v Chavezových zádech.

Otřásla se, jak jí projelo zamrazení. Pět životů zmařených jen kvůli touze přitáhnout ji k Apačskému jezeru. Jak to někdo vůbec mohl udělat?

On to udělal. A prošlo mu to.

Najednou bylo mrazení pryč a nahradila ho žhnoucí zuřivost.

Tak to tedy ne, ty bastarde. To ne.

Kapitola třináctá

Sarah, oblečená v khaki šortkách a tričku, vyšla z koupelny o dvacet minut později.

Galen na ni pohlédl od sporáku. „Ještě musím udělat omáčku a žemle.“

„Kde je Logan? Myslela jsem, že snídani vaří on.“

„Ale no tak,“ zaúpěl Galen s bolestným výrazem. „Ačkoli by se mi moc líbilo, kdyby se ke mně Logan připojil, za žádnou cenu kvůli tomu neobětuju svůj zažívací trakt. Za ta léta jsem si zvykl na vynikající kuchyni.“

„Tak kde tedy je?“

„Venku s Montym.“

„Myslela jsem, že Monty bude u Maggie.“

„Monty trucuje. Nelíbí se mu můj vztah s jeho dámou.“

„Cože?“

„Bojí se, že mě má Maggie raději. Naprosto ho ignorovala, když jsem jí vyměňoval obvaz a krmil ji. Každý si musí všimnout, jak jsem jí popletl hlavu.“ Zasmál se, když naléval mléko na horkou pánev. Pak na ni mrkl. „Dělám si legraci. Trvalo mi hodně dlouho, než jsem ji přesvědčil, aby přestala výt, když jste vy dva odešli. Myslím, že má na něj vztek. Samozřejmě se mohu mýlit. Moje cudnost mi možná…“ Zmlkl a prohlížel si ji. „Vypadáte lépe než včera, ale stále ještě dost zachmuřeně.“

„Taky se tak cítím.“

„Tak si běžte promluvit s Loganem. Potřebuji klidné a hezké myšlenky, abych mohl dosáhnout vrcholu kuchařského umění.“

„Řekl vám Logan, že Smith je mrtvý?“

„Ano, a to jsem i já měl chmurné myšlenky.“ Zamíchal omáčku. „Ale poté, co jsem uvedl do pohybu některá kolečka, jsem se cítil mnohem lépe.“

„Jaká kolečka?“

„Abych určil a ověřil, kdo byl ten člověk, který byl s Rudzakem u Apačského jezera. Vždycky je nutné mít jistotu, než se podnikne nějaká akce.“ Otevřel troubu, aby zkontroloval žemle. „Téměř jistě to byl Carl Duggan.“

„Jak si můžete být jistý?“

„Mám velmi dobré kontakty. Každý mě miluje. Už jsem se o tom zmínil?“

„Už se to ke mně doneslo. Co za akci plánujete podniknout?“

Měkce řekl: „No přece oko za oko. Co jiného?“

Náhle si vzpomněla, jak běžel džunglí a vypadal jako stejný lovec, jakým byla Maggie. Neshledávala tu myšlenku nijak odpudivou. Bude to čisté zabití a velice zasloužené. Ne, jako když Rudzak…

„Už zase máte ošklivé myšlenky.“ Nesouhlasně zamlaskal. „Řekl jsem vám, že to tu nemohu trpět. Jděte ven a promluvte si s Loganem. Zavolám vás, až bude snídaně hotová.“

Logan se opíral o plot a telefonoval. Zvedl ruku na pozdrav, ale mluvit nepřestal. Monty mu ležel u nohou, dokud nespatřil Sarah. Pak vyskočil a hnal se dlouhými skoky k ní a spolu s jeho chlupatou oháňkou se mu celé tělo vlnilo v radostném přivítání.

„Teď jsi šťastný, že mě vidíš,“ zamumlala, když se shýbala, aby ho pohladila. „Kdes byl včera večer, když jsem tě potřebovala?“

Jenže ve skutečnosti ho nepotřebovala. Byl u ní Logan a držel ji v náruči. Monty možná načerpal útěchu z Maggieiny přítomnosti.

„Už je hotová snídaně?“ Logan ukončil hovor a díval se na ni a na Montyho.

„Ještě ne. Vyrušovala jsem Galena, tak mě poslal za dveře.“

„Překvapuje mě to. Vyrušit Galena dá práci. Jsem rád, že si ujasnil priority.“

„S kým jsi to mluvil?“

„S poručíkem Carmichaelem. Odpoledne pošle někoho, aby zapsal tvou výpověď.“

„Nějaké zprávy o Rudzakovi?“

„Ne.“

Ani nic takového nečekala. „A co ty děti? Jak zemřely?“

Zavrtěl hlavou. „Nechtěj to vědět.“

„Ale já chci.“

„Jeden byl zastřelený. Ostatní utopení. Byli živí, když auto sjelo do vody.“

Trhla sebou. „Kristepane.“

„Povídal jsem ti, že to nemáš chtít vědět.“

„Musela jsem to slyšet.“ Zavřela oči a přitiskla se k Montymu. „Musím vědět všechno.“

„Proč? Aby tě to rozervalo na kusy?“ Řekl ostře.

„Protože Rudzak pro mě nebyl reálný. Věděla jsem, že zabil ty lidi v Kolumbii, ale nedokázala jsem si vše nijak spojit se sebou nebo se svým životem.“ Otevřela oči a pohlédla na něj uslzenýma očima. „Tak to dělám teď.“

„A ničí tě to.“

„Ne. To by znamenalo, že Rudzak vyhrál. Jenže to nepřipustím. Nedovolím mu, aby mi ublížil.“ Napřímila se. „Nedovolím ani, aby ublížil někomu dalšímu. Už nikdy.“

Upřeně se na ni zadíval. „Co to znamená?“

„Znamená to, že ho najdu, než zase někoho zabije.“

„A pak co?“

„To mi řekni ty. Říkal jsi, že Rudzak je chytrý. I když ho chytí, neznamená to, že ho usvědčí. Takže i kdyby ho usvědčili, už jednou se z vězení dostal. Mohl by to udělat znovu, ne?“

„Bylo by to mnohem těžší.“

„Ale mohl by to udělat.“

„Ano, k čertu, mohl. Kam tím míříš, Sarah?“

„Víš, kam tím mířím.“ Hlas se jí třásl zuřivostí. „Galen věří v oko za oko. Ty také.“

„Ale ty ne. Nemáš to v povaze.“

„Jak to můžeš vědět? Ještě nikdy jsem nebyla takhle rozzuřená.“

„Byla jsi rozzuřená, když ti Madden vzal Montyho, a nezabilas ho.“

„Monty neumřel. Mohla jsem ho zachránit. Rudzak mi ale nedal šanci zachránit ty děti. Zavraždil je a pak mě na to místo zavedl a nechal Montyho, aby je našel. Říkal mi, jak je mu jich líto, a přitom je předtím sám strčil do toho auta a poslal je na tak strašlivou…“

„Bereš si to osobně, ale ve skutečnosti jsem to byl já, koho chtěl zasáhnout.“

„To máš tedy sakra pravdu, že si to beru osobně. Je mi jedno, že skrze mě chtěl zasáhnout tebe. Využil mě a využil ty děti a Chaveze a Smithe. Usmíval se a vyprávěl mi o psovi, kterého si vzal z útulku, a myslela jsem si, bůhvíjak není milý. Hrál to na mě jako…“

„Ššš.“ Logan stál před ní, ruce položené na jejích ramenech.

„Děsíš mě k smrti a volím špatná slova, když se tě snažím přesvědčovat.“

„Jak mě chceš přesvědčovat? Chceš, abych jen tak zapomněla…“

„Snažím se ti vysvětlit, že je to moje bitva, ne tvoje. Najdu způsob, jak Rudzaka dostat.“

„Ještěs ho nenašel.“

„Ty ho najdeš?“

„Najdu ho!“ Sevřela ruce v pěst. „To je to, co dělám. Nalézám lidi. Vypátrám ho.“

„Právě toho se bojím.“ Pevně ji sevřel ramena a pak ji pustil. „Asi ti to nevymluvím, že ne?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak to bych z toho hádám měl vytěžit co nejvíc. Jestli je to vůbec možné. Doufám, že mě z toho nehodláš vynechat úplně?“

„Jak bych mohla? Potřebuju tě.“

„To mě uklidnilo… Malinko.“

„Nesnažím se tě uklidňovat. Víš o Rudzakovi všechno. Teď to chci vědět i já.“

„Nemůže to počkat až po snídani?“

„Ne.“

„Dobrá.“ Odvedl ji k lavičce u stěny srubu. „Posaď se a dej se do výslechu.“

„Proč dal Rudzak do mého auta ten hřeben?“

„Tohle ti pomůže ho najít?“

„Možná. Pomůže mi to poznat, jaký je a co by mohl udělat.“

Chvíli mlčel. „Chtěl mi ukázat, že to byl on, kdo zabil ty děti, a že mohl zabít i tebe. Daroval ten hřeben a ještě spoustu dalších uměleckých kousků ze starého Egypta Chen Li, a teď je používá jako určitý druh podpisu, když někoho zabije.“

„Jaký druh podpisu?“

„Symbolický pohřební dar. Egyptští vládci byli pohřbíváni se svými poklady a on chce uctít úmrtí Chen Li smrtí jiných lidí.“ Zkřivil rty. „A zároveň přitom ublížit mně.“

„Takže tohle všechno je kvůli Chen Li? Byli milenci?“

„Byli nevlastní sourozenci.“

Šokovaně na něj zírala. „Tys ho nechal zavřít do vězení?“

„Ano.“

„Proboha proč?“

„Zabil Chen Li.“

„Cože?“

„Přišel za ní do nemocnice a zlomil jí vaz. Nazval to skutkem milosrdenství.“

„Jak si to nazval ty?“

„Vražda. Její stav se zrovna zlepšil a mohlo to tak vydržet.“ Sevřel rty. „On jí tu šanci ale nedal.“

„Věděl o tom?“

„Řekl jsem mu to. Nevěřil mi. Nechtěl mi věřit. Ztratil ji a nechtěl, aby dál žila, když ji nemohl mít.“

„Ztratil?“

„Miloval ji. Chtěl s ní spát.“

Zalapala po dechu.

„Proto se ji snažil vtáhnout do tajů starověkého Egypta. Tehdy byl intimní styk mezi blízkými příbuznými běžný. Dvořil se jí jako milence a nikdy neudělal žádnou chybu. Myslím, že to ke konci uhodla a on vycítil její odtažitost. Nemohl se s tím smířit, a tak musela zemřít.“

„A tys ho poslal do vězení?“

„Kdybych ho chytil předtím, než utekl do Bangkoku, zabil bych ho. Místo toho jsem řekl tamním úřadům, kdy a kde mohou najít drogy, které propašoval do země. Pak jsem podplatil soudce v jeho procesu, aby ho odsoudil na doživotí do jedné z nejhorších věznic na světě. Galen mě ujistil, že tam nevydrží ani švábi.“ Mrazivě se usmál. „Z toho jsem měl velkou radost.“

„Rudzak pašoval drogy?“

„Jeho otec vlastnil v Tokiu společnost zabývající se vývozem a dovozem. Rudzak začal tím, že využil otcových kontaktů při drobném pašování uměleckých předmětů. Tehdy na něj narazil Galen a seznámil mě s ním. Udělali jsme spolu pár akcí a on nás pozval, abychom se seznámili s jeho rodinou… a s Chen Li.“

„Tys byl také pašerák?“

„Říkal jsem ti, že můj život nebyl andělsky čistý. Byl jsem na mizině a snažil jsem se dostat k penězům. Přestal jsem s tím, když jsem se oženil s Chen Li. Rudzak mi řekl, že také končí, ale jen změnil předmět svého zájmu. Galen za mnou přišel o dva roky později a sdělil mi, že Rudzak začal pašovat drogy po celé Asii. Bylo to mnohem výnosnější, ale pekelně nebezpečné. Věděl jsem, že Chen Li by to zabilo, kdyby se to dozvěděla, a tak jsem se ho snažil přesvědčit, aby toho nechal. Ujišťoval mě, že toho nechá hned po další akci.“

„Ale nenechal.“

Logan zavrtěl hlavou. „Peníze se k němu jen hrnuly a jeho ani

nenapadlo, aby přestával. Takže jsem nad tím zavřel obě oči a jen jsem se snažil ochránit Chen Li. Všechno, co jsem v té době dělal, bylo zaměřené na její ochranu. Zrovna jsem zjistil, že má rakovinu, a zoufale jsem pro ni hledal lék. Byl jsem tak mladý, že jsem nevěřil, že by mě něco mohlo porazit."

Ne, Logan nevěřil, že by ho cokoli mohlo porazit, pomyslela si. Když byl mladší, musel být ještě tvrdohlavější a odhodlanější zařídit věci po svém.

„Takže teď víš, co je Rudzak za bastarda, a o mně máš také lepší představu. Co kdybys tedy ustoupila a nechala po něm jít mě?"

Zavrtěla hlavou.

„Děláš hroznou hloupost," řekl ostře. „Nemáš na to, abys šla proti němu. Prostudoval si tě. Zná tvé slabé místo."

„Jaké slabé místo?"

„Lidskost. Když tě někdo potřebuje, jdeš mu na pomoc. Přesně jako jsi to udělala u Apačského jezera."

„Co mám dělat? Jen tady sedět?"

„Bylo by to tak špatné? Nebude to nadlouho. Zjevně udělal svůj domácí úkol a dá se do práce. Věci se začnou rychle hýbat."

„Jaký domácí úkol?"

„Myslíme si, že už ví o Dodsworthu. Galen nasadil jednoho svého člověka do budovy soudu a říká, že někdo čmuchal v záznamech."

„O Dodsworthu?"

„Je to moje lékařské výzkumné středisko v Severní Dakotě. Prováděl se tam méně utajovaný výzkum než v Santo Camaru. Jakmile dá Bassett do pořádku své poznámky, přesune se tam a dokončí projekt s tamním týmem."

„Nikdy jsi mi nevysvětlil, jak Rudzak přišel na Santo Camaro. Jestliže to bylo tak přísně utajené, jak to dokázal?"

„Peníze. Zaměřil se na někoho a zaplatil mu za informace."

„Kdo to byl?"

„Castleton."

Ztuhla v šoku. „Castleton? Jsi si jistý?"

„Naprosto."

Vzpomínala na své setkání s Castletonem a nemohla si na něm vybavit nic podezřelého. Ale s tím, jak nyní znala Logana, si uvědomila, že jeho chování vůči Castletonovi tenkrát nebylo tak docela v pořádku. „Tys to věděl už ten večer, co jsme přiletěli, že?"

„Ano.“

„A nechals ho jít?“

Chvíli neodpovídal. „Ne.“

Po tom všem, co se o Loganovi dozvěděla, ji to ani nepřekvapilo. „Protože ses bál, že řekne Rudzakovi o Montym a o mně, a zhatí tak celý ten překvapivý útok?“

„Částečně. Ale udělal bych to stejně. Zradil ty lidi z laboratoře. Byl odpovědný za jejich smrt. Oko za oko. Pamatuješ?“

Pomalu přikývla. „Takže tak se Rudzak dozvěděl i o Dodsworthu?“

„Co věděl Castleton, to teď ví i Rudzak. První věc, kterou jsem udělal, byla, že jsem zvýšil ostrahu všech svých továren a výzkumných zařízení.“

„Všech? Ale myslíš si, že zaútočí na Dodsworth.“

„Pravděpodobně. Kdo může s jistotou říct, že tohle bude jeho jediný cíl? Nemůžu nic riskovat. Kromě toho víme, že nakoupil tolik výbušnin, že by s nimi mohl vyhodit do vzduchu malé město.“

„Výbušniny,“ zašeptala.

„Bylas v Oklahoma City. Víš, co výbušniny dokážou.“

Věděla to velmi dobře. Pomáhala vyprošťovat z trosek ty nebohé děti. „Nesmíš to dopustit. Proč jsi to nenahlásil ATF?“

„Nahlásil jsem to jim i FBI.“

„Řekl jsi jim o Dodsworthu?“ Odpověď četla na jeho tváři.

„Neřekl.“

„Ještě ne.“

„Zavolej jim.“

„V Dodsworthu se nikomu nic nestane.“

„Jak to můžeš vědět?“ Stále měla před očima tragédii v Oklahoma City. „Právě jsi řekl, že Rudzak má výbušniny.“

Zakroutil hlavou. „Je to poprvé, kdy máme tušení, kde by Rudzak mohl zaútočit. Máme šanci ho chytit do pasti.“

„To je příliš velké riziko. Nech ATF, ať ho dostane.“

„Jestli ho chceme přilákat do Dodsworthu, nesmí tam být patrná žádná přítomnost oficiálních orgánů. Mou ostrahu bude považovat za výzvu, ne za překážku. Ale neproklouzne tam ani myš.“

„Zavolej jim.“

„Ještě ne. Ne, dokud si nebudu jistý, že je to nezbytné. Ne, dokud si nebudu jistý, že ho nemůžeme zastavit sami. Věř mi. Udělám, co říkáš, až to bude nutné.“

„Kolik lidí tam pracuje?“

„Padesát sedm.“

„Vědí o tom nebezpečí?“

„Ano. Nařídil jsem vedoucímu projektu, aby každému řekl, co se stalo v Santo Camaru a že oni mohou být další na řadě. Dal jsem jim na vybranou, jestli chtějí zůstat, nebo odejít. Odešlo jich šest. Zbytek zůstal.“

„Měl bys tu laboratoř uzavřít.“

„Rudzak by si vybral jiný cíl.“ Vstal. „Jestli chceš, aby se o tom dozvěděl ATF, zavolej jim sama.“

„Taky že to udělám.“

„Nejdříve se ale ujisti, že jsi schopná přijmout odpovědnost za další Kai Chi.“

Cítila, jak bledne. „Kai Chi?“

„To udělal Rudzak. Hold Chen Li. Chceš další Kai Chi, nebo chceš příležitost toho bastarda dostat?“

„Kai Chi.“ S hrůzou na něj hleděla. „Proč jsi mi to neřekl?“

„Protože jsem věděl, že by ses na mě dívala jako teď a utekla bys na opačný konec zeměkoule. Nemůžeš chápat někoho, kdo povraždí pět set lidí, aby udělal zvrácené gesto.“

„A ty snad ano?“

„Ne, ale já jsem součástí celé věci, pokaždé, když se na mě podíváš, uvidíš Kai Chi.“

„Prosím, zavolej ATF,“ zašeptala. „Viděls to dítě, které zemřelo na Tchaj-wanu. To nebylo nic v porovnání s tím, co udělala bomba těm dětem v Oklahomě.“

Chvíli mlčel a na tváři se mu zračilo velké množství emocí. Pak zavrtěl hlavou. „Dám ti cokoli na světě, ale tohle ti dát nemůžu, Sarah. Musím mít šanci ho dostat.“

„Je to špatné, Logane.“

„Tak jim zavolej. Nikdo ti nebrání.“ Vešel do domu. „Dlouho a důkladně o tom přemýšlej. A pamatuj na Kai Chi. Mohlo by se to opakovat.“

Nikdo jí nebrání? K čertu, jak to, že ne?

Oklahoma City. Panebože, nesnesla by odpovědnost za takovou hrůzu.

Kai Chi.

Jestli měl Logan pravdu, unesla by odpovědnost za smrt ještě většího počtu lidí, než kolik jich bylo v Dodsworthu?

Na to musí nalézt odpověď. Co nejdříve.

Monty zakňučel a položil jí hlavu na koleno.

„To je v pořádku.“ Podrbala ho na hlavě. „Běž zpátky k

Maggie.“

Nepohnul se. Poskytoval jí stejnou útěchu a společnost, jakou jí včera poskytl Logan. Zato ráno jí Logan nabídl jen osamělost a zoufalství.

Sarah se pokusila tu bolest ignorovat. Přestaň se litovat. Řekla mu, že neočekává nic kromě sexuálního potěšení. Bylo moc špatné, že ho nechala proklouznout svou obranou. Ale to bude v pořádku. Žila většinu svého života sama a vedla si dobře.

Požádal ji, aby mu věřila. Může? Kvůli tomu, co k němu cítí, nebo proto, že opravdu věří, že to riziko za to stojí? Vždycky myslela sama za sebe, ale ještě nikdy nebyla tak citově zaangažovaná jako s Loganem.

Když šla ven, aby si s ním promluvila, vypadalo všechno jasně. Byla plná vzteku na Rudzaka a plná odhodlání ho najít a potrestat za to zvěrstvo u Apačského jezera. Teď se v Dodsworthu rýsovala ještě větší hrůza a jasné už nebylo vůbec nic.

Kromě skutečnosti, že ať už se rozhodne jakkoli, může to být špatně.

„Moje žemle a omáčka přišly nazmar,“ oznámil jí Galen, když vešla o hodinu později do srubu. „Logan také nejedl. Z čiré dobroty srdce vám oběma udělám novou várku. Budete ale muset čekat. Dokonalost vyžaduje čas.“

„Nemám hlad.“ Pohlédla na Logana, který seděl na židli u stolu. „Něco mi uvázlo v krku.“

Logan se střetl s jejím pohledem. „O tom nepochybuji. Otázka je, jestli to dokážeš spolknout.“

„Pokusím se o to. Nevidím žádné jiné řešení.“ Založila si ruce na hrudi. „S tím nahlášením situace v Dodsworthu ATF ještě chvíli počkám. V momentě, kdy uvidím, že tam hrozí nebezpečí, začnu bít na poplach a žádným způsobem mě od toho neodradíš.“

„To jsem ani nečekal.“

„Nejsem ochotná tady sedět a točit palci a najednou se dozvědět, že to tam ten parchant odstřelil na onen svět. Povídalas, že si myslíš, že teď se Rudzak dá do práce. Chci jet do Dodsworthu a být tam dřív, než se tam rozhodne umístit ty své výbušniny.“

„Řekl jsem ti, že jeho cílem nutně nemusí být Dodsworth.“

„Je to tvoje vášeň a on to ví. Nemyslíš si, že by se toho vzdal.“

„Ne.“

„Tvoje přítomnost bude pro něj dalším důvodem, aby se na něj zaměřil.“

„Ano.“

„Zjevně chce taky dostat mě. Mám pravdu?“

„Nemůžeš mít větší.“ Divně se usmál. „Děsíš mě.“

„Takže by ho měla přilákat už jen ta koncentrace cílů.“ Obrátila se ke Galenovi. „Vy jste si jistý, že ostraha v Dodsworthu je neproniknutelná.“

Galen přikývl. „Klidně bych se tam usadil. Cením si svého života víc než života těch vědců. Věda může zachránit svět, ale jaký by to byl svět bez šarmu a skvělé kuchyně?“

Pohlédl na Logana. „Vypadá to, že plány vrcholí. Chtěli jsme ještě chvíli počkat.“

„Já čekat nechci,“ prohlásila Sarah. „Chci Rudzaka hned.“

Logan přikývl. „Doufal jsem, že tě z toho vynechám.“

„Rudzak mě z toho vynechat nechce.“

„Tak proč mu dávat to, co chce? Zůstaň tady a buď v bezpečí.“

„Ano, to dává smysl,“ souhlasil Galen.

„Kdy odjedeme do Dodsworthu?“ Zeptala se Sarah.

Logan si povzdechl. „Až bude Bassett připravený se připojit k tamnímu týmu. Myslím, že Rudzak bude chtít zničit jakoukoli naději na úspěšné dokončení projektu jedním tahem. Nemůže to udělat, bude-li Bassett ponechán naživu.“

„Říkals, že Bassett bude do týdne hotov?“

Logan přikývl.

„Dobře. Tak to mám čas udělat si své vlastní plány.“ Odešla do ložnice a zabouchla za sebou dveře.

„Tolik k tomu, že bychom ji z toho vynechali,“ podotkl Galen. „Pokusím se ji v Dodsworthu chránit, ale nemůžu ti nic slíbit, jestli zase vyrazí na vlastní pěst jako k tomu Apačskému jezeru. Nemůžeš chránit někoho, kdo žádnou ochranu nechce.“

„Já vím.“

„V jejím postoji jsem zaznamenal jistý chlad, který může věci ještě zkomplikovat.“

„Ty se jí diviš? Jsem překvapený, že mi nechce podříznout krk. Musel jsem jí říct o Kai Chi, jinak by vyrazila za Rudzakem na vlastní pěst.“

Galen se obrátil zpátky ke sporáku. „Na tvém místě bych přestal dumat nad tím, jak se cítí, a šel bych za ní a zjistil, co dělá. Jestli spřádá nějaké plány, myslím, že bys nechtěl, aby tě některý z nich překvapil.“ Podíval se na omáčku, která tuhla na pánvi. „Škoda. Vy dva jste všechno zkazili. Tohle by bylo mistrovské kulinářské dílo.“

„Co to děláš?“

Sarah vzhlédla a uviděla Logana, jak stojí ve dveřích. „Co asi?“ Hodila do tašky, kterou měla položenou na posteli, náruč spodního prádla. „Balím. Chci být připravená, až bude připravený Bassett.“

„Nebudeme muset vyrazit ze dveří v tutéž vteřinu jako on.“

„Já vím.“ Hodila do tašky pletenou vestu a džíny. „Zešílela bych, kdybych něco nedělala. Ty a Rudzak můžete mít všechnu trpělivost na světě, ale já ji nemám. Pro mě tohle není žádný souboj.“

„Pro mě také ne. Nejsi ke mně spravedlivá, Sarah.“

„Možná nejsem. Zeptej se mě, jestli mi na tom záleží.“

„Záleží. To je ten problém. Na všem ti hrozně záleží.“ Přešel místnost a zastavil se vedle ní. „Ničí to mé plány, ale nechtěl bych, aby to bylo jinak.“

Byl příliš blízko. Cítila žár jeho těla. O krok ustoupila a šla zpátky ke skříni. „Záleží mi na těch lidech v Dodsworthu. Ne na tobě.“

„Nic jiného jsem tím nemyslel,“ řekl tiše. „Vím, že zrovna teď nejsem u tebe právě dobře zapsaný. Změní se to, až bude tohle všechno za námi. Já to změním.“

Neodpověděla.

„Musíme spolupracovat, Sarah. Nemůžeš dovolit svým citům, aby ti překážely.“

Přesně o to se snažila. Musela si od něj držet odstup. Nemohla připustit, aby to, co k němu cítí, zamlžilo její úsudek. Ne, když bylo v sázce tolik životů. „Budu s tebou spolupracovat.“ Střetla se přes pokoj s jeho pohledem. „Ale neočekávej ode mě nic jiného. Nemůžu ti to dát.“

„Dáš mi to. Jak už jsi řekla, dokážu být velmi trpělivý.“

„Než tohle skončí, tak si to možná rozmyslíš.“

„Nerozmyslím.“

Její ruka pevně sevřela knoflík zásuvky, když odešel a zavřel za sebou dveře. Dokonči balení. Nemysli na něj. Nepřipusť, aby pro tebe něco znamenal. I když to teď vypadá, že mu na tobě záleží, jak dlouho to může vydržet? Příliš se od sebe lišíte.

Tak je to v pořádku. Nechtěla se změnit. Nechtěla být někdo jiný. Byla ženou, která se umí rozhodovat a zařídit si život podle svého.

Nemysli na něj. Mysli na Rudzaka a na to, jak ochránit Dodsworth.

„Ty chceš, abych za tebou přijela?“ Zopakovala Eva. „Proč?“

„Kvůli Maggie. Už je na tom mnohem líp, ale potřebuju někoho, aby se o ni postaral, zatímco budu pryč.“

„Myslela jsem, že to byl vtip, když jsi říkala, že potřebuješ Jane, aby se ti starala o vlčici.“

„Tenkrát ano, ale teď ne. Potřebuju tvou pomoc. Můžeš přijet?“

„Musíš se ptát? Tys přijela, když jsem tě potřebovala. Našlas mi Bonnie. Přiletím nejbližším letadlem.“

„Děkuju ti. Mohla bys poslat Jane ke své matce a vzít s sebou Joea?“

„Zjistím, jestli bude moct jet. Proč bych ho měla brát s sebou?“

„Budu se cítit líp. Nemyslím, že by vám hrozilo nějaké nebezpečí, když my budeme pryč, ale byla bych raději, kdyby byl Joe s tebou.“

„Budete? Kdo je tam s tebou?“

„Logan.“

Chvilka mlčení. „Řekneš mi, co se děje?“

„Hned jak sem dorazíš. Vezmi s sebou Joea, jestli to půjde. Ačkoli to bych ti asi neměla říkat. Posadí tě na nejbližší letadlo zpátky do Atlanty, až mu řeknu o Rudzakovi.“ Zamnula si čelo. „No, možná by to měl udělat. Necháme to na něm.“

„Tvoje myšlení je asi tak průzračné jako hromada hnoje,“ poznamenala Eva.

„Tak v tom se právě brodím. Chci, abys věděla, že bude v pořádku, když se rozhodneš nepřijet. Pochopím to a nesmíš se cítit zavázaná a…“

„Sklapni. Zavolám ti, až zjistím, v kolik přiletím do Phoenixu.“ Eva zavěsila.

Sarah zamířila ke dveřím do obývacího pokoje. Tak to by bylo. Teď ještě najít Galena.

Obývací pokoj byl prázdný. „Galene!“

„Tady jsem,“ ozvalo se ze zadní verandy. „Zrovna jsem nakrmil Maggie.“

„Zavolala jsem své přítelkyni Evě a ona…“ Když Sarah stanula ve dveřích, údivem jí spadla čelist. Galen seděl na podlaze u Maggie a ona měla hlavu položenou na jeho stehně. „Tohle je nejlepší cesta, jak přijít o část těla. Právě o tu, které si nejspíš vysoce ceníte.“

„Rozumíme si.“ Galen podrbal Maggie na hlavě. „Probrali jsme to spolu a rozhodli se, že máme hodně společného. Že je to tak, Maggie?“

„Co máte společného?“

„Stejnou minulost. Z klece do divočiny. Stejný instinkt pro přežití.“ Mrkl na ni. „Oba jsme tak zatraceně chytří, až to každého ohromí.“

„Obrním se proti tomu. Mohl byste se prosím od ní kousek odsunout? Třeba si spolu rozumíte, ale já jsem ji sem přivedla a jsem zodpovědná za veškerou škodu, kterou způsobí.“

„Když vám to udělá radost.“ Opatrně, aby vlčici nerozrušil, vytáhl nohu zpod Maggieiny hlavy a dál ji drbal. „Víte, že budu muset tuhle krásku opustit a odjet do Dodsworthu? Teď mě čeká práce tam.“

Přikývla. „Zavolala jsem někomu, aby se o ni přijel starat. Eva Duncanová a Joe Quinn dneska přiletí.“

„Opravdu? Tady bude najednou útulno, že?“

„Chci se ujistit, že odsud nestáhnete své muže. Chci, aby Eva a Joe měli ochranu.“

„Chtěl jsem je poslat do Dodsworthu.“

„Sežeňte někoho jiného. Logan má spoustu peněz.“

„Peníze vám nekoupí trénink a zkušenosti, které…“ Zašklebil se. „Co to povídám? Samozřejmě, že ano. Není to ale štěstí, že už mám v Dodsworthu dost lidí?“

„Tak proč ty problémy?“

„Cítil jsem se povinen pokusit se vás přimět, abyste tu zůstala. Logan mě platí a tohle je jeho přání.“

„Kde je Logan?“

„Šel se proběhnout s Montym. Myslím, že se potřeboval trochu odreagovat poté, co od vás odešel.“

Už se chystala odejít, ale pak se zastavila. „Můžete zavolat Franklinovi a říct mu, že během čtvrt hodiny odsud odjedu do Loganova domu ve Phoenixu.“

„Proč?“

„Budu blíž Bassettovi a budu tam moct čekat, až dokončí svou práci. Vypadá to, že si Logan myslí, že Bassett je pro Rudzaka důležitý.“

„Zrovna tak byste mohla čekat tady.“

„Taky je to odtamtud blíž na letiště. Chci vyzvednout Evu a Joea.“

„Nechte to udělat některého z mých mužů.“

Zavrtěla hlavou. „Chci si s nimi promluvit ještě na letišti.

Mohli by se rozhodnout, že poletí hned zpátky.“

„Jestli ne, tak je přivezete sem?“

„Ne, pošlu je sem. Jak jste poznamenal, není tu moc místa.“

„Logan vám bude v patách.“

„Nesnažím se od něj utéct. Může jet se mnou, když bude chtít. Kromě toho za ním stejně musím, abych si vyzvedla Montyho.“

„Jsem si jistý, že vám bude vděčný.“

Ne, nebude jí vděčný. Bude nespokojený a pravděpodobně rozzuřený, že převzala iniciativu.

Poté, co si rezervovala letenku, položila Eva telefon a přešla k oknu, aby se podívala na jezero.

Joe se s Jane po boku procházel po břehu. Díval se na ni a pozorně naslouchal něčemu, co vykládala. Byla to hořkosladká skutečnost, že Jane se od té doby, co Sarah objevila Bonnie, víc sblížila s Joem. I když lehké odcizení je možná k něčemu dobré. Eva překoná problém s Jane a pak budou opravdová rodina.

Hned jak se vrátí zpátky z Phoenixu, by třeba všichni tři mohli jet na malý výlet. V prázdninové atmosféře by Jane mohla být sdílnější a celé nedorozumění by se mohlo konečně vyjasnit.

Po Phoenixu. Co se to se Sarah děje a proč je s ní Logan?

Stane se něco zlého.

Její pohled se přesunul na kopec na druhé straně jezera. „Doufám, že nestane, holčičko. Doufám, že ne.“

Kapitola čtrnáctá

Sarah a Logan se s Evou setkali večer na letišti ve Phoenixu. Joe Quinn s ní nebyl.

Když Sarah otevřela pusu, aby protestovala, Eva zvedla ruku. „Jane je už tak dost rozrušená. Chtěla jsem, aby u ní Joe zůstal.“

„Máš nějaká zavazadla?“ Zeptal se Logan.

Eva zavrtěla hlavou, zatímco si klekala, aby pohladila Montyho. „Doufala jsem, že mi bude stačit jen příruční taška.“ Pohlédla na Sarah. „Nebo nebude?“

„Myslím, že ano.“ Sarah se zamračila. „Chtěla jsem, abys s sebou přivezla Joea. Řeklas mu…“

„Řekla jsem mu, že potřebuješ, abych ti pohlídala vlčici.“ Vstala a usmála se. „Koneckonců, to je všechno, co vím, ne?“ Vyrazila k východu. „S tou vlčicí se mu to moc nelíbilo, ale měl by opravdové obavy, kdybych mu řekla, že chceš, abych měla tělesného strážce. Joe je tak trochu ochranitelský typ.“

Logan si odfrkl. „Trochu?“

„Možná víc než trochu. Na tom není nic špatného.“ Vrhla postranní pohled na Logana. „Ty sám jsi taky pěkný ochranitel. Překvapuje mě, žes dopustil, aby se Sarah dostala do takových problémů, že…“

„Neměl jsem na vybranou.“ Logan vzal její příruční zavazadlo. „Teď si vybrat může, a jestli ji dokážeš přesvědčit, aby nejezdila do Dodsworthu, tak vás obě posadím na letadlo do Atlanty.“

„Do Dodsworthu?“

„Do žádné Atlanty nepojedu.“ Sarah se mu upřeně dívala do očí. „Je to pěkně špinavý trik, snažit se k tomu, abych změnila názor, využít Evu.“

„Zdaleka ne tak špinavý jako to, co tě čeká v Dodsworthu.“

Eva řekla: „Bylo by hezké, kdyby mi někdo z vás vysvětlil, o co

se tu vlastně jedná.“

„Povím ti to.“ Logan otevřel dveře džípu. „Vysadím Sarah ve Phoenixu a odvezu tě do srubu. Cestou budeme mít spoustu času.“

„Odvezu ji,“ odporovala Sarah. „Zavolala jsem jí sem já, a tak bych měla sama vysvětlit, co se děje.“

„To máš smůlu. Joe tu není, aby jí dělal ochranku, takže to přebírám já,“ prohlásil Logan. „A tebe chci mít pěkně pod zámkem, dokud nebudu zpátky.“ Zkřivil rty. „Stejně jsi chtěla sedět za zadkem Bassettovi. Třeba ho přiměješ, aby to dokončil o něco rychleji.“

„Eva je důležitější.“

„Ano, to je.“ Nastartoval džíp. „Postarám se o ni dobře. Pochybuješ o tom?“

Sarah se dívala z jednoho na druhého. Pouto jejich společných vzpomínek a zážitků bylo mezi nimi téměř viditelné. Pomalu zavrtěla hlavou. „Ne, vždycky ses o ni dobře staral.“

„Tak mi věř, že se o ni postarám i teď.“

Podívala se na Evu. „Jestli budeš mít pocit, že ti hrozí třeba jenom stín nebezpečí, až ti Logan řekne o Rudzakovi, tak chci, abys jela domů. Nezůstávej. Platí?“

Eva se usmála. „Neboj se, poslední dobou se potížím vyhýbám. Život mi rozdal velmi dobré karty a chci vychutnat každou hru.“

Přesto Eva přijela, když ji Sarah požádala. „Tak na to pamatuj, až ti Logan řekne o Dodsworthu.“

O patnáct minut později stála Sarah před domem ve Phoenixu a dívala se, jak Logan s Evou projíždějí elektrickými vraty. Nenuceně si povídali, jak to staří přátelé… nebo milenci dělávají. Náhle se cítila prázdná a opuštěná. Bylo to hloupé, takhle tu stát a dívat se za nimi.

Zavolá Evě do srubu a promluví si s ní. Možná zavolá také Joeovi a řekne mu, co se děje. Rozhodne se, až si popovídá s Evou.

Další rozhodnutí. Nechtěla vážit životy a možnosti. Není král Šalamoun. Je jenom záchranářka, která se snaží dělat to nejlepší, co může. Jak jen se mohla zaplést do…

„Díky Bohu, že je tu někdo, kdo může místo mě hlídat to velké dítě!“ Margaret k ní rázovala přes halu. „Musím udělat tisíc věcí a místo toho tady tvrdnu s Bassettem.“

„Jsou s ním problémy?“

„Vlastně ne. Prostě jen neví, co je pro něj dobré, a za živý svět mě neposlechne.“

„Pomůžu, jak budu moct.“

„No, aspoň něco. Logan vložil tu odpovědnost na má bedra a já se jí nezřeknu.“ Pátravě se na Sarah podívala. „Nějak se vám nedaří?“

Sarah zavrtěla hlavou.

„No, tak to je dobře, že jste tady. Na pocuchané nervy není nic lepšího než pravidelná strava a cvičení. Půjdu vyhrabat Bassetta z jeho laboratoře a dáme si rychlou procházku kolem pozemku.“

„Nepotřebuju žádnou…“

Ale Margaret už byla pryč. Sarah rezignovaně zakroutila hlavou. Vypadá to, že ji Margaret vzala pevně pod křídla. Nikdy neměla připustit, že něco není v pořádku.

Bassett se objevil o pár minut později. „Ahoj, jsem rád, že jste zpátky. Cítil jsem se tu trochu osaměle.“

Po delší době ho zase viděla. Byl ve své laboratoři, když s Loganem vykládala kufry. Vlasy měl rozcuchané a pod očima kruhy. Evidentně byl vzhůru dlouho do noci.

„Nechápu, jak může být někdo osamělý, když je poblíž Margaret,“ podivila se.

„Je to kříženec matinky a diktátora. Nutí mě jíst, chodit na procházky a neustále mě ruší při práci.“

„To je právě ono.“

„Uvítal bych někoho, kdo mě nebude čtyřiadvacet hodin denně sekýrovat.“

„No, neměl byste být osamělý dlouho. Logan říkal, že už to máte skoro hotové, a brzy pojedete do Dodsworthu.“

Zarazil se. „Logan vám řekl o Dodsworthu?“ Tvář se mu rozzářila úsměvem. „To jsem rád. Nelíbilo se mi, že vám nesmím nic říct, přestože jste mi pomohla, ale bylo to nutné. Umělá krev je lákavý cíl pro průmyslovou špionáž a…“

Zvedla ruku. „Vysvětlil mi to už Logan. Dokud nebude hrozit nebezpečí, že se v Dodsworthu někomu něco stane, nezačnu bít na poplach.“

Jeho úsměv pohasl. „Všichni jsme věděli, do čeho jdeme, když jsme tu práci přijímali.“

„Nevěděli jste o Rudzakovi.“

„Ne, to ne, ale i tak bych do toho šel, abych byl u tohohle projektu hned od začátku.“

„Jak dlouho vám bude ještě trvat zkompletování těch vašich poznámek?“

„Ještě nejméně pět dní. Pracuju na tom, jak jen to jde, ale den má prostě jen čtyřiadvacet hodin.“

Podívala se mu do tváře. „Spánkem jste z nich mnoho asi nestrávil.“

„Povídal jsem vám, že je to můj sen. Třeba mě teď lépe chápete, když víte, jak je ten projekt důležitý.“

„Chápu.“ Zakroutila hlavou. „Nemusíte se kvůli tomu uštvat k smrti.“

„Já to přežiju. Každý den umírají lidé, kteří by mohli žít, když dosáhneme svého cíle. Přece tohle stojí za trochu vyčerpání.“ Promasíroval si šíji. „Snažím se chodit každý den na procházku, abych promyslel a vychytal nějaké mouchy a pročistil si hlavu. Chcete jít se mnou?“

„Myslela jsem, že to je Margaretina práce, honit vás na procházku. Nechtěla bych zranit její city.“

Udělal obličej. „No, tak tedy může jít s námi. Rád chodím pomalu, a ona vždycky nasadí tempo jako nacistický seržant na cvičáku.“

„Půjdu s vámi, jestli můžete počkat, než dám Montymu napít.“

„Počkám. Třeba si dokonce opravdu popovídáme.“ Opřel se o zárubeň dveří. „Víte, cítím se trochu osaměle, když si nemám s kým popovídat. Moje žena říká, že jsem na vědce až příliš družný.“ Zasmál se. „Což znamená, že si myslí, že jsem ukecaný. Říkám jí, že moje práce je tak osamělá, že když opustím laboratoř, tak se prostě provalí stavidla.“

„Jak se má vaše žena?“

„Dobře. Chybí mi. Volám jí každý den, ale není to ono. Tenhle týden jede s naším synem na prázdniny na Bahamy. Byli jsme tam na svatební cestě. Přál bych si, abych mohl jet s nimi. Víte, že potápění na… Žvaním, co?“

„Můžete toho namluvit, kolik budete chtít, jen co dám Montymu napít. Oba toho moc nenamluvíme, ale jsme dobří posluchači.“

„Říkáte to, jako by ten váš pes byl člověk,“ zavrtěl hlavou Bassett, ale pak přikývl. „A proč ne? Je součástí vaší práce a ta je pro vás taky vášní.“

„On je víc než to. Je můj přítel.“

„Monty má štěstí,“ řekl smutně. „Neměl jsem na přátele čas. Měl jsem ho dost sotva na to, abych byl ucházejícím manželem a otcem.“

„Jste mladý. Máte spoustu času.“ Kývla na Montyho, aby šel do kuchyně, a pak chmurně dodala: „Tedy pokud zase nedopustíte, aby vás Logan přinutil k účasti na nějakém podobném projektu.“

„Logan mě nikdy k ničemu nenutí. To není jeho způsob.“

„Ne, pokud si nemyslí, že je to nezbytné.“ Věděla, co má na mysli. Logan obvykle získával, co chtěl, pomocí osobního kouzla a obratného manévrování a vždycky to zabíralo. Jak silné to kouzlo může být, by měla ona vědět nejlépe. Také se chytila a Logan ji stále pevně držel.

„Pořád se na něj zlobíte? Doufal jsem, že si uvědomíte, jaký je to skvělý člověk.“

„Nezlobím se.“ Ale chtěla by. Bylo by to o tolik jednodušší, kdyby Logana tak dobře neznala. Poznala jeho zranitelnost, humor a odhodlání. Odejít od něj bude těžké. Na co to myslí? On pravděpodobně odejde od ní. To, že spolu spali, nic neznamená. Dokonce i teď je se ženou, se kterou žil ani ne před rokem. Kdo bude ženou na příští rok?

„Nezlobím se a obdivuju ho,“ řekla Bassettovi. „Prostě si jen nemyslím, že má ve všech případech stoprocentní pravdu.“ Následovala Montyho do kuchyně. „Budu zpátky za minutku. Dám jen Montymu napít a pak můžeme sehnat Margaret.“

„Kdybych tě tak dobře neznala, přísahala bych, že nemáš žádné svědomí, Logane,“ řekla Eva ostře. „Neměl jsi do toho Sarah zatahovat.“

„To štěkáš na nesprávný strom.“ Logan zaparkoval auto u srubu a vypnul motor. „Jenže teď už je stejně pozdě. Prostě musím udělat, co bude v mých silách, abych ji ochránil.“

„Pokud budeš moct ochránit také ten svůj Dodsworth. Nechtěla bych takovou zodpovědnost.“

„Já ji také nechci.“ Sevřel volant. „Ty víš, že nejsem žádný svatý, Evo. Jsem arogantní a sobecký a tvrdohlavější, než má kterýkoli člověk právo být. Před lety jsem udělal chybu a nechal jsem Rudzaka žít, a teď to musím napravit. Dodsworth je návnada a tam musím nastražit past.“

„Jestli tě Sarah nechá.“

„Nechá. Zajistím, aby byla ostraha tak dobrá, že si bude myslet, že Rudzak nemá šanci.“

Eva byla chvíli zticha. „Povídals, že ten Rudzak zaútočí na každého, kdo je ti blízký. Znamená to nějaké nebezpečí i pro mě a mou rodinu?“

„Nemyslím, že je to pravděpodobné. V okamžiku, kdy se Rudzak objevil, jsem umístil k tvé chatě dvě hlídky, ale to jen tak pro jistotu.“ Pokřiveně se usmál. „Jeho dávno pohřbené věci nezajímají.“

„Vždycky budeš můj přítel, Logane.“

„Já vím a stačí mi to.“ Odmlčel se. „Zavolej Quinnovi a řekni mu, aby přijel. Sarah bude klidnější.“

„A co ty?“

„Pravděpodobně byste všichni byli ve větším bezpečí. Je to tady pod dohledem mužů utábořených v okolních kopcích, odkud je všude vidět. Ta tvoje chata v lese se špatně hlídá. Přece to víš od té doby, co tě pronásledoval ten vrah.“

Otřásla se. „Rudzak nemůže být tak chytrý jako Dom.“

„Na to bych nevsázel. Oklamal Sarah a ta je dost chytrá.“

„To ano.“ Zamračila se. „Budu o tom přemýšlet.“ Vystoupila z džípu a natáhla se pro svou cestovní tašku. „Nevystupuj. Galenovi se představím sama. Vím, že chceš zpátky za Sarah. Vypadá to, že máš o ni strach.“

„Mám. Neustále.“

„Ostraha tvého domu ve Phoenixu je…“ Zmlkla s pohledem upřeným na jeho tvář. „Můj Bože.“

Přikývl. „Není možné, aby pro Rudzaka nebyla cílem. Quinn by se smál. Vždycky mi říkal, že tě dost nemiluju, že aby to bylo ono, musí to být posedlost. Tehdy jsem tomu nerozuměl, ale měl pravdu. Je to posedlost.“

„Jestli se těm lidem v Dodsworthu něco stane, tak tě bude nenávidět, Logane.“

„Sám se budu nenávidět.“ Nastartoval džíp. „Zavolej jí a řekni, že požádáš Quinna, aby přijel. Už tak se dost bojí o Dodsworth. Nepotřebuje se bát ještě o tebe.“

Na cestě zpátky do Phoenixu mu zazvonil mobilní telefon.

„Setkal jsem se s tou tvou Sarah,“ sdělil mu Rudzak. „Pověděla ti, jak jsme se spolu pobavili? Zajímavá žena. Zdaleka ne tak fascinující jako Chen Li, ale tu tys stejně nikdy nebyl schopen patřičně ocenit. Nepřekvapuje mě, že máš náklonnost k někomu tak neotesanému a přímočarému, jako je Sarah Patricková.“

„Pracovala pro mě. Žádná náklonnost mezi námi není.“

„Je příliš pozdě na to mi lhát. Viděl jsem vás spolu a mám tě tak dokonale přečteného.“

„To už neplatí. Už je to dlouho, cos mě viděl naposledy. Dávno nejsem ten člověk, kterého jsi před lety znával.“

„Vyzráls, už býváš chytřejší, ale základ je pořád tentýž. Zapletl ses a býváš žalostně sentimentální, když se probudí tvé city. Jen si vzpomeň, jak iracionálně ses choval, když jsem udělal to, co bylo pro Chen Li nejlepší.“

„Souhlasím. Mnohem racionálnější by bylo, kdybych ti byl tenkrát taky zlomil vaz. Budu to muset udělat teď.“

Rudzak se zasmál. „Tak pojď a chyť si mě, Logane. Najdi si mě. Čekám na tebe. A mimochodem, ten hřeben nebyl za Sarah ani za nikoho u Apačského jezera. Bylo to jen pouhé cvičení, nehodné Chen Li.“

Logan ztuhl. „Tak proč jsi ten hřeben hodil do jejího džípu?“

„Nebyl za Sarah, Logane.“ Zavěsil.

Kapitola patnáctá

„Kde je Jane?“ Vypálila Eva na Logana, hned jak příští ráno zvedl vyzvánějící telefon. „Tvrdils, že budou v bezpečí. Čert tě vem, kde je Jane?“

„Cože?“ Projela jím panika. „O čem to mluvíš?“

„Mluvím o Jane. Joe mi právě volal a řekl mi, že zmizela.“

„Zmizela odkud?“

„Z domu mé matky v Atlantě. Joe ji tam včera odvezl, když jsem ho požádala, aby sem dneska přiletěl. Když má matka přišla do Janeina pokoje, aby ji zavolala na snídani, byla pryč. Zatraceně, řekls, že budou v bezpečí.“

„Byla tam nějaká známka násilného vniknutí?“

„Myslím, že ne. Joe tam jede, aby si promluvil s mou matkou a prohlédl dům.“

„Nemohla utéct? Byla poslední dobou rozrušená.“

„Ne tolik, aby utekla.“

Tohle si Logan myslel také, ale zároveň v to doufal. Jiné možné vysvětlení ho děsilo k smrti.

Ten hřeben nebyl za Sarah.

Rudzakova slova v něm hlodala od předešlé noci.

Byl za malou Jane MacGuireovou?

„Proč nic neříkáš?“ Dožadovala se Eva.

„Přemýšlel jsem. Dej mi chvilku času, abych mohl zavolat Galenovi. Nenechal by Jane bez ochrany. Určitě dům tvé matky nechal hlídat.“

„Tak mu zavolej a hned mi dej vědět.“ Evin hlas se chvěl potlačovanými emocemi. „Přiveď mi mou Jane zpátky, Logane. Já nemůžu ztratit další dceru.“ Zavěsila.

„Co se děje?“ Sarah přišla do obývacího pokoje. „Co je s Jane?“

„Zmizela z domu své babičky.“ Logan vyťukával Galenovo

číslo. „Eva z toho šílí.“

„To je pochopitelné,“ řekla Sarah. „Musí jí to přivolávat vzpomínky na zmizení Bonnie a na všechnu tu hrůzu.“

„Galene, koho to k čertu máš v Atlantě? Jane MacGuireová zmizela!“

„To děcko? To není možné. Včera jsem k domu její babičky umístil dva zkušené muže. Dali by mi vědět, kdyby se něco dělo.“

„No, tak to ti tví zkušení muži zvorali. Je pryč. Zavolej jim a zjisti, co o tom sakra vědí.“ Ukončil hovor. „Galen o tom neměl tušení. Tvrdí, že dům byl střežen.“

„Rudzak,“ zašeptala Sarah.

„Já nevím.“

„Je to jen malá holka, Logane.“ Otřásla se. „Ale ti, co je zabil u Apačského jezera, byli také ještě děti, že? Nezáleží mu na tom.“

„Ne, nezáleží.“ Stiskl rty. „Ale neměli bychom dělat unáhlené závěry.“

„Proč ne? Když se tady někde potuluje ta zrůda?“ Sáhla po telefonu. „Musím zavolat Evě.“

„Teď ne.“

„Přitáhla jsem ji sem. Kdyby zůstala s Jane, tak se tohle nemuselo stát.“

„Co jí řekneš? Že je ti to líto? Myslíš, že jí to pomůže? Nech tu linku volnou pro případ, že by s ní někdo potřeboval mluvit.“

„Jako třeba policie,“ řekla otupěle. „Neříkají náhodou tohle, když zmizí dítě?“

„Quinn se právě snaží Jane najít. Bude Evě volat hned, jakmile cokoli zjistí.“ Odmlčel se. „Nemusel to být Rudzak, Sarah.“

„Myslíš, že je to jen shoda okolností? Neříkal sis to o Kai Chi taky?“

Tak to nemohl popřít. „Nedělej ukvapené závěry.“

Zamířila ke dveřím. „Myslíš, dokud nenajdeme další z Chen Liiných artefaktů vedle Janeina těla?“

Byl rád, že odešla z pokoje. Neměl v úmyslu jí prozradit, co mu řekl Rudzak, ale mohla by něco vyčíst z jeho výrazu.

Ten hřeben nebyl za Sarah.

„Nějaké zprávy o tom děcku?“ Zeptala se Margaret, když šla se Sarah k předním dveřím.

Sarah zavrtěla hlavou. „Galenovi muži přísahají, že poblíž domu nikoho neviděli.“

„To je dobrá zpráva.“

„Ne, to jen znamená, že Rudzak je chytrý. Už nemůžu dál čekat.

Pojedu do srubu za Evou.“

„Nebudete tam nic platná.“

„Můžu tam být s ní. Proboha, vždyť už je skoro tma a to, že Jane zmizela, zjistili už ráno. Doufala jsem, že se něco dozvíme co nejdřív.“

„Počkejte ještě chvilku,“ přemlouvala ji Margaret. „Půjdeme s Bassettem na procházku, a jestli do té doby, než se vrátíme, Logan nic nezjistí, můžete odsud vylítnout jako raketa a já vám to u Logana vyžehlím.“

„Nepotřebuju, abyste mi něco u Logana žehlila.“

„Tak mi to u něj vyžehlíte vy – že jsem nezvládla svou práci a neodpoutala vaše myšlenky od Jane.“

„Tohle vám Logan uložil?“

Margaret zavrtěla hlavou a otevřela dveře. „Některé úkoly jsou automatické. Bassett už na nás čeká.“

Sarah pokrčila rameny. Ještě jedna čtvrthodinka nikomu neublíží. „Dobře, jednou okolo domu.“

„Bezva.“ Margaret prošla rychlou chůzí kolem Bassetta a zamířila k zadní části budovy. „Shoďte to břemeno, Bassette. Pohněte se, ať se vám rozproudí krev.“

„Rozkaz, madam.“ Bassett mrkl na Sarah, když následoval Margaret. „Už je to tady zase. Ta ženská bude moje zhouba.“ Zvážněl. „Logan mi řekl o té dívence. Už jste se něco dozvěděla?“

Sarah zavrtěla hlavou a srovnala s ním krok. „Galen odpoledne odletěl do Atlanty.“ Měl se setkat s Joem.

„Třeba to nic nebude. Děti jsou zvláštní. Třeba se schovává, nebo se snaží, aby o ni měli strach.“

„Jane taková není.“

„Tak třeba její babička…“

„Pospěšte si.“ Margaret zamávala na člena ostrahy, který stál o kus dál u přední brány. „Ahoj, Bookere. Už jsi někdy v životě viděl takové chudáčky, jako jsou tihle dva?“

Strážný se zakřenil. „Opravdu čekáte, že vám na tohle odpovím?“

„Zbabělče.“ Margaret zatočila na cestičku vedoucí kolem domu. „Dělejte. Cvičení není k ničemu, když vám nezvedne tepovou frekvenci.“

„Už jdeme.“ Bassett zrychlil. „Jsme vám v patách.“

Nebyli jí v patách. Ve skutečnosti byla Margaret pár metrů před nimi. Otočila se a pohrdavě mávla rukou. „Říkala jsem vám, že sebou musíte mrsknout, aby…“ Ztuhla s pohledem upřeným k

přední bráně. „Bookere?“

Vlčice zase vyla. Eva měla chuť výt s ní.

Bože, ať je Jane v pořádku.

Běž se podívat na Maggie… To bylo něco, co mohla udělat. Přešla k zadní verandě a strčila hlavu do dveří. Vlčice na ni hořce pohlédla a pozvedla hlavu k dalšímu zavytí.

„Nemůžu ti pomoct,“ zašeptala Eva. „Nemůžu je přivést zpátky.“

Nemohla pomoct ani sobě.

Ani Jane.

Zatraceně, Logane, najdi mi ji.

Ztuhla, když uslyšela zaklepání na dveře.

Pomalu přešla přes místnost.

Kdyby ji našli, hned by zavolali. Lidé přicházeli osobně, když měli špatné zprávy. Policisté zaklepali na dveře a řekli, jak je jim líto, že je její holčička mrtvá.

Bonnie.

Ne, tohle byla Jane a Bůh by nedopustil, aby se to stalo znovu. Musí existovat nějaký univerzální zákon, který zakazuje…

Další zaklepání.

Vlčice zavyla.

Eva se na chvilku opřela hlavou o dveře. Postav se k tomu čelem. Udělala krok zpět a otevřela.

Herb Booker se držel brány a zíral před sebe. Z ramene mu tekla krev. Jeho tělo sebou najednou trhlo.

„Ježíši, někdo ho postřelil!“ Bassett proběhl po příjezdové cestě kolem Margaret. „Musíme mu pomoct.“

Střelba? Sarah zachvátilo zděšení. „Bassette, nepřibližujte se k bráně!“

„K zemi!“ Margaret běžela k Bassettovi a ležícímu Bookerovi. „Zůstaňte tam, Bassette!“

„Co se to sakra děje? Bookera někdo…“ Bassett se zatočil a chytil se za zápěstí.

Další výstřel.

Sarah uviděla, jak Margaret pomalu klesá na kolena a z hrudníku se jí řine krev. „Sarah?“ Zašeptala nevěřícně.

Sarah zaječela a rozběhla se k ní.

„Zavolejte ostrahu,“ řekl Bassett omámeně. Svíral si zápěstí a mezi prsty mu tekla krev. „Proboha, zavolejte…“

„Lehněte si a zůstaňte tady,“ zaječela na něj Sarah. „Nemůžete nic dělat. Monty, seď u něj!“

Kolem tváře jí hvízdla kulka, když si klekala k Margaret, která se sesula na zem. „Margaret?“

Margaret měla pohled upřený přímo před sebe. „Držte se… u země…“

Stále ještě rozkazuje, uvědomila si Sarah. Měla by s ní pohnout? Co když se kulka v těle posune?

Pomoc. Potřebovala pomoc.

Otevřela ústa a zakřičela.

„Vím, že na mě budeš mít děsný vztek.“ Jane se odhodlaně napřímila. „Ale máš smůlu. Jsem tady a taky tady zůstanu. Nemůžeš jen tak vypadnout a čekat, že… Au, pusť mě. Nemůžu dýchat.“

„To máš smůlu.“ Eva pevně objala Janeino útlé tělo. „Nepustím tě.“ Odkašlala si, aby uvolnila sevřené hrdlo. „No, přinejmenším tak minutu nebo dvě. Pak tě zavraždím.“

„Věděla jsem, že se budeš vztekat. Řekla bych to Joeovi nebo tvé mámě, ale věděla jsem, že by mě nenechali jet. Myslí si, že jsem ještě dítě.“

„Ty ale jsi dítě, sakra.“

Jane se na ni podívala.

„No dobrá.“ Jane nebyla o nic víc dítě než Eva, když byla v jejím věku. Obě vyrostly na ulici a vlastně žádné dětství neměly. „Tak ses měla zachovat dostatečně dospěle a neděsit mě k smrti.“

„Zatrhla bys mi to.“ Jane couvla. „Ale teď jsem tady. Neměla bys brnknout Joeovi a říct mu, že jsem s tebou?“

„Ano.“ Nechtěla se pohnout. Nechtěla se přestat dívat na svou dceru. „Jak ses sem vůbec dostala?“

„Koupila jsem si na tvou kreditku letenku přes internet. Dlužím ti nějaký prachy.“

„Oni tě nechali letět samotnou?“

„Zvládla jsem to. To vyje ta vlčice? Kde je?“

„Na zadní verandě. Jak ses dostala z letiště sem?“

„Stopem.“ Zvedla ruku, aby zarazila Eviny protesty. „Vím, že je to nebezpečné. Stopla jsem si takového starého dědulu s babčou. Dělali mi kázání celou cestu sem. Čekali v autě před srubem, dokud jsi neotevřela dveře. Chci se podívat na tu vlčici.“ Vyrazila ke dveřím, které jí Eva ukázala. „Zavolej Joeovi a ječet na mě můžeš pozdějc,“ zavolala ještě.

„S tím počítej.“ Eva zamířila k telefonu. „Drž se od Maggie dál. Je špatně naložená.“

„Proč?“

„Myslím, že se cítí osamělá.“

Jane se na ni ohlédla přes rameno. „Je to blbý… Bolí to.“

„Ano, já vím.“

Jane odvrátila pohled. „Zavolej tomu Joeovi, jo?“

Další výstřel hvízdl Sarah kolem ucha a ona se schoulila nad Margaretiným tělem a tiskla obě ruce na ránu.

„Sarah!“ Od domu k ní běžel Logan a za ním Juan Lopez. „Schovejte se s Margaret mezi stromy, krucinál!“

„Jasně. Postarej se o Bassetta a o Bookera. Oba jsou postřelení.“

„Lopezi, zavolej 911,“ zařval Logan.

Za bránou se ozvalo kvílení pneumatik a tmavé camaro vyrazilo ulicí pryč.

Lopez se vyřítil z brány a díval se za ním. „Zkurvenej parchant.“

„Zapomeň na něj. Volej 911.“

„Bude v pořádku?“ Bassett stál nad Margaret a stále si svíral zápěstí. „Tohle se nemělo stát. Myslel jsem, že jsme tu v bezpečí. Přežije to?“

„Bude v pořádku.“ Bože, nedokázala zastavit to krvácení. „Neopovažuj se usnout, Margaret. Zůstaň vzhůru.“

Eva šla k zadní verandě a zastavila se ve dveřích vedle Jane. „Volala jsem Loganovi, ale nikdo to nebral. Nechala jsem mu zprávu v hlasové schránce. Způsobilas mu hrozné problémy. Joea jsem zastihla. Skočí na nejbližší letadlo. Říkal, že tě oskalpuje. Slíbila jsem mu, že tě pro něj přivážu ke kůlu.“

„Je nádherná, co?“ Jane upírala pohled na vlčici. „Máš pravdu, nemá moc dobrou náladu. Je dobře, že jsem tady, abych se o ni mohla postarat.“

„Ty?“

„Jasně. Joeovi se nelíbilo, že tady budeš s tou vlčicí. Poznala jsem to. Tak jsem přijela, abych se o ni starala místo tebe.“

„A o mě?“

Jane pohlédla na Evu. „Jasně. Tohle je něco, co můžu dělat. Nejsem Bonnie. Nikdy pro tebe nebudu jako Bonnie. Myslím, že bych ani nechtěla být jako ona. Mluvila jsem o ní s tvou mámou. Bonnie prý byla tak milá, že ani nevím, jestli bych ji měla ráda.“

„Měla bys ji ráda.“

„Možná. Ale vím, že mám ráda tebe.“ Stočila pohled zpátky k vlčici. „Možná tě dokonce… miluju.“

„To je hezké. A já vím, že miluju tebe.“

Jane přikývla. „Šla jsem na kopec navštívit Bonniein hrob, když

jsi včera odpoledne odjela.“

Eva strnula. „Proč jsi tam šla?“

„Nevím. Prostě jsem tam šla. Rozhodla jsem se, že na tom nezáleží, že ji pořád miluješ. Nejsem určitě tak milá, jako byla ona, ale můžu pro tebe dělat věci, který by ona nemohla. Nedokázala by se o tebe postarat jako já. Jsem chytrá a zažila jsem stejný věci jako ty. Tak to musí něco znamenat.“

„Znamená to hrozně moc.“

„Takže máš vlastně štěstí, že mě máš.“

„Nepochybně.“

Jane se na ni podívala. „Nezačneš doufám brečet?“

Eva zavrtěla hlavou. „To by mě ani nenapadlo.“ Odkašlala si. „Když ty jsi tak rozumná.“

„To je dobře. Brečet by byla blbost.“ Jane popošla k vlčici. „Teď mi ukaž, jak se mám starat o Maggie.“

Sarah pocítila napětí, když Logan vešel do nemocniční čekárny. „Přežije to?“

„Nevím. Podařilo se jim vyndat kulku, ale Margaret je v kritickém stavu. Nějakou dobu ještě bude.“ Posadil se a zabořil obličej do dlaní. „Já prostě nevím…“

Na chvíli se odmlčela. „Byli jste spolu dlouho?“

„Skoro patnáct let.“ Zvedl hlavu a ukázal ztrhaný obličej. „Pracovali jsme spolu tak dlouho, že je jako moje rodina. Ale nenapadlo mě, že Rudzak… Myslel jsem si, že bude v bezpečí.“

„Byla za elektrickými ploty s ostrahou.“

„Nemělo se to stát. Měl jsem být opatrnější. Neměl jsem jí a Bassettovi dovolit ty procházky.“

„Bylo to bezpečné, dokud se drželi dál od brány. Tam je to jediné místo, odkud se dá střílet. Nemohls vědět, že nejdřív střelí Bookera, aby nás tam přilákal.“

„Jenže to neznamená, že nenesu odpovědnost. Měl jsem…“

„Sklapni, Logane.“ Sevřela jeho ruku do dlaní. „Udělal jsi, cos mohl. Nejsi žádný jasnovidec a určitě nejsi pánbůh. Tak se už ksakru přestaň obviňovat.“

S přemáháním se usmál. „Děkuju za ta něžná slova.“

„Chceš něžná?“ Sarah mrkáním zahnala slzy. „Promiň. Umím být jen taková, jaká jsem. Kdybych mohla tohle břemeno z tebe sejmout, udělala bych to. Alespoň že Booker s Bassettem budou určitě v pořádku. Doktor říkal, že Booker už je mimo nebezpečí a Bassett má jen ošklivě poraněnou ruku.“

„Je pěkně otřesený. Chce dokončit svou práci v Dodsworthu.“

„Vždyť ví, že ani Dodsworth nemusí být bezpečný.“

„I tak to raději zkusí tam. Souhlasím s ním. Dodsworth je bezpečnější.“ Vstal. „Potřebuju se protáhnout. Chceš trochu kafe z automatu?“

Zavrtěla hlavou.

„Řekl jsem Lopezovi, aby ti sbalil věci. Galen vás s Bassettem vyzvedne a odveze do Dodsworthu.“

„Cože?“

„Musím tady zůstat, chci, abys byla někde, kde tě bude Galen moct ochránit. A on musí být v Dodsworthu.“

„Napadlo tě, že bych mohla chtít zůstat s tebou?“ Zeptala se.

„Napadlo. Navzdory tvému nedostatku něžných citů k mé osobě.“ Jemně se dotkl její tváře. „Jestli mi opravdu chceš pomoct, jeď do Dodsworthu. Nepotřebuju se bát ještě o tebe.“

„Nechci…“

„Co ti lidé v Dodsworthu? Zapomnělas, že chceš být na poplach?“

„Nezapomněla.“

„Tak běž a přesvědč se, že Galen odvedl dobrou práci. Přijedu tam hned, jak se Margaretin stav zlepší.“

Zatraceně. Trpěl a ona ho nechtěla opustit. Chtěla ho držet v náručí a pomoct mu přežít tuhle hroznou noc, jako to udělal on po té hrůze u Apačského jezera.

„Rudzak se ukáže v Dodsworthu, Sarah. Jsem si tím naprosto jistý. A já tě tady nepotřebuju a ani nechci.“ Obrátil se a odcházel.

Dohnala ho v polovině chodby. „Neopovažuj se na mě zkoušet tyhle kecy.“ Otočila ho k sobě, ovinula mu ruce kolem pasu a zuřivě ho objala. „Nedopustím to. Ty mě tady chceš. Vím to. Alespoň trochu ti na mně záleží a já bych ti mohla pomoct.“ Spustila ruce dolů. „Dobře pojedu do Dodsworthu. Abych se ujistila, že se těm lidem nic nestane, a ty si to po zbytek svého mizerného života nebudeš dávat za vinu.“ O krok ustoupila. „Jdu do Bassettova pokoje. Řekni Galenovi, ať mě vyzvedne tam.“

Zrcadlo bylo vyřezané ze slonoviny do tvaru egyptského kříže, anchu. Do týkového držadla byla mistrně vyřezaná kobra, královský symbol. Zrcadlo byl jeho poslední dar Chen Li.

Bude to jeho poslední dar pro Logana.

„Ach?“ Chen Li zvedla zrcadlo. „To je symbol nesmrtelnosti, že?“

„Proto jsem ti ho přinesl. Abych ti ukázal, že budeš žít věčně.“

Smutně se ušklíbla. „Momentálně se moc nesmrtelná necítím,

Martine. Ačkoli je mi mnohem lépe než minulý týden. Třeba se nakonec opravdu uzdravuju.“

Neuzdravovala se. Jak tam seděla na židli u okna, vypadala slabá a bledá. Nikdy už by to nebyla ta stejná Chen Li. Smrt mu ji kradla stejně, jako mu ji ukradl Logan. Logan by si ji podržel až do úplného konce a dával by jí naději, zatímco jemu by se snažil namluvit, že jí není natolik dobře, aby ji mohl navštívit. „Šla jsi včera spát brzy? Logan mi řekl, že už k tobě nemůžu zajít.“

Odvrátila pohled. „Byla jsem trochu unavená.“

„Únava tě brzy přejde.“ Stoupl si za ni a položil jí ruce na ramena. „Tohle zrcadlo je velmi zvláštní. Patřilo velekněži. Způsobí, že budeš žít věčně…“

„Tak to bychom o něm měli říct mým doktorům. Myslím, že by nějakou pomoc uvítali.“ Naklonila se dopředu a jeho ruce ji sjely z ramen. Snaží se vyhnout jeho dotyku, uvědomil si s nevěřícným vztekem. Už byla pro něj ztracená.

Ale mohl ji dostat zpátky. Mohl ji Loganovi vzít.

„Vyzkoušejme to,“ řekl. „Podívej se do zrcadla.“

„Nelíbí se mi, co v poslední době vidím v zrcadlech.“

„Ale to by mělo. Jsi nádherná.“

„Ano, jistě. To říká John také.“

Nechtěl slyšet, co říká Logan. Tahle chvíle patřila jen jemu. „Protože je to pravda.“ Naklonil se nad ni a položil jí ruce na šíji. „Můžeš to spatřit v mých očích. Podívej se do zrcadla. Když se nechceš podívat na svůj odraz, podívej se na můj a budeš vědět, že budeš žít věčně a stále budeš tak krásná, jako jsi pro mě v tuto chvíli. Zvedni zrcadlo.“

Pomalu pozvedla zrcadlo. „Martine, co se děje? Máš slzy…“ Zrcadlo jí vypadlo z ruky, jak jí jedním prudkým trhnutím zlomil vaz.

„Sbohem, Chen Li.“ Něžně ji políbil na tvář a pak sebral zrcadlo. „Sbohem, má lásko.“

Opatrně obalil zrcadlo hedvábným papírem a vložil ho do krabice. Krátký dopis, který napsal, položil dovnitř a zavřel víko.

Balík adresoval Sarah Patrickové do Dodsworthu.

Budova městského soudu.

Dodsworth, Severní Dakota.

Nezaslechl něco?

Zavírání dveří?

Pravděpodobně ne. Mám dojem, že v téhle staré zchátralé barabizně slyším nějaké zvuky celý večer, pomyslel si Bill

Ledwick. Když se člověk nudí tak jako on, má jeho představivost hotové manévry. Už by byl rád s ostatními zpátky ve výzkumné laboratoři.

Raději půjde prověřit ten zvuk. Galen neměl rád, když někdo něco považoval za předem dané.

Vstal ze své židle a vydal se dlouhou tmavou chodbou směrem k archivu.

Ticho rušilo jen měkké našlapování jeho gumových podrážek na mramorovou podlahu.

Zastavil před prosklenými dveřmi do archivu. Ukročil stranou a otevřel dokořán. Chvíli čekal a pak se natáhl k vypínači a rozsvítil světlo.

Nikdo tam nebyl.

Samozřejmě, že ne. To ta představivost.

Zkontroluj to. Jen pro jistotu.

Přešel ke kartotéce na druhé straně místnosti a otevřel zásuvku. Věděl přesně, kde byla ta složka uložená. Kontroloval ji dost často.

Otevřel desky.

Do prdele!

„Dostal jsem hlášení od svého člověka v soudní budově," řekl Galen, když volal druhý den Loganovi. „Plány budovy laboratoře zmizely z archivu."

Logan se na chvíli odmlčel. „Čekal jsem, že se to stane. Rudzak není ten typ, co by spoléhal na náklaďák dynamitu zaparkovaný poblíž cíle. Žádné náhodné zásahy. Chce si být jistý, že mě dostane."

„V tom případě měl toho střelce najmout na tebe místo na Margaret."

„To by ho neuspokojilo. Nepovažoval by to za dostatečně velkolepé. Chce mě v Dodsworthu pohřbít, jako jsem ho já pohřbil do té věznice. Závěrečný hold jak Chen Li, tak jemu samému."

„Jak je na tom Margaret?"

„Ještě ne zcela mimo nebezpečí, ale už o něco lépe. Brzy mi dovolí ji navštívit. Její příbuzní přiletěli včera večer ze San Franciska a její bratři už za ní byli na jednotce intenzivní péče." Odmlčel se. „A co Sarah?"

„Osina v mém zadku. Ona a Monty tu prolezli každý centimetr a hledali mezery v mém zabezpečení. Zná bezpečnostní postupy líp než můj zástupce a mám pocit, že se naučila nazpaměť každou chodbu v tomhle zatraceném baráku."

„Našla nějaké mezery?" Zajímal se Logan.

Chvíle zaváhání. „Jednu. Byla to spíš drobounká mezírka.“

„Takže je spokojená, že je Dodsworth bezpečný?“

„Ano, ale teď nevidí důvod, proč by Rudzak měl trvat na tom, že zaútočí právě tady,“ postěžoval si Galen.

„Řekni jí o těch plánech.“

„Řeknu. Ale i tak se možná bude obávat o tvá ostatní zařízení.“

„Tvým úkolem je zajistit, aby se neobávala.“

„Jo, dokud neudělá další ze svých inspekčních cest ve čtyři hodiny ráno,“ prohlásil kysele. „Řeknu ti, raději bych se staral o Maggie. Za jak dlouho přijedeš a zbavíš mě jí?“

„Jak nejdřív budu moct, ale ujišťuju tě, že Rudzak určitě nezačne beze mne. Neposlal nějaký vzkaz?“

„Ne, ale že zmizely ty plány, je rozhodné prohlášení samo o sobě. Pozdravuj ode mě Margaret.“ Galen zavěsil.

Logan vsunul telefon do kapsy a zamířil k jednotce intenzivní péče. Nepřekvapilo ho, že Sarah Galenovi ztrpčuje život. Nenechala se ovlivnit tím, jak moc měla někoho ráda, když se jí to pletlo do práce. V tomhle případě bylo její prací zabránit tomu, aby se Dodsworth stal dějištěm katastrofy.

„Co tady děláš?“ Margaretin hlas byl jenom slabým šeptem, který od dveří téměř neslyšel.

Přešel pokoj a vzal ji za ruku. „Jak se cítíš?“

„Děsně.“ Podívala se na něj. „Mám vztek. Proč tady běduješ a naříkáš, místo abys vyrazil za tím hajzlem, co mě střelil? Myslel sis, že umřu?“

„Něco takového mi ani nepřišlo na mysl.“

„Lháři. Ale já neumřu a…“ musela se odmlčet, aby popadla dech „… a mám už tak dost problémů se svými vyděšenými bratříčky. Takže odsud koukej zmizet.“

Stál a díval se na ni.

„Dobře, dobře, slibuju, že neumřu, Johne.“ S tygří dravostí vycenila zuby. „Co kdybys mi místo květin poslal Rudzakovu hlavu?“

„Udělám pro to maximum.“

„Dobře.“ Zavřela oči. „Teď už vážně zmiz. Jsem unavená.“

„Mám zavolat sestru?“

„Jeho hlavu, Johne.“ Ani neotevřela oči. „Přestaň tu postávat a strachovat se a prostě se seber a přines mi tu jeho hnusnou palici.“

„Ano, madam.“ Otočil se ke dveřím. „Provedu, madam.“

19.45

„Joe sem přijel včera," řekla Eva do telefonu Sarah. „Bude tu tak dlouho, dokud mě budeš potřebovat. Už máš nějakou představu, jak dlouho to asi bude?"

„Ráda bych měla."

„Nevadí. Jen se už těším, až budu zase doma se svou rodinou."

„S Jane už je všechno v pořádku?"

„Ne mojí zásluhou. Ujasnila si to všechno sama… myslím."

„Co tím myslíš?"

„Je zvláštní, jak je všechno jasné a jednoduché, když nenecháš žádný balast, aby ti stál v cestě. Co tam v Dodsworthu vůbec děláš?"

„Zaměstnávám se."

„Je ta ostraha tak dobrá, jak jsi doufala?"

„Ještě lepší. A to mi dělá starosti. Proč by si měl Rudzak myslet, že to tu dokáže zničit?"

„Máš strach, že si vybere jiný cíl?"

„Vypadá to, že jsem jediná, kdo si to myslí. Galen a Logan jsou přesvědčeni, že ty ukradené plány jsou jasný důkaz. Mám obavy, že je to léčka."

„Logan není žádný hlupák."

„Ano vím, jenomže…" Zmlkla, zmatená a frustrovaná. „Bojím se, že jsme na špatné stopě. Něco mi na tom smrdí."

Eva se zachichotala. „Takhle nějak by to řekl Monty v akci."

„Monty se obvykle nemýlí."

„Já jsem poslední, kdo by to popíral. Měla bys svým instinktům věřit. Už musím jít. Je čas nakrmit Maggie."

Byl také čas nakrmit Montyho. „Pojď, hochu." Sarah položila sluchátko a s Montym v patách zamířila ke kantýně. Naplnila jednu kuchyňskou skříňku jeho žrádlem a vitaminy a snažila se ho krmit večer, když nebyl vyrušován neustálou pozorností vědců. Monty už se mezitím stal jakýmsi maskotem a raději by se nechal drbat na břiše, než by žral.

U jednoho stolu seděl Bassett, a když vešla do místnosti, vzhlédl. „Máte čas se mnou chvilku posedět?"

Zavrtěla hlavou. „Jen jsem přišla nakrmit Montyho. Jsem dost nervózní i bez kávy."

„Opravdu? Já se tu cítím mnohem bezpečněji." Vstal a šel se Sarah a Montym do kuchyně. „Zvláštní. Do toho posledního dne ve Phoenixu jsem se cítil dobře. Nevíte, jak je na tom Margaret?"

„Stále je naživu."

„Věčně jsem si na ni stěžoval, ale mám ji opravdu rád.“

„Já vím. Jak se vám líbí vaše laboratoř?“

„V pořádku. Přidělili ke mně Hildu Ruckerovou. Je skvělá.“ Nakrčil nos, když pohlédl na svou obvázanou levou ruku. „Má dvě zdravé ruce na práci s počítačem. Nic, nad čím by se dal ohrnovat nos.“ Dopil svou kávu. „Raději bych se měl vrátit zpátky do rachoty. Hilda není žádná Margaret, ale nemůžu jí dovolit, aby mě převálcovala. Dejte mi vědět, jak to pokračuje s Margaret.“

„Dám.“

Ve dveřích se s ním minul Galen a pozdravil ho obvyklým kývnutím, než se vydal k Sarah. „Logan je na cestě sem. Zrovna mi volal a říkal, že ho Margaret vykopla. Za pár hodin by tu měl být.“

„To je dobře.“ Sarah se sehnula a postavila před Montyho jeho večeři. „Takže je jí lépe?“

„No, každopádně už se chová jako obvykle.“ Zašklebil se. „Jsem rád, že je ve Phoenixu. Nepotřebuji tady žádnou další silnou ženu.“

„Ale potřebujete. Jenže vám musím stačit já. Když už jde řeč o silných osobnostech ženského pohlaví, mluvila jsem před chvílí s Evou. Myslí si, že Maggie buď trucuje, nebo truchlí. Pořád vyje.“

„Tak proč nejedete domů a nepostaráte se o svou vlčici sama?“

Vrhla na něj zlomyslný pohled. „Možná bych měla místo toho říct Evě, aby s Maggie přijela sem.“

„Zapomeňte na to.“ Chvatně zamířil ke dveřím. „Mizím.“

„Je vám tu horko?“ Zavolala, ale už byl pryč.

Velká kuchyň vypadala najednou hrozně prázdná. Její úsměv povadl a ona se opřela o pult a pozorovala Montyho, jak žere. Slovní potyčka s Galenem jí přinesla uvolnění, které už opravdu potřebovala. Napětí vzrůstalo každou hodinou a chtěla to mít už za sebou.

Monty se na ni podíval. Smutná?

Zavrtěla hlavou a naplnila mu misku vodou. Ne smutná, ale neklidná. Osamělá. Bylo divné, jak osamělý si člověk může připadat jen proto, že je odloučený od jednoho zvláštního jedince. „Sněz si svou večeři. Pořádně jsi nejedl od té doby, co jsme odjeli ze srubu.“

Smutný.

„Tohle je naše práce, Monty. Musela jsem tě odvést od Maggie.“

Smutný.

„Bůh mě ochraňuj před zamilovanými…“ Proč se zlobí na Montyho, když se před chvílí sama oddávala snění? „To je v pořádku,“ zašeptala a natáhla se, aby ho podrbala za uchem. „Vím, že je to zlé, ale musíme to vydržet. Sněz si svou…“

„Sarah.“

Otočila se a uviděla ve dveřích stát Galena. „Proč jste se vrátil?“ Ztuhla. „Co se stalo?“

„Přišel vám balík.“ Přešel místnost a podal jí úhledně zabalenou krabici. „Zrovna to přišlo. Zvláštní donáška.“

Všechny balíky přicházející do laboratoře se prohlížely pod rentgenem. „Co je to?“

Pokrčil rameny. „Nepoznal jsem to. Něco divného. Není to výbušnina.“

Pomalu sundala papír a odklopila víko. Věc uvnitř byla stará. Velmi stará. Slonovina časem zežloutla, ale zrcadlo stále zářilo. Žaludek se jí sevřel. „Chen Li.“

Galen ztuhl. „Toho jsem se bál. Nečtěte ten dopis. Snad bychom ho raději měli schovat pro Logana.“

„Je adresovaný mně.“ Rozložila papír.

Sarah, jak už jsem řekl Loganovi, ten poslední dárek nebyl za vás. Tenhle je mnohem vhodnější. Všimla jste si toho hada? Můžete se o to podělit s Loganem.

Martin Rudzak

Kapitola šestnáct

20.20

Už jen jednu nálož.

Duggan opatrně připevnil plastickou trhavinu vysoko do trhliny ve sloupu, aby nebyla vidět.

A teď dolů.

Vypadnout ven.

A dívat se, jak celé to zatracené místo vyletí do vzduchu.

22.05

„O co že se to s tebou mám podělit?“ Zeptala se Sarah, když se dívala na Galena s Loganem, jak čtou dopis. V konferenční místnosti v prvním patře byly zatažené všechny rolety a Monty ležel pár kroků od Sarah. „Patřilo to zrcadlo Chen Li?“

„Pravděpodobně. Ale nikdy jsem ho neviděl. Sestřičky mi řekly, že Rudzak nesl nějakou krabici tu noc, kdy šel do Chen Liina nemocničního pokoje, aby ji zabil.“

„Co to znamená?“

„Jestli je to poslední věc, kterou jí dal, znamená to, že začíná být netrpělivý. Chce už všechno skončit.“ Pevně sevřel zrcadlo v ruce. „Díky Bohu. To chci i já.“

Chtěla to i Sarah, ale ta představa ji zároveň děsila. „Pak je ale Dodsworth…“

Loganův telefon zazvonil. Chvíli poslouchal. „Dobře, rozumím,“ řekl potom. Ukončil hovor a otočil se ke Galenovi. „Rudzak jde na to. Vykliď budovu. Kolik lidí tu dnes pracuje?“

„Dvanáct.“

„Dostaň je odsud. Pak řekni svým mužům, ať udělají poslední obchůzku a vypadnou také.“

„Tak já padám.“ Galen vyběhl z místnosti.

„Mám zavolat pyrotechnickou jednotku a ATF?“ Zeptala se Sarah.

„Galen to udělá.“ Pohladil ji po tváři. „To je v pořádku, Sarah. Budova bude prázdná, než se cokoli stane. Máme trochu času.“

„Jak to víš? To ti řekl Rudzak po telefonu? Tak to můžeš čekat, že to tady ten lhář odpálí každou chvíli.“

„Rudzak tohle plánoval dlouhou dobu. Neznám nikoho metodičtějšího. Postupuje krok za krokem. Věř mi. Nikomu se nic nestane.“

„Jak ti mám věřit, když mi nikdy nic neřekneš? Proč jsi mi neřekl, že Rudzak povídal, že ten hřeben nebyl za mne?“

„Proč ti působit starosti? Strachoval jsem se dost za oba.“

„Jsou ještě nějaké další věci, které jsi mi neřekl?“

Neodpověděl.

„Od chvíle, kdy jsem tě potkala, bojuju s tvými tajemstvími.“

„Tohle mi teď nedělej, Sarah.“

„Proč ne? Je to důležité. Tys byl vždycky ten velký silný hrdina. No, a mě už to nebaví. Co takhle to se mnou sdílet? A chovat se ke mně jako k partnerovi? Nejsem křehká jako Chen Li. O mě se nemusíš starat…“

„Mlč!“ Popadl ji za ramena a zatřásl s ní. „Nepředhazuj mi Chen Li.“

„To ani nemusím. Dobrý Bože, Rudzak se ujistil, že na ni ani jeden z nás nezapomeneme.“

„Poslouchej mě.“ Podíval se jí do očí. „Nejsem už ten člověk, co si vzal Chen Li, ale jsem jí vděčný za to, co mi dala.“

„Já vím. Byli jste…“

„Sakra, sklapni! Nic nevíš. Já tě miluju. Chci s tebou prožít celý život. Nikdy jsem nic takového k nikomu necítil a nedovolím, aby se ti něco stalo.“ Tvrdě ji políbil. „A postarám se o tebe, ať chceš nebo ne. Odejdeš odtud společně s ostrahou.“

Omámeně na něj hleděla, když od ní odcházel. „To tedy neodejdu,“ křikla za ním. „Rudzak mě chce mít tady. Nemusel by přijít, když tu nebudu.“

Bez ohlédnutí vyšel ze dveří.

„Kam…?“ Vyběhla za ním s Montym v patách, ale Logan už zmizel za rohem.

Neměla v úmyslu odejít, ale na hádky nebyl čas. Musí dostat ty lidi z budovy.

„Pojď, Monty. Ať už jsou odsud všichni pryč.“ Monty ji následoval, když rychle kráčela k laboratoři v přízemí, kde

pracoval Kevin Janus.

Její neklid rostl. Celá situace byla jako skládačka, ve které chyběly klíčové díly. Takhle by to být nemělo. Něco tu smrdí.

Takhle by to řekl Monty v akci.

Řiď se svými instinkty.

Neměla na vybranou. Nebyl čas dělat něco jiného než se spoléhat na instinkty.

Dobrá, odsuň neklid na vedlejší kolej. Snaž se najít první stopu, snaž se najít zdroj.

Dřív než bude pozdě.

22.35

Budova se vyprazdňovala. Parkoviště bylo téměř opuštěné.

„Neměl jste jim posílat to varování," řekl Duggan Rudzakovi, jak seděli v autě a sledovali to. „Rozprchli se jako vyplašené myši."

„A ty máš raději myši chycené do pasti." Rudzak sklonil dalekohled. „Jsem ochotný nechat několik nedůležitých lidí odpelášit pryč. Myši, na kterých mi záleží, jsou stále uvnitř, Duggane. Kam jsi umístil nálože?"

„Tam, kam jste mi řekl. Do laboratoře v suterénu. Ten odvodňovací tunel byl přesně tam, kde byl zakreslený v plánech. Dovnitř a ven mi to trvalo patnáct minut. Měl jste mě nechat nastavit časovanou rozbušku. Bylo by to mnohem bezpečnější."

„Nechci, aby to bylo bezpečné. Chci tam být a dívat se mu do tváře, až mu řeknu, co jsem pro něho přichystal." Usmál se. „Tomu přece rozumíš. Také znáš to vzrušení, když tiskneš spoušť."

„Ne, když při tom sedím na hromadě výbušnin."

„Ale říkals, že nebudu mít žádné potíže dostat se ven tím tunelem. Dovnitř a ven za patnáct minut?"

Duggan přikývl.

„Spínač máš v kufru? Přines mi ho, buď tak hodný, Duggane."

„Jistě." Vystoupil z auta, a když se vrátil, podal Rudzakovi spínač. „Je to kvalita. Ujistil jsem se, že nejde příliš lehce. Nechtěl jsem, abyste se nějakým nedopatřením vyhodil do povětří."

„Děkuji ti za tvůj zájem, Duggane." Rudzak beze spěchu vystoupil z auta. „Už opravdu nechci, aby ses o mě musel strachovat."

Střelil ho do hlavy.

23.10

Temnota.

Logan se celý napjatý zastavil ve dveřích. Věděl, co je v té temnotě. Až se jeho oči přizpůsobí, uvidí Rudzaka. Skoro cítil, jak ho z hloubi místnosti zalévají vlny nenávisti.

Ale slovní hrozba nepřišla ze tmy. Přišla zezadu.

„Jdi dál.“ Na páteř se mu najednou přitiskla hlaveň pistole. „Hni sebou, Logane.“

23.45

Čtyři laboratoře vylidněné, tři zbývají.

Sarah a Monty spěchali chodbou.

Galenovi muži už z laboratoře ve druhém patře vyvedli sedm vědců, když se tam s Montym dostala. Takže teď už zbývá jen Hilda Ruckerová a Tom Bassett ve třetím patře.

Na Hildu narazila na schodech. Šedovlasá žena nesla krabici plnou šanonů. „Já vím. Řekli mi, abych vypadla, budu venku za dvě minuty.“

„Zastavila jste se, abyste sebrala tyhle šanony?“

„Myslíte, že chci, aby to mou práci rozmetalo na kousky?“

Logan měl pravdu. Tihle lidé byli projektu stejně oddaní jako on. „Kde je Bassett?“

„Hned za mnou. Zrovna se vrátil do laboratoře, tak jsem mu řekla o té evakuaci. Když jsem odcházela, sypal si zrovna do kufříku diskety.“

„A pravděpodobně házel šanony do krabic jako vy. Měla bych ho odtud raději hned dostat.“ Pokračovala nahoru po schodech.

Dostane ven Bassetta a pak…

Dostat ven Bassetta.

Chránit Bassetta.

Zarazila se.

Můj Bože.

Její telefon zazvonil, když zase vyrazila nahoru.

„Běžte odtamtud, Sarah,“ vyštěkl Galen hned, jak ho zvedla.

„Zatraceně, Galene. Oba jste to s Loganem věděli, že?“

Ticho a po chvíli: „Běžte odtamtud, Sarah.“

„Jděte k čertu.“ Ukončila hovor a brala zbylé schody po dvou. Monty se hnal těsně za ní.

Chránit Bassetta.

Držet ho v bezpečí.

„Bassette!“

Vyšel z laboratoře se svým kufříkem v ruce. „Sarah, zrovna jsem vám chtěl zavolat. Před pár minutami jsem narazil na Logana chce abyste šla se mnou…“ Zarazil se, když si všiml jejího výrazu. „Aha, chápu. Nebude to tak jednoduché, jak jsem předpokládal, že? Jste velice chytrá dáma. Bál jsem se, že na to přijdete. To je smůla.“

„Vy jste ten zrádce, že ano? Byl jste Rudzakův člověk od samého začátku. Chtěl, abychom vás zachránili. Chtěl, abychom vás dostali ze Santo Camara, aby si mohl s vaší pomocí políčit na Dodsworth.“ A na Logana. Srdce se jí zastavilo. „Kde je Logan? To vy jste mu volal, co?“

Přikývl. „Řekl jsem mu, že mi Rudzak vyhrožoval, a požádal jsem ho, abychom se setkali v suterénní laboratoři. Samozřejmě, že tam přišel.“ Usmál se. „Všichni víme, jak se na mě Rudzak zaměřil.“ Z kapsy u saka vyndal pistoli. „Ale Rudzak vás chce mít s Loganem pohromadě, takže mu musím vyhovět.“

„Kolik vám zaplatil?“

„Víc než Castletonovi. Přestože mě Castleton přivedl. Zasloužil jsem si to. Rudzak najednou začal být netrpělivý a poskytl mi výmluvu, abych mohl z Phoenixu odjet hned. Ten parchant mi ale neřekl, že mě taky postřelí.“ Pokynul pistolí. „Raději půjdeme. Rudzak to tu nechce odpálit bez vás, ale mohl by začít být nervózní. Nechtěl bych tady být, kdyby začal.“

Nepohnula se.

„Měl bych snad nejdřív zastřelit vašeho psa?“

„Ne!“ Pohnula se po schodech dolů. „Když s vámi půjdu, dovolíte mi, abych poslala Montyho za Galenem?“

„Máte strach, že vyletí do povětří?“

„Nevím, proč by se mu něco mělo stát.“ Zastavila a otočila se k němu. „Nechte ho jít.“

Pokrčil rameny. „Nezáleží na tom. Stejně se jím nechci zabývat. Pošlete ho pryč.“

„Monty! Běž…“ Vymrštila se vzhůru po schodech a strhla Bassettovu ruku se zbraní dolů. „Monty!“

Monty mu zaryl zuby do zápěstí a Sarah mu ve stejném okamžiku zalomila prsty na zraněné ruce.

Zaječel bolestí a upustil pistoli. Sebrala ji a pažbou ho uhodila do tváře. Z rozraženého rtu mu vytryskla krev. „Bastarde!“ Znovu ho praštila pistolí. „Zkurvysyne.“

Bolestí se zlomil v pase.

„Sarah!“

Uviděla, jak se k nim řítí Galen. „Pusť!“ Nařídila Montymu.

Monty neochotně pustil Bassettovo zápěstí.

„S dovolením.“ Galen si stoupl před ni a rukou prudce švihl Bassetta přes krční tepnu. „Nechceme, aby se nám tu do toho pletl. Páni, to byl dobrý pocit.“ Podíval se na Montyho. „Nikdy bych si nemyslel, že uvidím tohohle roztomilého chlupáče zaútočit.“

„Nemá rád, když na mě někdo míří zbraní.“

„Možná jsem se neměl tak strachovat, když mi Hilda Ruckerová řekla, že jdete pro Bassetta. Máte s Montym, zdá se, všechno pod kontrolou.“

„Nic není pod kontrolou.“ Sarah vyrazila dolů po schodech. „Logan je v suterénní laboratoři. Jestli to už nevíte.“

„Vím.“

„A vy a Logan jste věděli taky o Bassettovi.“

„Zpočátku ne. Měli jsme jen podezření. Potvrdilo se nám to, když jsme zjistili, že jeho telefonáty ženě jsou přesměrované na jiné číslo.“

„Takže proto jste věděli, že ať bude ostraha, jak chce dobrá, Rudzak zaútočí tady. Měl uvnitř někoho, kdo mu dodával informace o bezpečnostních prohlídkách a otevíral všechny dveře.“

„Ano, a to bylo to, co vám poskytlo vodítko že? Věděl jsem, že vám to dělá starosti.“

„Tak proč mi, k čertu, nikdo nic neřekl?“

„Sarah, máte mnoho silných stránek, ale přetvářka mezi ně nepatří. Nikdy byste nebyla schopná pohlédnout Bassettovi do tváře a předstírat, že nic nevíte.“

„Takže Logan je tam dole sám s Rudzakem.“

„Nemůžete tam jít, Sarah. To je to, co Rudzak chce.“

„Pojďte se mnou.“

Galenova ruka jí sevřela rameno. „Slíbil jsem Loganovi, že vás odsud dostanu.“

„Tak to jste si lhal do kapsy, protože já nikam…“ Tma.

00.05

„Jsi velmi povolný, Logane,“ řekl Rudzak. „To bych rád věděl proč.“

„Mohlo by to být tou zbraní, co držíš v ruce.“

„Ano, to by mohlo mít umrtvující efekt. Pak je tu také skutečnost, že máš svázané ruce a nohy. Ležíš na podlaze jako zvíře připravené na porážku.“

„Nebo by to mohlo být tím, že se tahle budova hemží chlapy z

ostrahy a jeden z nich sem každou chvíli vrazí a zmasakruje tě.“ Logan se usmál. „Tahle představa mi činí veliké potěšení.“

„Zabil bych tě dřív,“ vrátil mu úsměv Rudzak. „Ale to se nestane. Na to jsem všechno naplánoval příliš dobře. Jen počkáme na tu tvou Sarah, a pak začneme. Doufám, že tě výbuch nezabije, ale nejspíš ho nepřežiješ. A kdyby přece jen, tak budeš zasypaný a rozdrcený. Nařídil jsem Dugganovi, aby umístil nálože nahoru na ty sloupy. Nosníky, které drží tuhle část budovy se sesypou jako kostky domina.“

„Další hold Chen Li.“

„Poslední.“

„Ne, ten poslední budeš ty. Chytnou tě a pošlou zpátky do vězení. Zhebneš tam.“

Rudzak zavrtěl hlavou. „Dostanu se odsud stejnou cestou, jakou jsem přišel. Starým poklopem, který vede do odvodňovacího tunelu pod budovou. Na malém letišti za městem na mě čeká letadlo. Budu pryč dřív, než kohokoli napadne mě hledat. Budou mít spoustu práce s vyprošťováním tvého těla z trosek.“

„Moc na to nesázej. Galen je chytrý a je to můj přítel.“

„Byl jsem ve velkém pokušení zahrnout Galena do svých plánů, ale nebylo to praktické. Snad budu mít nějakou možnost později.“ Podíval se na hodinky. „Bassettovi to nějak trvá.“

„Třeba se prozradil. Sarah není hloupá.“

„Ne, ale Bassett říkal, že ho má ráda, a je těžké podezírat někoho, koho máš rád.“ Znovu se usmál. „Tys měl Bassetta také rád, ne?“

„Nebyl by náhodou už tady, kdyby se nic nestalo? Galen měl rozkaz vyklidit budovu. To zahrnovalo i Bassetta. Kdyby něco namítal, vzbudilo by to podezření. Galen není jako Sarah, on podezřívá každého.“

Rudzak se zamračil. „Snažíš se mě zneklidnit. Jsi ochotný zkrátit své poslední okamžiky kvůli tomu, abys zachránil tu ženskou?“

Logan neodpověděl.

„Možná, že ano. Vždycky jsi byl hlupák.“ Přestal se mračit. „Ještě chvíli počkám. Mohlo by to stát za to.“

„To je dobře.“ Tlač na něj, znejisti ho, zneklidni ho. A doufej, že se Galenovi podařilo dostat Sarah z budovy. „Každou minutou, kterou tu strávíš, bude pro Galena jednodušší tě chytit.“

Rudzak zaváhal a pak zavrtěl hlavou. „Počkáme.“

Pět minut.

Deset minut.

Logan ho pozoroval. Kam se poděl jeho strach? Rudzak chtěl, aby se bál. Bude se bát v tom posledním okamžiku?

Kde je Bassett?

„Nepřijde.“ Logan přečetl jeho výraz. „Ale Galen přijde. Už by mu mělo připadat divné, kde jsem.“

Rudzak se rozhodl. „Nepotřebuju Sarah Patrickovou. Mohu ji dostat kdykoli později.“ Přešel k Loganovi. „Dostanu ji, Logane. Mysli na to, až se tyhle sloupy začnou bortit.“ Otevřel svou tašku. „Mám pro tebe dárek. Původně mělo být posledním dárkem to zrcadlo, ale pak jsem si to rozmyslel. Rozhodl jsem se, že na tohle místo uložím všechny zbylé dary pro Chen Li.“ Vyndal z tašky velkou kazetu z týkového dřeva. „Takže jsem těch šest pokladů vložil do téhle krabice a ještě jsem k nim takovou maličkost přidal.“ Odklopil víko, aby odkryl pohled na čtyři tyče dynamitu ležící na dně krabice pod artefakty.

Logan ztuhl. „Nerad šťourám, ale není to přehnané?“

Konečně odezva. Logan se to snažil skrýt, ale jeho šok byl jasně patrný.

„Až budu v odvodňovacím tunelu, odpálím nálože, které sem umístil Duggan. Jenže to není pro mě dost nápadité. Takže chci, aby ses díval, jak tahle zápalná šňůra hoří pořád blíž a blíž.“ Umístil krabici k jednomu ze sloupů nejblíže k Loganovi, a jak ustupoval směrem ke dveřím, odvíjel zápalnou šňůru. Tam se zastavil a sehnul se, aby ji zapálil. „Tahle šňůra hoří pomalu. Nebudeš vědět, která nálož tě dostane první, jestli moje nebo Dugganova. Máš asi tak tři minuty. Lež tady a počítej vteřiny.“ Naposledy se na Logana podíval. Loganova tvář byla zachmuřená, ale stále na ní nebyl vidět strach. Rozladilo ho to. „Sbohem, Logane, teď zemřeš.“

„Jestli zemřu, tak mě Chen Li přivítá. Udělal jsem, co jsem mohl, abych ji zachránil. Tebe by nepřivítala, Rudzaku. Zavraždil jsi ji. Nenáviděla by tě.“

„Lžeš. Já jsem ji zachránil.“ Zabouchl dveře a seběhl po schodech. Za okamžik byl v odvodňovací rouře.

Do prdele.

Logan zíral na jasný svit hořící zápalné šňůry.

Mysli. Nepropadej panice.

Nepropadat panice, když se na něj ta zatracená laboratoř může každou chvíli zřítit? Srdce mu tlouklo tak divoce, že měl pocit, že mu vyskočí z hrudníku.

Najdi si bezpečnější místo.

Začal se plazit přes místnost.

Rudzakovy kroky zněly ozvěnou, jak běžel odvodňovacím tunelem.

To, co Logan řekl, nebyla pravda. Chen Li by ho nikdy nemohla nenávidět. To Logan, a ne Chen Li, si myslel, že to, co je mezi ní a Rudzakem, je nepřirozené a odporné.

Ještě dvě minuty a bude pro něj bezpečné stisknout spínač. Logan zemře.

A s ním zemře i vzpomínka na Logana s Chen Li. Pak si bude Rudzak pamatovat jen Chen Li, takovou, jaká byla, než se Logan objevil.

Jedna minuta.

Sáhl do kapsy a vytáhl spínač. Ještě minutu, Chen Li.

Rozběhl se rychleji.

„Už jen chviličku, Chen Li."

Už brzy, milovaná.

Brzy.

Sarah otevřela oči a uviděla nad sebou stromy a černé nebe. Ležela na trávě a Montyho hlava spočívala na její paži.

Nad ní se tyčil Galen a s někým mluvil.

Musel na sobě ucítit její pohled, protože se podíval dolů. „Omlouvám se." Jeho tón byl napjatý. „Musel jsem vás odtamtud dostat."

Matně si vzpomínala na jeho ruku na rameni. Bodnutí. „Vy jste mi něco píchl."

„Jen to nejslabší sedativum, jinak byste byla pořád mimo."

„Vy jste mě…? Logan!" Posadila se.

„Myslím, že Logan je v pořádku."

„Myslíte?" Rozhlédla se kolem. Tráva. Muži. Betonová odvodňovací roura. „Kde to jsme?"

„Mimo pozemek laboratoře."

„A Logan je stále uvnitř?"

„Je to jen deset minut."

„S Rudzakem." Vyškrábala se na kolena. „Proč jste pro něho nešli?"

„Čekáme."

„Čekáte?"

Ukázal na rouru. „Tudy se Rudzak dostal do laboratoře."

„Tak jděte za ním, sakra!"

„Logan nám řekl, ať počkáme."

„Co tím myslíte? Vždyť vyletí do…“

Zem se pod ní otřásla dřív, než uslyšela výbuch.

Odvodňovací roura vybuchla v oblaku kouře a létajících kusů betonu.

„Ne!“ V mžiku byla na nohou a hnala se k rouře.

Galen ji zadržel, než k ní doběhla. „Sarah, to je v pořádku. Tohle je to, co Logan chtěl.“

V hrůze na něj zírala. „Chtěl být rozmetaný na kusy? Zbláznil jste se?“

„Logan nemá sebevražedné sklony. Nevybuchla laboratoř, ale odvodňovací roura. Věděli jsme o výbušninách v suterénní laboratoři a přemístili jsme je do té roury. Rudzak v ní měl být, když stiskl spínač.“

Vzplanula v ní naděje. „Laboratoř nevybuchla?“

„Ne, jen ten odvodňovací tunel.“

„Věděli jste, že Rudzak přijde tou rourou, ale nezavolali jste policii.“

Galen chvíli mlčel. „Logan nechtěl, aby ho chytili a strčili někam do vězení. Chtěl ho mrtvého. Už jednou udělal tu chybu, že ho nezabil. Rozhodl se, že tentokrát ji nebude opakovat.“

„Takže ze sebe udělal návnadu? Co když ho Rudzak zabil, než odešel z laboratoře?“

„Logan si nemyslel, že má v plánu…“

„Co když se spletl?“ Sarah se začala třást. „Jak může někdo vědět, co ten zkurvysyn…“

Zemí pod jejich nohama otřásl další výbuch.

Sarah šokovaně zírala na budovu. V rozplývajícím se dýmu bylo vidět, že nevybuchla jen odvodňovací roura. Zašeptala: „To byla laboratoř?“

Galen bezmocně řval a klel. Bylo to dostatečnou odpovědí.

00.55

Hasiči profoukávali odvodňovací rouru a snažili se z ní odstranit prach a jedovaté plyny. Sarah zatínala nehty do dlaní, když se na ně dívala.

„Nemělo se to stát,“ hlesl Galen. „Moji muži jsou pečliví. Nepřehlédli by v té laboratoři žádnou nálož.“

„No, ale stalo se to,“ řekla Sarah otupěle. „Logan má štěstí, jestli není zasypaný tunou trosek. Pokud je vůbec naživu. Nevím, jak se k němu vůbec někdo dostane. Ten roh budovy se nadobro zřítil.“

Monty se jí přitiskl k nohám a pohlédl na ni. Hledat?

Sehnula se a podrbala ho na hlavě.

Hledat?

Ano, musíš v sobě živit naději, i když jsi vyděšená k smrti. Takže tady přestaň stát a třást se. Možná je nějaký způsob. Dobrý Bože, doufala, že je. „Hledat." Vyrazila k velitelskému stanovišti hasičů a Monty klusal za ní.

„Kam jdete?" Zavolal na ni Galen.

„Dělat svou práci."

Bože, taková tma.

Monty se plazil před ní sutinami v odvodňovací rouře. Skoro ho neviděla, ale postupoval plynule kupředu. Věděl, kam míří, našel pachový kužel.

Ale to ještě neznamenalo, že Logan žije.

Nemysli na to. Až prolezete touhle rourou, najdete Logana a bude živý. Opakuj si to jako mantru.

Žije.

Žije.

Žije.

Skoro nemohla dýchat. Zkontrolovala detektor, který měla pověšený na krku. Žádné jedovaté plyny. Musí to být tím prachem… a tou hrůzou.

Zarývajíc lokty do sutě, pomalu postupovala vpřed.

„V pořádku, Sarah?" Ozval se přes její vysílačku Donner z velitelského stanoviště.

Ne, nebylo to v pořádku. Byla vyděšená, ale odpověděla: „Bez problémů. Je tu víc vzduchových kapes, než jsem předpokládala. Nenašla jsem žádná slabá místa, která bych nemohla podepřít."

„To neznamená, že žádná taková nenajdeš. Nehraj si na hrdinku. Měla bys odtamtud vylézt a nechat to na nás."

Nemohla to tak udělat. Ne, když věděla, že by museli dělat opatření, která by spotřebovala spoustu času. Loganova času. „Žádný problém," zopakovala.

Monty tiše zanaříkal.

Znala ten zvuk. Ach Bože, něco našel.

Nic živého.

„Už musím končit, Donnere. Slyším Montyho…"

Plazila se, dokud neuviděla tiše stojícího Montyho.

Stál vedle těla rozdrceného pod bloky betonu.

Mrtvý.

Prosím, Bože. Ať se Monty mýlí.

Ať má v sobě Logan alespoň jiskřičku života, aby ho mohla zachránit.

Připlazila se blíž.

Krev. Plazila se tratolištěm krve.

„Klid, hochu. Jen se trochu posuň. Musím mu pomoct.“

Monty zakňučel a posunul se na stranu.

Světlo její baterky proniklo tmou a jí se stáhl žaludek. Krev. Tolik krve.

Kaluž krve kolem hlavy.

Bože, to není Logan!

Rudzak.

Široce otevřené oči, na bílých vlasech, na obličeji i na krku samá krev.

Mrtvý.

Ale ne Logan.

Zaplavila ji taková úleva, až se jí z toho zatočila hlava.

„Hledej, Monty.“

Zmateně se na ni podíval. Pak vyrazil dál tunelem.

Pět minut.

Deset minut.

Temnota.

Prach.

Monty zaštěkal.

„Logane!“

Žádná odpověď.

Ale viděla před sebou Montyho a v jeho štěkotu byla slyšitelná dychtivost.

„Logane! Odpověz mi!“

„Sarah, co tady dole, k čertu, děláš?“

Skoro omdlela. Musela na chvíli zavřít oči, než mohla promluvit. „Co bys tak myslel, že dělám? Zachraňuju tě.“

„Tak mazej odsud a řekni Galenovi, ať mě vyhrabe.“

„Přestaň mi rozkazovat. Kde jsi? Nevidím tě.“

„Také tě nevidím, ale slyším. Jsem za jedním z těch zřícených sloupů v laboratoři.“

„Kolik jich spadlo?“

„Dva, ten třetí ještě drží.“

Plazila se za jeho hlasem. „Je to tu zablokované.“

„Říkal jsem ti to.“

„Myslím, že se tady kolem protáhnu.“

„Zůstaň, kde jsi.“

„Sklapni. Jsi zraněný?“

„Pár oděrek a modřin.“

„Tak to je lepší, než bys zasluhoval.“ Vmáčkla se do zablokovaného průlezu. Monty dychtivě zakňučel a snažil se ji následovat. „Ne, hochu, našel jsi ho. Hodný chlapec. Teď to utíkej říct Galenovi a Donnerovi.“

„Ty to mazej říct Galenovi,“ odporoval Logan.

„Jdi, Monty.“

Monty se na ni nejistě podíval.

„Jdi!“

Otočil se a začal se plazit zpátky tunelem.

Sarah promluvila do své vysílačky: „Našla jsem Logana. Myslím, že je v pořádku. Poslala jsem Montyho, aby vám ukázal cestu.“ Vypnula vysílačku a posvítila baterkou na Logana. „Tak kde jsou ty modřiny a oděrky, co… Ty lháři.“ Připlazila se blíž k místu, kde ležel. „Je zlomená?“

„Obávám se, že ano.“

„Ještě něco?“

„Nestačí ti to?“

„Stačí.“ Třásla se jí ruka, když vyndávala svůj balíček první pomoci a zblízka si prohlížela jeho paži. Přeřezala provazy, kterými byl spoutaný, a otevřela lékárničku. „Kost skoro prorazila kůži. Ale ty nikdy neděláš věci jednoduše, co?“

„No, že to říkáš zrovna ty.“

„Mohla to být tvá pitomá hlava.“

„Taky mě to napadlo. Nečekal jsem, že sem Rudzak dá ještě jednu nálož jako překvapení, než odejde. Myslel jsem, že mám všechno zajištěné. Nechal jsem překreslit plán budovy, než je ukradl, aby to vypadalo, že suterénní laboratoř je perfektní cíl. Věděl jsem, že…“

„Zmlkni a zatni zuby.“ Narovnala mu zlomenou ruku a dala ji do dlah. „Dobře. Je to hotové.“

„To jsem moc… rád.“

„Já také.“ Seděla a dívala se na něho. „Zlomím ti tu druhou ruku, jestli mi ještě někdy něco zkusíš zatajit.“

„Bylo to nutné.“

„Houby. Musels vyhodit do vzduchu tu odtokovou rouru, co? Musels riskovat, že to…“

„Nemohl jsem ho nechat žít. Ne po Kai Chi. Jen doufám, že jsem ho dostal.“

„Dostal jsi ho. Monty ho cestou sem našel.“

„Díky Bohu.“

„Myslela jsem, že jsi to ty. Myslela jsem, že jsi mrtvý.“ Lehla si vedle něj, ale nedotkla se ho. „Nechci, abys mě ještě někdy takhle vyděsil.“

„Myslím, že bys tohle mohla nazvat výjimečnými okolnostmi.“

„Nezajímá mě, jak tomu říkáš. Už se to nestane. Nechci, abys byl zraněný, polámaný nebo mrtvý.“

„To ani já.“

„Tak to bys měl na sebe dávat větší pozor. Nemůžeš čekat, že tě s Montym věčně budeme tahat z průšvihů.“

„Budu si to pamatovat.“

„Protože my to budeme muset dělat. Nebudeme mít na vybranou.“

„Proč ne?“

Chvíli byla zticha. „Protože… tě milujeme.“

Ztuhl. „Opravdu?“

„Ne, že by sis to zasloužil. Na tom, zdá se, nezáleží. Jsme k tobě připoutaní.“

„Můj Bože, jak romantické prohlášení. Nejsem si jistý, jestli jsi to ty nebo Monty, kdo…“

„Jsem to já. Monty má víc rozumu.“ Navlhčila si rty. „A nezáleží mi na tom, kolik žen jsi v minulosti měl. Protože budu ta nejlepší a poslední. Hodíme se k sobě. Mohli bychom mít skvělé manželství. Budu na tom pracovat a přiměju i tebe, abys na tom pracoval, dokud nebudeme mít něco opravdu báječného.“

„To mě žádáš o ruku?“

„Ne, říkám ti, že by sis mě měl vzít, protože nenajdeš nikoho, kdo by byl pro tebe lepší, a já tě nepustím dalších asi tak sto let.“

„Nemusíš být tak výmluvná.“ Odkašlal si. „Myslím, že jsem to byl já, kdo se první vyznal ze svých citů. Jen bych si byl přál, aby sis pro svou odpověď nevybrala tuhle díru.“

„Musela jsem to ze sebe dostat.“

„Mohla bys mě alespoň vzít za ruku?“

„Ne, mohla bych ti ublížit. Máš tu zatracenou pazouru zlomenou, pokud jsi na to zapomněl.“

„Budu trpět.“

Natáhla se a opatrně propletla svoje prsty s jeho. Zašeptala: „Miluju tě, Logane. Nikdy jsem si nemyslela, že bych mohla někoho tak milovat. Doufám, že je ti jasné, že to nepřejde.“

„Smířím se s tím.“ Opřel si hlavu o její rameno a byl to milý a nádherně správný pocit. „Jen jednu věc chci ještě vědět. Je to

vrcholně důležité.“

„Co je to?“

„Máš mě ráda tolik jako svého psa?“

Epilog

Zaslechli vlčici výt, hned jak vystoupili z džípu.

„Díky Bohu.“ Eva s prásknutím otevřela přední dveře srubu a naštvaně na ně hleděla. „Po zbytek svého života už nechci slyšet vlčí vytí. Možná dokonce zruším své předplatné National Geographic. Byla jsem v pokušení dát tomu zvířeti sedativum, jen abychom se mohli trochu vyspat.“

„Omlouvám se.“ Sarah vypadala zahanbeně. „Teď už se o to postaráme. Kde jsou Joe a Jane?“

„Šli se proběhnout. Myslím, že se chtěli dostat pryč od Maggie.“

„To fakt bylo tak zlé?“

„Ještě horší.“ Eva pohlédla na Logana. „Ta sádra, co máš na ruce, se může hodit.“

Maggie zavyla.

Monty vesele zaštěkal a zmizel v domě.

„Měla bys to setkání raději ohlídat,“ řekla Eva Sarah. „Maggie má velmi špatnou náladu. Monty by mohl přijít k úrazu.“

„Myslím, že to bude v pořádku,“ mínila Sarah. „Obvykle ho toleruje. Ale podíváme se.“

„Co s ní uděláš?“

„Tak to je těžká otázka,“ řekl Logan. „Myslíš, že by se jí líbilo v Kalifornii?“

„Ne.“ Sarah se zamračila. „Nemůžeš ji odvézt z tohohle státu. Úřady by to nepovolily.“

„Myslím, že můžu zařídit, aby úředníci přimhouřili obě oči.“

„Dokonce i když to uděláš, co tam s ní budeme dělat? Necháme ji, aby se toulala mezi všemi těmi domy na Stripu? Tady jí bude líp.“

„Ty chceš riskovat, že ji tví přátelé rančeři zastřelí?“

„Ne, samozřejmě, že ne.“ Povzdechla si. „To jen, že Monty…“

„Já vím,“ řekl Logan. „Má problém.“ Naklonil hlavu na stranu. „Co to bylo?“

Sarah to také uslyšela. Něco mezi vrčením a kňučením.

„Monty?“ Ne, to neznělo jako Monty. Rychle přešla k zadní verandě. „Co se to…“

Monty ležel na zádech, nohy ve vzduchu. V extázi radostně kňučel a poštěkával.

Maggie znechuceně zavrčela, ale pokračovala v olizování jeho obličeje.

„Řekl bych, že ta nepřítomnost patřičně obměkčila její srdce,“ zamumlal Logan. „To je víc než tolerance. Pokud s ní nechceš Montyho vypustit do divočiny, tak budeme, myslím, muset najít nějaké domácí řešení. Vidím na obzoru druhou generaci.“

„Hodně štěstí,“ poznamenala Eva. „Budete ho potřebovat.“

„Štěstí mi starosti nedělá.“ Sarah zvedla oči od Montyho a Maggie a usmála se na Logana. „Když ho nebudeme mít, uděláme si ho sami. Není to tak, Logane?“

„Odvolávám se na pátý článek ústavy. Už jednou jsi mě obvinila ze zjevné manipulace a já jsem měl dost problémů tě přesvědčit, abys to se mnou ještě zkusila. Jestli v tobě vzbudím podezření, mohla bys taky vzít svého psa a utéct do hor.“

„A co bys potom dělal?“

„Šel bych za tebou. Maggie a já bychom vás vystopovali. Oba víme, co chceme, a nevzdali bychom se toho. Říkalas, že jak si Maggie jednou vybere, je to napořád.“

„Jak je to s tebou?“

Usmál se. „Vyzkoušej si mě.“

Iris Johansenová

Na stopě

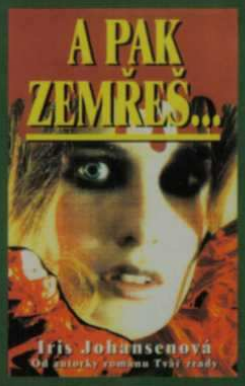
Z anglického originálu The Search,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books
v New Yorku roku 2000,
přeložil Filip Klausner
Vydal Columbus, spol. s r. o., v Praze roku 2001
Redakce Jana Moravcová.
Typografie a technická redakce Renáta Šmatová
Sazba Edward Feldek
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

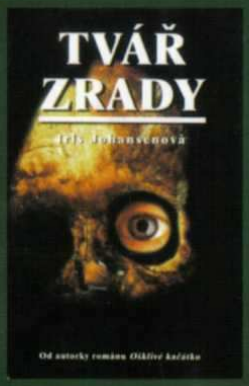

Columbus, spol. s r. o.
Nad Kolčavkou 8
190 00 Praha 9

Na stopě

Byla to sotva míle. Připadalo jí to jako tisíc mil.
Plíce ji bolely, jak se do nich snažila dostat vzduch.
Bože, jak se bála. Tak dost! Strach je vždycky nepřítel.
Bála se i dřív, a přežila. Přežije i teď.
Na mýtinu už to bylo jen kousek.
Bude tam jejich helikoptéra?
Zrovna přistávala, když se vyřítili z džungle.
Galenovi muži ani nečekali, až dosedne na zem,
a už otvírali dveře a vrhali se dovnitř. Galen stál
u dveří a popoháněl je. Pak skočil za nimi.
Bassett doběhl k vrtulníku a Galen ho vtáhl do kabiny.
„Logane!" zakřičel Galen. „Dělej! Naskoč! Museli si
nás všimnout. Slyším, jak se blíží."
„Já taky." Logan se díval na oblohu. „Honem!
Teď Sarah se psem!"
Ohlédla se přes rameno a uviděla Rudzakovu
nízko letící helikoptéru, jak se řítí rovnou na ně.
„Rychle!" Galen k ní natáhl ruku.
„Monty!" zavolala a retrívr s ní naskočil do kabiny.

Iris Johansenová - autorka bestsellerů
A pak zemřeš..., Tvář zrady, Vražedná hra

ISBN 80-7249-120-2
9788072491209